

Quyện Tầm Phương

Contents

Quyện Tầm Phương	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	29
16. Chương 16	31
17. Chương 17	33
18. Chương 18	35
19. Chương 19	37
20. Chương 20	39
21. Chương 21	41
22. Chương 22	43
23. Chương 23	46
24. Chương 24	48
25. Chương 25	51
26. Chương 26	53
27. Chương 27	56
28. Chương 28	58
29. Chương 29	60
30. Chương 30	62
31. Chương 31	64
32. Chương 32: Chương Cuối	67

Quyện Tầm Phương

Giới thiệu

Đây là một ngã rẽ của lịch sử, Một một thế giới song song không có Thịnh Đường, Lương Tống. Để c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quyen-tam-phuong>

1. Chương 1

Triều Đại Yến, Dực Đế Trường Khánh năm thứ chín.

Mộ Dung Phục chống một cây hương mộc trượng thân ngân sí tước, đứng lặng bên bờ hồ sen phủ Khanh vương gia, nhìn ánh trăng bàng bạc mông lung. Xa xa, âm thanh của bữa tiệc huyền ảo lơ mơ vọng lại, tiếng nhạc, tiếng nói chuyện, tiếng cười râm rĩ, những âm thanh xa xôi đến nỗi nghe chỉ thấy dường như là một cảnh tượng phú quý sung túc.

Nàng thấy mệt mỏi. Thuở nhỏ thân thể yếu ớt, bốn tuổi vẫn không biết nói đừng nói đến hành tẩu. Ai mà biết được tiểu công chúa tương chết non đến nơi kia lại trở thành thân vương “Thiết Quan Âm” danh chấn thiên hạ.

Nhưng hào quang cũng chỉ đến trong nháy mắt thế thôi.

Từ sau khi ngã ngựa, nàng cũng gãy cánh. Nàng thành một người què, danh phận Hoàng thái nữ vụt mất. Đế mẫu vội vàng cho nàng xây phủ, tuyển ngách phụ1.

Vì thế hào quang cả đời của nàng, đều trở nên ảm đạm rồi. Hoặc có thể nói, sinh mệnh của nàng như đã tắt hẳn.

Hiện tại nàng chỉ có cái chức suông tôn thất thân vương... Là một nữ thân vương vẫn ở góa mấy năm nay.

Chân chính chân thật là, thân thể gầy yếu, nhưng dáng vẻ lại bình tĩnh như nước.

Tuy vậy, trong bốn hoàng nữ, ba hoàng tử của Đế mẫu, chỉ có nàng và Khanh hoàng huynh có thể được phong làm thân vương. Huynh đệ tỷ muội nghĩ ngay là Đế mẫu coi trọng nàng và hoàng huynh bèn tìm cách lôi kéo hai người, thậm chí nếu có cơ hội còn lần tới, hết lần này đến lần khác mời dự tiệc.

Thật là một ý tưởng khờ khạo. Nàng và hoàng huynh, đều là Đế mẫu cảm thấy là những quân cờ không tồi nhưng đáng tiếc vẫn phải hi sinh. Đế mẫu cho vinh hoa phú quý, chính là ý tứ “chỉ gần như thế”.

Nàng biết, đáng tiếc hoàng huynh không hiểu, còn muốn ép buộc.

Sương đêm dần nồng đậm, khí lạnh làm cho nàng có chút không chịu nổi.

Vốn nàng muốn trở về, nhưng hoàng huynh đã bảo nàng đợi ở chỗ này một lúc, có chuyện muốn nói. Mà hai khắc đã qua đi. Người hầu của nàng Tước Nhi cung kính đi tới “Điện hạ, không bằng chúng ta đi về trước? Khanh vương gia có thể có việc trì hoãn.”

Nàng chần chờ một chút, còn chưa mở miệng, thị nữ vương phủ vội vàng đi đến, cung kính thỉnh an, “Bẩm Phúc thân vương, Khanh điện hạ đã uống say, để nô tỳ cung kính tiễn ngài. Xe ngựa đã chờ ở ngoài phủ.”

Mộ Dung Phúc gật gật đầu, thị nữ ngoắc người nâng chiếc kiệu nhỏ vải lam lại đây. Nàng ngồi ở trong kiệu, nhắm mắt lại muốn nghỉ ngơi một chút... Lại cảm thấy lộ tuyến này có chút không đúng.

Khanh vương phủ là nơi nàng đã quen thuộc, lộ tuyến này thật sự xa lạ.

Nàng bèn vén màn kiệu, phát hiện là hướng cửa sau.

Cửa sau?

Tuy là chức suông, nhưng chung quy nàng cũng là thân vương, cùng ngồi cùng ăn với hoàng huynh. Nàng ra vào cho tới bây giờ đều là đi cửa trước.

Nhưng nàng không lên tiếng, cho dù Tước Nhi nghi hoặc quay đầu liên tiếp, nàng cũng chỉ im lặng.

Đến tận khi đến cửa sau, hạ kiệu, nàng mới bừng tỉnh vì sao lại là cửa sau.

Nàng bắt gặp một đám nô bộc cùng một người thân đầy máu.

Nô bộc nhóm nhất tề cung kính, ngay cả người thân đầy máu kia cũng bị đè thấp đầu xuống.

“Gan to quá nhỉ!” Tước Nhi bước ra khỏi hàng quát, “Dám chặn đường thân vương?!”

“Được rồi.” Mộ Dung Phúc ngăn lại, “Xảo ngộ mà thôi. Cái gì nên làm thì làm đi.” Chống trượng, nàng hờ hững nhìn.

Đám nô bộc vương phủ đó kính sợ hung danh của Mộ Dung Phúc, đem huyết nhân kia ném ra ngoài phủ, mới khom người rời đi.

Bị tính kế. Nàng yên lặng nghĩ. Có kẻ muốn cứu người này, mới an bài nàng ra khỏi phủ từ cửa sau. To gan, cực kỳ to gan.

Nếu là huynh đệ tỷ muội khác sẽ lớn chuyện đây. Đại khái kẻ có thiện tâm đó, không bị giết cũng bị lột da.

Nhưng thiện tâm này, lại khiến nàng xúc động. Hoàng gia không có tình thân... Có lòng lương thiện đều thực đáng giá quý trọng.

“Tước Nhi,” nàng phân phó, “Dìu hẩn lên xe.”

Tước Nhi hoảng sợ, gương mặt muốn khuyên hai câu... Lại chạm đến ánh mắt bình tĩnh lạnh lùng như hồ nước sâu thẳm của Mộ Dung Phúc.

Thân vương... Không cho phép người khác nghi ngờ.

Nàng gọi tả hữu thị vệ, đỡ kẻ đang hôn mê bất tỉnh cả người đầm đìa máu tươi tiến vào trong xe ngựa. Mùi máu tươi khiến nàng nôn khan vài cái.

Phúc thân vương lại khép hờ mắt, gương mặt một chút cũng không đổi sắc.

Tước Nhi nhẹ nhàng run rẩy. Cho dù không chấp chưởng hình bộ đã lâu... Thân vương hai tay từng nhuốm đầy máu, như trước tràn ngập sát khí.

Làm cho người ta ở trước mặt nàng, ngay cả hô hấp cũng không dám phát ra tiếng.

2. Chương 2

Nàng xuống xe ngựa, phân phó quản gia đi mời thầy thuốc “Chữa khỏi hẩn.” Liền kéo chiếc chân thọt lên nhuyến kiệu.

Mệt chết, mệt chết, mệt chết đi. Nàng muốn nghỉ ngơi.

Nhưng nghỉ ngơi đối với nàng mà nói, luôn là hy vọng xa vời. Cho dù đang ngủ vẫn bị những giấc mộng miên man không dứt quấy nhiễu, không có một lúc được nghỉ ngơi.

Mở to mắt, nàng nhìn chăm chú vào tấm màn không có hoa văn thật lâu. Trời đã sáng.

Lại là một ngày.

Giấy dựa đứng dậy mặc quần áo, Tước Nhi bưng nước tiến vào, nàng phất phất tay, tự mình đánh răng rửa mặt.

Đế mẫu thường nói, nàng thật sự không giống Hoàng nữ. Nhưng nàng chỉ không thích bị người không có việc gì tự nhiên đụng chạm mà thôi.

Chờ nàng dùng xong bữa sáng đơn giản, lão quân gia khom người bấm báo danh mục quà tặng thu nhận hôm qua. Nàng lơ đãng lắng nghe, khi nàng nghe thấy Hoàng thái nữ đưa tới mười người hầu trai đẹp, nàng không nâng mí mắt nói, “Trả về đi.”

“Nhưng là...” Lão quân gia chần chờ.

Mộ Dung Phúc gương mặt lạnh lùng nhìn hấn, làm cho hấn đem “Nhưng là” nuốt vào, sửa thành, “Lão nô lập tức đi làm.”

Phượng đế tại vị hai mươi ba năm rồi bằng hà, Dực Đế làm Hoàng thái nữ hai mươi mấy năm được lên ngôi.

Đại Yến do nữ đế thống trị đã trải qua hai triều đại ba mươi một năm. Hiện tại, lại sắc phong Hoàng thái nữ. Ở mặt chính trị quân sự, hai triều nữ đế anh minh thần võ, có thể nói là đại trị. Nhưng cũng là cú đánh sâu vào mặt xã hội lễ pháp.

Nữ đế tại vị, đương nhiên không nạp phi tần, lại tăng cường thu nhận hầu trai. Trên làm dưới theo, phu nhân có thể còn không dám, nhưng các công chúa thì đua nhau bao trai.

Đương nhiên đại quan phản đối rất nhiều, đặc biệt là các vị quan văn. Nhưng thần cùng quân đâu... không có kết quả gì tốt đẹp. Nói tiếp, nếu nữ đế có thể tiếp tục truyền ngôi... Đến lúc đó nói không chừng, thiên kim các nhà quý tộc không lấy chồng chỉ kén rể, nuôi bao trai nói không chừng thành chuyện thường tình.

Ít nhất bây giờ nhóm công chúa nuôi bao trai, công khai mang ra ngoài dự tiệc, đã sớm thành phong trào, mọi người thấy nhưng không thể trách.

Ba mươi một năm, có thể thay đổi rất nhiều chuyện.

Mà ngạch phụ nữ xuân kia của nàng vì tham dự mưu phản bị ban rượu độc, Hoàng tử muội của nàng liền thường xuyên đưa trai lơ tới tặng nàng.

Nàng không phải không hòa nhập quần chúng, cũng không phải phản đối phong trào nữ quân này.

Mà là... Nàng khinh thường không muốn tiếp xúc với những nam tử khúm núm này. Từ lâu đã chịu đủ những kẻ tiểu nhân bán sắc phản phúc này.

Nàng, Mộ Dung Phúc, là người thực chính trực.

Tuy rằng nàng vẫn muốn sinh một đứa nhỏ, đứa nhỏ của chính mình. Nhưng nàng thích nam nhân không chịu khuất phục, còn loại nguyện ý khúm núm a dua, e là nàng lại muốn tránh xa còn không được. Nguyện vọng này, vẫn đành tiếp tục gác lại.

Dù thế hết thấy đều không sao cả, hiện tại, không có gì đáng để chấp nhất.

Nàng trải giấy, bắt đầu hết dòng này đến dòng khác viết ra chuyện xưa ly kỳ hoang đường. Đưa mình đến nơi ngoài trần thế, chân không chạm đất.

Qua vài ngày, nàng mới nhớ tới huyết nhân được khiêng về kia. Nàng hỏi lão quân gia, mới phát hiện hấn là nam nhân.

Nàng hơi hơi nhú mày. Nam tử? Người nàng cứu ra từ hậu viện, lại là một nam tử?

Lão quân gia khẽ nhú mày, “... Là nam thiếp của Khanh vương gia.”

“Nhạc Phương?” Mộ Dung Phúc kinh ngạc.

Nàng biết hấn... Tuy rằng không nói chuyện nhiều, nhưng nàng gặp thoáng qua vài lần, quen thuộc nhất là tiếng tiêu của hấn.

Khanh hoàng huynh chính là không tốt ở điểm ấy, háo sắc. Nữ sắc cũng tốt, mà nam sắc cũng hay. Nhạc Phương ở cùng hắn lâu nhất, mười ba tuổi được hắn chuộc ra, an trí ở trong vương phủ, được yêu chiều sủng ái.

Nhưng Nhạc Phương không phải là người duy nhất.

Hàng năm đều có tân nhan sắc, nam hoặc nữ. Lớn tuổi, giống như là hàng hóa sẽ bị bán đi, đổi lấy đồ mới cũng là thường tình.

Nhạc Phương năm nay hắn đã ba mươi tuổi? Kể ra cũng là ít thấy, chỉ không ngờ hắn sẽ có kết cục như vậy, cũng không ngờ sẽ rơi vào tay nàng.

Sở dĩ nàng có ấn tượng, là vì hắn thối tiêu rất khá. Hơn nữa điều hiếm có là vẫn không chịu trở thành nam thiếp giả nữ. Khanh hoàng huynh thật sự sủng ái hắn, vẫn mặc kệ tính tình hắn, không biến hắn thành hoạn quan.

Nhưng nếu nói ấn tượng mạnh, nàng liền không nghĩ ra ... Tuy rằng Nhạc Phương nhiều lần theo hầu dự tiệc.

Bởi vì hắn luôn thực im lặng, không giống nhóm thiếp thất tranh nhau khoe sắc. Chấp nhất tiêu, cúi đầu, gương mặt tuyệt mỹ như khắc từ bạch ngọc, một chút biểu tình cũng không có, vô bi vô hỉ.

“Đi hỏi thăm vì sao hắn bị đánh ra đến thế.” Nàng thần nhiên phân phó.

3. Chương 3

Quản gia nói, Khanh vương phi tìm thấy trâm cài chim phượng tám cánh bằng vàng ở chỗ Nhạc Phương bèn đánh ba mươi gậy, trục xuất khỏi vương phủ.

Thật sự có người cứu. Bằng không ba mươi gậy này quất xuống, hắn là phải chết. Thủ đoạn của Vương phi thì vẫn vụng về trước sau như một... Đại khái là, bởi hoàng huynh còn cần chỗ dựa là thế lực nhà mẹ đẻ Vương phi, nàng ta mới nhân cơ hội này nhổ tận gốc cái đinh trong mắt đi...

Nhưng đây cũng là một sinh mệnh.

“Đến chỗ Vương phi đòi khế ước bán thân của hắn.” Mộ Dung Phúc có chút chán ghét nói, “Nhất định là ở chỗ nàng.”

Phúc vương phủ, diện tích ước chừng bằng một nửa Khanh vương phủ, nhưng rất ít người ở. Mộ Dung Phúc đơn giản là dỡ bỏ đại bộ phận lầu các, biến thành vườn tược hết. Chỉ chừa lại hai cái sân, một cái sân để nàng ở, một cái khác là chuẩn bị cho người đến tạm trú dùng.

Quản gia tự cho là hiểu được tâm ý của nàng, đem kẻ trọng thương tưởng chết Nhạc Phương an trí ở viện dành cho khách, khoảng cách giữa hai sân thật sự gần.

Mộ Dung Phúc không có sửa đúng hắn, nhưng cũng đi thăm một lần.

Những gì đập vào mắt thật khiến người ta kinh hãi.

Gần hai năm, nàng vẫn ru rú trong nhà, ngay cả Khanh vương phủ cũng không đi quá vài lần, cũng chỉ ngồi một lúc là cáo từ, đương nhiên không để ý đến Nhạc Phương.

Nàng không có việc gì chú ý thiếp của hoàng huynh làm gì? Cho dù là nam thiếp.

Nhưng ấn tượng của nàng với Nhạc Phương, dừng lại ở hắn rũ rèm mắt xuống, tuyệt mỹ như khắc từ bạch ngọc, vì đó là một dáng vẻ cực kỳ xuất trần...

Cho nên nàng đặc biệt không đành lòng nhìn trước mắt.

Khuôn mặt tiêu tụy, nếp nhăn bên khóe mắt, môi khô nứt, gầy chỉ có một lớp da bọc xương. Tóc đen đã khô vàng xơ xác. Thêm vào trên mỗi bàn tay, vết thương chồng chất, sẹo cũ sẹo mới tung hoành. Mười ngón tay như mới bị rút hết móng, một ít gọi là cũng không còn.

Nàng đưa ra một phán đoán thực chuyên nghiệp: chịu ngược chỉ ít cũng ngoài hai năm rồi.

Nhưng ngay cả như vậy, hấn vẫn còn cực kỳ cực kỳ xinh đẹp. Như là đóa hoa rơi vào mưa rền gió dữ tàn phá, một loại giấy dựa tàn héo bi ai, cuối cùng tuyệt mệnh nở rộ. Như là treo ngược ở dưới xà nhà, đóa hoa khô héo trong yên lặng, không có một tiếng kêu đau, trong cơn hấp hối vẫn có được hương thơm như trước...

Chậm rãi mở to mắt, Nhạc Phương tiêu cự trong mắt có chút rã rời, một hồi lâu mới nhìn thấy, giấy dựa muốn đứng lên hành lễ, Mộ Dung Phúc lạnh lùng nói: “Miễn.” Để trượng gỗ ở một bên, nàng ngồi xuống.

Nhạc Phương ngoan ngoãn nằm xuống, khàn khàn nói, “Tạ ân cứu mạng của Phúc thân vương.”

Bị tổn thương tệ hại là thế, ánh mắt vẫn còn ngạo khí đến vậy, không có oán hận, chỉ thừa sự bình ổn. Ánh mắt ấy rất mỹ lệ.

“Nhân chính, chân hảo¹.” Mộ Dung Phúc cảm thán rất bình thường.

“Nhân chính?” Nhạc Phương có chút nghi hoặc nhìn lại.

Mộ Dung Phúc cười cười, không trả lời nghi vấn của hấn.” Người an tâm dưỡng thương đi. Khanh vương phi mặc dù ngu xuẩn, cũng biết đạo lý đánh người không đánh mặt. Ta đã đòi nàng khế bán thân của người. Làm người bị thương, phải trả lại cho người. Người thích đi đâu, hãy đi đến đó.”

Nhạc Phương gương mặt luôn gò bó tĩnh lặng đột nhiên chậm rãi dâng lên vẻ không dám tin lại mừng như điên, khiến khuôn mặt tiêu tụy của hấn nhiễm một tầng đỏ ửng, như là Thịnh Hoa Cổ đồi bại cuối cùng cũng sinh cơ, “Ta có thể...? Ta thật sự có thể... có thể... tự do?”

“Không có người nói cho người, thân vương Thiết Quan Âm không cho phép nghi ngờ ư?” Mộ Dung Phúc cười nhẹ, “Ta thu giữ người làm gì? Thế nhân đều biết, ta không thu trai lơ.”

Ánh mắt nàng xa xăm, “Người cũng bị giam cầm đủ rồi. Mười bảy năm ở tù... Thật sự đủ.”

Xua tay không cho hấn nói chuyện, tựa vào trượng gỗ đứng lên, nàng run rẩy đứng vững, “Chú ý tĩnh dưỡng đi. Những chuyện khác không cần nhiều lời.”

Nàng cầ nhắc chậm rãi đi ra ngoài, đáy lòng rất là khoái trá. Đêm nay đại khái có thể ngủ rất ngon.

Ta thật sự là kẻ giả nhân giả nghĩa lại tự đại. Mộ Dung Phúc tự giễu. Cũng chỉ có loại việc thiện này không cần tự mình động thủ, mới miễn cưỡng làm. Mục đích đều chỉ vì ngủ ngon.

Tối hôm đó, nàng vừa tháo chiếc trâm cài đầu, chợt nghe tiếng tiêu thăm thăm phía xa.

Là Nhạc Phương.

Đây không phải lần đầu tiên nàng nghe hấn thổi tiêu... Khanh hoàng huynh luôn lấy hấn ra khoe khoang. Bình thường hấn thổi khúc “Đêm sông xuân trăng hoa”, “Năm tốt lành được mùa” là những làn điệu chúc mừng.

Nàng có thể chú ý tới tiếng tiêu Nhạc Phương, đại khái là vì, khúc tiêu hân hoan vui sướng như vậy, ý tứ hàm xúc chân chính, cũng là “Tĩnh mạch”.

Tĩnh mạch, lạnh như băng, dị thường chuẩn xác, một phách cũng không sai. Ẩn ẩn hàm chứa dư vị rét lạnh của kim loại.

Ở nơi tiệc tùng rầm rĩ náo nhiệt, tiếng tiêu như thế, như là một loại cô tịch châm chọc.

Hóa ra không phải chỉ có ta cảm thấy thế. Mộ Dung Phúc thường nghĩ vậy.

Nhưng hiện tại, một khúc “Dưới ánh trăng độc ngâm” này, lại hân hoan vui sướng như hoàn thành ước nguyện, không hợp khúc ý chút nào, cứ vương vít lơ lửng dưới ánh trăng.

Nàng nằm trên giường lẳng lặng nghe. Hiếm khi, Mộ Dung Phúc khước miệng cong lên, cười một cách chân chính.

Đêm đó quả nhiên ngủ ngon. Không còn có những giấc mộng kỳ quái phiền nhiễu nàng.

Nhưng tâm trạng tốt của nàng cũng không duy trì được lâu.

Cách một tháng kể từ khi nàng đưa Nhạc Phương về, Khanh vương gia cải trang đến thăm Phúc vương phủ.

4. Chương 4

Có một dự cảm không tốt dần dần dâng lên.

Mộ Dung Phúc cà nhắc bước đến sảnh, vội vã không để ý tư thế có dễ coi hay không.

Nàng có cảm tình tốt nhất với nhị hoàng huynh Mộ Dung Khanh, có lẽ là vì Mộ Dung Khanh ngoài khuyết điểm háo sắc, trong chốn hoàng thất lạnh như băng, còn có một tia thiên chân và nhiệt huyết.

Tuy rằng năm tháng dần dần tiêu tán thiên chân cùng nhiệt huyết đó, nàng vẫn cảm thấy, giữa phần đông huynh đệ tỷ muội, nhị hoàng huynh vẫn giống con người nhất.

Cho nên, nàng thực không muốn, cực kỳ không muốn, đổi mặt Khanh hoàng huynh không hề giống người kia một khắc.

Hắn ý cười trong suốt đứng lên, ăn mặc như một sĩ tử bình thường. “Hoàng muội,” hắn vái chào, “Ta biết người mặt lạnh tâm nóng mà... Ta thay Phương nhi nói lời cảm tạ với người. Người không phải nói thích nghiên mực thơm sao? Ta vừa có được một nghiên mực hạng nhất, người chấp nhận dùng trước, về sau nếu tốt...”

Mộ Dung Phúc nghiêng người tránh đi cái lễ này, xem xét Mộ Dung Khanh trong chốc lát, chậm chậm ngồi xuống. “Hoàng tẩu coi trân cái chim phượng tám cánh bằng vàng như bảo bối, quả nhiên chỉ có hoàng huynh mới có thể dễ dàng đắc thủ.”

Mộ Dung Khanh có chút quẫn, “Không dùng chút mưu kế nhỏ, Phương nhi có thể nào ra khỏi phủ bình an? Đường tẩu của người, căn bản là một bình đầm chua...”

Bình an? Mộ Dung Phúc mấp má miệng. Nàng nghĩ đến Nhạc Phương gần như huyết nhân, móng tay bị nhổ sạch, ngón tay rỉ máu. Suy dinh dưỡng nghiêm trọng, lao lực quá độ, mất máu quá nhiều, miệng vết thương nhiễm trùng sốt cao. Nếu không phải ngự y lợi hại... giờ phút này mộ Nhạc Phương đã lên cỏ.

“Cho nên, hoàng huynh để ta đứng hai khắc ở bờ hồ hứng gió lạnh. Cho nên, hoàng huynh cho người đưa ta ra cửa sau.” Nàng thần nhiên nói.

Cho nên, căn bản không phải ai nấy mằm thiện tâm. Cho nên, người tính kế nàng, chính là nhị hoàng huynh đã giao hảo từ thuở ấu thơ. Có lẽ hắn cảm thấy đây là việc nhỏ... Nhưng hôm nay hắn bối vì Nhạc Phương tính kế nàng, ngày sau sẽ vì cái khác. Ví dụ như ngôi vị hoàng đế, ví dụ như tìm người nhận tội thay.

Nàng vẫn thấy, kể từ lúc đó nhị hoàng huynh đã không còn giống con người.

Mộ Dung Khanh cảm thấy có chút không đúng, lại không biết không đúng ở đâu. Hắn thật cẩn thận nói, “Hoàng muội, người nhất định có thể hiểu, ta là bất đắc dĩ ... Hoàng tẩu người không dung, nhưng ta rời Nhạc Phương thì ngay cả cơm cũng không ăn được...”

“Hoàng huynh vì sao không báo tin trước cho tiểu muội? Vạn nhất ta không quản bước đi?” Mộ Dung Phúc bưng bát trà lên.

“... Khắp phủ đều là người của Hoàng tẩu người, ta tuy là Vương gia... Chao ôi!” Mộ Dung Khanh cười bồi, “Ta biết Hoàng muội tuy rằng thiết diện vô tư, lại dễ mềm lòng nhất. Khác tỷ muội huynh đệ... Ai, đừng nói đến cái lũ đầu trâu mặt ngựa ấy nữa. Cho dù người chết ở trước mặt họ, họ cũng không động dấy lông mày! Nếu không, sao ta phải đích thân đến đón Tiểu Phương nhi! Chính là sợ Hoàng tẩu người mà biết lại gặp phiền toái... Ta đã tìm được một nơi che giấu tốt, cam đoan thần không biết quỷ không hay, Hoàng tẩu người cũng sẽ không tới tìm người tranh cãi âm ỉ...”

Người nói dối. Mộ Dung Phúc phẩm trà, yên lặng nghĩ. Người chọn ta không chỉ là vì ta mềm lòng, mà đã tính hết các mặt. Bởi vì Khanh vương phi sợ ta, cũng chỉ sợ ta. Cho nên người rõ ràng đem lửa dẫn tới trên người ta, lại chúc cho ta cừu hận.

Còn không cân nhắc là phụ thân Khanh vương phi là tể tướng đương triều, quyền khuynh thiên hạ. Nếu có chuyện gì làm dao động sự ủng hộ của bố vợ... Người đại khái ném ta ra đầu tiên để dập lửa giận của Tần đại nhân chứ gì?

“Đáng tiếc.” Mộ Dung Phúc đặt bát trà xuống, “Hoàng huynh không đến sớm một chút.”

Toàn bộ gương mặt của Mộ Dung Khanh tái nhợt, “... Người đã giao Tiểu Phương nhi cho nữ nhân kia?!” Hấn cao giọng.

“Không,” Mộ Dung Phúc khí tức ổn định, thần sắc thư thái nhìn thẳng hấn, “Hấn đã được ta thu dùng, ta thực vừa lòng.”

Mộ Dung Khanh cơ hồ đập hết đồ trang trí trong phòng khách, Mộ Dung Phúc lại chỉ lạnh lùng nhìn hấn, lông mày cũng không động đậy.

Lúc hấn lớn tiếng rít gào, Mộ Dung Phúc chỉ quay đầu nói với quản gia, “Ném cái gì đều ghi lại, sau đó đưa chi tiết đến cho Vương phi Khanh vương phủ đòi bồi thường.”

Mộ Dung Khanh vẻ mặt không dám tin trừng mắt nhìn Mộ Dung Phúc. “... Người vì một tiện thiếp mà trở mặt với ta?!”

“Hoàng huynh nói quá lời.” Mộ Dung Khanh buông rèm mắt xuống giữa đồng hồ độn ở đây trên đất, tiếp nhận chén trà quản gia dâng lên, “Chỉ có thể xem như lỗi do vô tâm đi? Hậu viện Hoàng huynh kín người hết chỗ, chia cho ta một người... Một người bị trục xuất khỏi phủ đến an ủi tiểu muội ở goá tịch mịch, cũng chẳng nhiều nhận gì phải không?”

Tranh cãi ầm ĩ đến cuối cùng, Mộ Dung Khanh oán hận bỏ đi, nói hấn tuyệt sẽ không cam lòng từ bỏ.

Nhị hoàng huynh rốt cục cũng thành một loại sinh vật khác. Tên là sinh vật “Nam nhân”... không hề giống người.

Nói không chừng, hấn đã là cái dạng này từ lâu, ta còn lừa mình dối người.

Lấy nữ nhân làm đồ chơi, cũng lấy nam nhân làm đồ chơi. Tự cho là rất giỏi khống chế cuộc đời người khác, buồn cười nhất chính là... cuộc đời của chính mình lại không tự chủ được.

Nhưng vẫn cố xông lên, thượng lũ hạ nhảy¹, tham vọng thêm thường ngôi vị hoàng đế vốn không thuộc về hấn.

Hoàng huynh a, ta quyết không phải là người vì một “tiện thiếp” bên ngoài quyết liệt với người. Ta chỉ là không đành lòng nhìn người, vừa múa vừa hát đi đến vực sâu.

Hôm nay tâm tình của nàng, đặc biệt hồngбет.

5. Chương 5

Mộ Dung Phúc thích trồng trái, cho nên cái sân vừa đi đến, chính là một hồ nước nhỏ, bỏ không ít tâm tư mới chuyển dòng được một con suối chảy vào trong hồ.

Vào thu nửa hồ sen đã tàn. Nàng xua tay không cho người đi cùng, chống trượng, lẻ loi độc hành. Muốn cho tâm tư của mình bình tĩnh một chút.

Đã hơn năm ngày qua đi từ khi nhị hoàng huynh đến náo loạn. Quản gia báo cáo, Phúc vương phủ phụ cận hơn không ít ám vệ, xin nàng chỉ thị có muốn đuổi đi không.

“Kệ bọn họ đi.” Mộ Dung Phúc im lặng, “Tăng mạnh tuần tra bên trong phủ là được... Điều một đạo Vũ lâm quân đến. Vạn nhất có kẻ bất cớ xông vào... một người sống cũng đừng lưu lại.”

Tuy rằng nàng chỉ còn lại một mẫu ba phân đất này... Nhưng quá coi thường nàng là không được. Nàng muốn nhìn xem, hoàng huynh có cái gan xông vào Phúc vương phủ của nàng trối người hay không.

Nàng cũng không phải là người lương thiện.

Nhưng nàng vẫn thấy phiền chán, thực phiền chán. Đã muốn an phận thủ thường lui về đây, hoàng huynh vẫn cứng rắn muốn kéo nàng xuống nước.

Nhạc Phương chính là mối nhử.

Hoàng gia chưa bao giờ là mảnh đất lành.

Nàng đi qua cây cầu chín khúc, gió thổi sen tàn, xào xạc tiêu điều. Mùa thu của cuộc đời nàng, làm sao để đi qua đây khi chưa có gì trọn vẹn cả.

Đi đến giữa cầu, loáng thoáng nhìn thấy có bóng người trong đình giữa hồ. Nàng nheo mắt muốn nhìn cho rõ... Gió thu rét lạnh, nhóm hầu gái cũng không thích uống gió Tây Bắc đến vậy. Mà lúc này, đã qua thời gian quét tước tu sửa...

Chờ nàng đi thông thả bước về phía trước mới thấy rõ ràng là Nhạc Phương gầy đến đáng thương, bất giác kinh ngạc. Hắn cũng mới có thể rời giường cùng lắm vài ngày mà thôi, sao lại đi đến đây? Trời đầy mây nửa hồ sen tàn, lại có cảnh sắc gì có thể xem?

Nhìn hắn đứng lên, nghiêng người nhìn hồ nước... Một cảm nhận về nguy cơ mãnh liệt nảy lên trong lòng Mộ Dung Phúc.

“Đừng! Nhạc Phương!” Nàng lớn tiếng.

Nhạc Phương kinh ngạc quay mắt nhìn nàng, mỉm cười cực kỳ ôn hòa lạnh nhạt, khom người một cái thật sâu với nàng.

Sau đó liền nghiêng người xuống hồ nước lạnh như băng.

“Nhạc Phương!” Nàng bỏ nhào vào thành cầu, chỉ thấy được ống tay áo phiêu dăng.

Đáng giận... Đáng giận! Bất nạt ta chân thọt, không chạy đi ngăn cản được? Mộ Dung Phúc giận dữ, lấy từ trong lòng ra một cây sáo nhỏ thổi mạnh, thanh âm bén nhọn cao vút, kinh động toàn bộ Phúc vương phủ.

Sau đó nàng quảng hương mộc trượng khỏi tay, cởi bỏ quần áo, chỉ còn trung y, thả người nhảy vào giữa hồ nước rét lạnh.

Đây là bí mật ai cũng không biết... Nàng biết bơi, hơn nữa bơi rất khá, thuộc loại vô sự tự thông. Mạnh mẽ chìm xuống đáy nước, Nhạc Phương không có một chút giãy giụa, gắt gao bắt chéo hai tay trước ngực, nhắm mắt lại thẳng tắp trầm xuống.

Đáng giận... Đáng giận!

Nhưng tốc độ bơi của nàng vẫn không đủ nhanh, mất rất nhiều công phu mới đuổi theo được, miệng mũi của hắn đã bắt đầu xuất hiện máu loãng.

Nhéo áo hắn, phổi sắp nổ mạnh, Mộ Dung Phúc đáy lòng lửa giận càng tăng thêm.

Đáng giận!

Nàng nỗ lực bơi lên trên mặt nước, ho mạnh, cố hết sức tha Nhạc Phương nặng nề, nâng cầm hắn, nò bọc theo sáo nhỏ đi đến hết lớn chỉ vào họ, gia tướng thả tiểu thuyền tìm đến.

“Vời vự y.” Mộ Dung Phúc môi đông lạnh đến xanh tím, lạnh lùng nói, “Chữa khỏi hắn!”

Gia tướng hai mặt nhìn nhau, vẫn là quân gia nói, “Hồi điện hạ, Nhạc tiên sinh đã... tắt thở.”

Tắt thở? Hắn dám tắt thở? Lão nương rơi vào tình trạng thế này cũng không dám phạm tội tự sát lớn như vậy... Hắn cảm tử cho ta xem?

Mộ Dung Phúc thô lỗ đẩy người che trước mặt nàng, Nhạc Phương trừng mắt nằm ở bên bờ, khóe miệng cư nhiên còn một tia cười.

“Cút ngay.” Nàng không kiên nhẫn, “Đi vời vự y!”

Mộ Dung Phúc tự tay cấp cứu, làm cho hắn phun ra không ít nước. Hô hấp đã ngừng, trái tim còn thực mỏng manh nảy lên.

Người xem, thân thể của người còn giấy giữa, làm sao người có thể nói chết liền giết chết chính mình?!

Nàng đem cầm Nhạc Phương nâng lên, dưới ánh mắt kinh ngạc ngỡ ngàng của mọi người, đem miệng áp vào trên môi hắn.

Chưa thấy qua hô hấp nhân tạo sao? Nàng rất khinh bỉ tiếng hít khí này. Quên đi... Bọn họ xác thực không biết cái gì là hô hấp nhân tạo...

Một lát sau, Nhạc Phương ho mạnh rồi bắt đầu hô hấp, tiếng hít khí nhảy mắt chuyển vì kinh ngạc.

Thở dài một hơi nhẹ nhõm, Mộ Dung Phúc lửa giận lại lớn hơn, nàng nắm lấy cầm Nhạc Phương, bắt hắn nhìn thẳng vào đôi mắt mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "... Người tốt nhất có lý do chính đáng."

Nhạc Phương thở nhẹ nhẹ trốn tránh ánh mắt nàng, "... Không thể sống như một con người... Ít nhất ta cũng hy vọng giống được chết như một con người." Khi nói chuyện, lại ho vài tiếng.

Mộ Dung Phúc càng dùng sức bóp cầm hắn, "Sai lầm rồi. Chết thực không dễ dàng. Đối với người mà nói, đặc biệt không dễ dàng. Người có biết vì sao không? Bởi vì người phạm vào điều cấm kỵ của ta."

Nàng hai mắt tựa như hàn tinh, phát ra sát khí lạnh băng, "Tự sát, là sai lầm ta tuyệt đối không thể tha thứ. Người sẽ rất nhanh biết cái gì gọi là sống không bằng chết!"

"Nâng xuống!" Nàng quát, "Phái ba người trông hắn, nhìn chăm chăm cả ngày lẫn đêm! Để hắn xước một mảng da, thì tự xéo đi."

Vương phủ không lưu đồ vô dụng! Ba bữa đều phải ăn no, hắn dám tuyệt thực... Liền tọng vào cho ta!"

Nàng rẩy khỏi Tước Nhi đang muốn đỡ nàng, đoạt lấy hương mộc trượng, run rẩy tự trở về rửa mặt.

Nhưng cho dù là nước ấm thoải mái, cũng không có thể làm cho lửa giận nóng bỏng lại lạnh như băng nơi đáy lòng nàng dập xuống chút nào.

6. Chương 6

Mộ Dung Phúc ốm nặng một thời gian.

Nàng thân thể vốn yếu ớt, lại nhảy vào trong nước rét lạnh. Suýt nữa thì mất mạng vì bệnh phong hàn, hơn nửa tháng nằm trên giường bệnh nàng liên tục bị sốt.

Chỉ biết phát giận. Ngẫu nhiên trong thời điểm thanh tĩnh, nàng tự giễu. Sao lại không biết tiết chế cơn giận chứ? Lại đùa giỡn với thân thể mình. Đã nhiều tuổi rồi... Cũng đã nhiều tuổi như thế rồi. Nàng cũng sắp là thiếu phụ hai mươi lăm tuổi, đáng ra phải có con từ lâu, đáng ra phải bắt đầu quan tâm đến việc hôn nhân của con cái...

Nàng vẫn không thay đổi được tính tình nóng nảy này.

Hài tử. Nàng muốn có hài tử.

Toàn thân phát sốt đau đớn, ho như muốn xuất huyết, cuống họng như nuốt phải hòn than... Nàng thực yếu đuối nghĩ, ta muốn hài tử của ta.

Một thế tử nhàn tản, cũng không tệ lắm nhỉ? Nhưng trước khi nàng chết, vẫn còn có thể che chở được con trai hay con gái mình. Người có huyết thống tương liên, có thể yên tâm yêu thương.

Không có tính kế, không có tâm cơ. Không cần phải mang theo mặt nạ đối diện người khác.

Hài tử của ta.

Rõ ràng là... tùy tiện mua nam nhân là xong. Dù sao nguồn cung cấp người rất dồi dào. Chờ sinh xong đứa nhỏ, sẽ đưa đi thật xa.

Dù sao ta là con của nữ đế, đại khái có thể đúng lý hợp tình sinh con riêng, ai cũng không dám nhiều lời.

Cái gì kiên trì, cái gì chính trực, toàn bộ không đầu lại được nguyện vọng trời sinh muốn con nối dõi của nữ nhân.

Không sao cả, dù sao cái gì đều không sao cả.

Cơn sốt cuối cùng đã lui. Mở mắt, nàng thấy Nhạc Phương gầy yếu ngồi ở đầu giường, đang định đắp khăn ướt lên trán nàng.

“... Người khỏi bệnh sớm hơn ta.” Thanh âm rất khàn, nàng cảm giác càng khó chịu, cổ họng như vướng đá.

“Điện hạ tỉnh rồi?” Nhạc Phương vẽ mặt bình tĩnh trả lời, “Tệ nhân sớm đã khỏi, nhờ phúc điện hạ.”

“Ở trước mặt ta không cần kính xưng kiểu này, ta nghe thấy phiền.” Mộ Dung Phúc vô lực xua tay, “Đói rồi.”

Hắn khom người, đi ra ngoài gọi đầy tớ, không lâu sau bưng một chén cháo hoa lại đây. Tước Nhi đưa cháo hoa cho Nhạc Phương, Nhạc Phương cũng thực tự nhiên tiếp nhận, muốn dứt cho nàng.

Sao lại thế này?

Nàng liếc nhìn Tước Nhi một cái, không nói gì, nửa nằm trên gối đón lấy, nuốt từng thìa nhỏ cháo hoa.

“Điện hạ, ta...” Nhạc Phương quấy cháo hoa, “Ta không muốn gây ra thêm phiền toái gì cho người. Được người cứu, đã không biết báo đáp như thế nào...”

Đây là giải thích vì sao tự sát ư? Mộ Dung Phúc cười lạnh hai tiếng.”Người là định lợi dụng ta. Người còn sống đều nguyện cứu, đã chết đương nhiên cũng sẽ làm tang sự, là vậy ư? Chết như một con người? Người hỏi báo ân tình ta cứu người như vậy?”

Nhạc Phương cúi đầu không nói, chỉ múc tiếp một muỗng cháo hoa dứt nàng.

Cho dù luôn cảnh cáo chính mình phải tâm bình khí hòa, bỏ tính xấu, nhưng giờ phút này nàng vẫn không thể đè nén lửa giận.”Hay người cho rằng một thân vương nhân tử không che chở được người?!”

Nhạc Phương cứng người trong chốc lát, ánh mắt bỗng trở nên bất khuất, “... Vô công không hưởng lộc. Vì một kẻ ti tiện như ta làm cho hai vị điện hạ nổi giận... Không có đạo lý này.”

Lửa giận của nàng tiêu tán một chút, nằm lại trên giường nhìn hắn. “Biện pháp tốt nhất để ta không nổi giận với hắn nữa, chính là trả người lại.”

Nhạc Phương mặt cắt không còn hạt máu, ngay cả môi cũng trắng bệch như hoa anh đào. Đè nén sự run rẩy, nhưng không có một chữ cầu xin. “...Xin theo sự xử trí của điện hạ.”

Mộ Dung Phúc động động trong lòng. Cười như không cười hỏi, “Thật vậy chăng?”

“... Đúng thế.” Hắn vẽ mặt càng nghiêm túc, nghiêm túc đến mức ngoan tuyệt.

Kỳ thật, xuất thân từ nam quán, lại được Khanh vương gia sủng nịnh, mặc kệ hắn hết sức giữ gìn sự tự tôn bậc nhược như thế nào, không giống nam thiếp giả nữ đương thời a dua, vẫn ít nhiều có chút nữ khí.

Một vẻ âm nhu có chút yếu đuối.

Nhưng hắn có vẻ ngoài cực đẹp, cho dù đã ba mươi tuổi, vẫn có phong tư phương hoa nguyệt ánh². Nghe nói hắn cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, về nghề thổi tiêu lại không ai sánh bằng.

Tiểu hài tử vẫn nên có bộ dạng xinh đẹp thì hơn... Giống nàng sẽ không tốt lắm. “Nhân chính chân hảo” định luật này là cường đại.

Để cải biến gene, Nhạc Phương là sự lựa chọn đúng đắn.

Bị áp bức nhiều năm mà còn bảo trì cốt khí lạnh lùng ngông nghênh như thế... Không hợp thời, nhưng lại càng đúng đắn.

“Hảo.” Nhìn lâu đến mức Nhạc Phương thấy bất an phát sợ rồi, Mộ Dung Phúc rút cục mới mở miệng, cười với vẻ mập mờ. “Người nói đúng, vô công bất hưởng lộc. Ta cho người hai con đường.

Thứ nhất, người có thể tự do rời phủ. Nhưng người vừa ra khỏi Phúc vương phủ, có lẽ sẽ bị Khanh hoàng huynh bắt về. Nếu người cam nguyện tiếp tục hầu hạ hần... đó đương nhiên là giai đại vui mừng rồi.”

Nhạc Phương cúi đầu suy tư thật lâu, “...Còn con đường thứ hai?”

Nhìn lại, Khanh hoàng huynh nhiệt tình nửa vờ thôi, người ta căn bản là không cần hần.

“Thứ hai, nếu ta đã nói với hoàng huynh là thu dùng người... Không bằng bốn quá hoá thật đi.”

Mộ Dung Phúc bắt đầu nghiêm túc, bỏ qua sự kinh ngạc của Nhạc Phương, “Ta muốn có hài tử. Người ủy khuất một chút... chỉ ủy khuất năm năm.

Đến lúc đó, người cũng đã ba mươi lăm ... Cũng chẳng còn xinh đẹp nữa, ta hiểu rõ hoàng huynh, vài năm qua đi tự nhiên có rất nhiều người còn đẹp hơn.

“Người muốn được sống thật tốt giống một con người đúng không? Ta đoán người vẫn luôn ôm hy vọng như vậy, bằng không sớm đã tìm đến cái chết, làm gì đợi đến bây giờ? Ta không giống hoàng huynh, lời hứa đáng giá ngàn vàng. Ta nói năm năm, chính là năm năm. Nếu ta sinh, người còn được tự do trước. Ta dùng danh dự Phúc thân vương thế, nhất định bảo hộ người chu toàn. Ta thậm chí sẽ sắp xếp người đi Giang Nam, cho người mua sản nghiệp, hơn nữa cho người trừ tiện tịch³.

Nhạc Phương hơi hơi giương miêng nhìn nàng, kinh ngạc, ngượng ngùng, nghi hoặc, còn có sợ hãi sâu sắc, nhưng mừng như điên và không tin nổi cũng sâu sắc không kém.

Hần nửa đời chỉ ném trái tuyệt vọng, không tin có chuyện tốt như vậy rơi xuống người mình.

Thấy hần im lặng, Mộ Dung Phúc cũng không thúc giục hần, chỉ nói, “Nước.”

Chờ Nhạc Phương đưa nước tới bên môi nàng, nàng vô lực hớp mấy ngụm, lắc lắc đầu, nằm lại trên giường.

“Người suy nghĩ cẩn thận...” Nàng thừa nhận mình nói như ác ma dụ hoặc... Nhưng nàng vốn chẳng phải là người tốt gì, “Đến lúc đó, người mới ba mươi lăm. Giả thiết người có thể sống đến sáu mươi, còn có thời gian tận hai mươi lăm năm, còn kịp cưới vợ sinh con, nối dõi tông đường...”

“...Vì sao?” Nhạc Phương thanh âm yếu đuối, “Vì sao lại là... lại là... ta?”

“Bởi vì người rất đẹp, thông minh, lại có khiếu âm nhạc thiên phú.” Mộ Dung Phúc cảm thấy có chút mệt mỏi, vẫn nhẫn nại dẫn dụ, “Tiểu hài tử giống người sẽ rất tốt.”

“Bộ dạng đẹp đẽ chính là tai ương.” Nhạc Phương ánh mắt trầm xuống.

“Có người mẹ như ta, có đáng về khuynh quốc khuynh thành cũng không can hệ.” Mộ Dung Phúc ngoài cười nhưng trong không cười, “Ta chỉ lười tranh giành. Phạm đến trên đầu ta... không sớm thì muộn cũng bị trừng phạt! Chỉ cần người là người của ta, cũng đều làm như thế.”

Sau khi suy nghĩ rất lâu rất lâu, Nhạc Phương vẫn duy trì vẻ mặt nghiêm túc, gương mặt ửng hồng lắc lắc đầu.

Mộ Dung Phúc có chút khó chịu. Chẳng lẽ lâu lắm không thuyết phục người khác, công lực lại kém đi? Để mẫu là người cường hãn như vậy, nàng cũng toàn thắng... Như thế nào cái loại đối tượng mượn giống trăm năm mới thu nạp một lần... khó như vậy?

“Vì sao?” Nàng vừa mệt vừa phiền, nhanh chóng không áp chế được tính tình nóng nảy. Đáng giận! Quả là muốn ra chợ tùy tiện mua nam nhân... Không biết sẽ sinh ra cái gì...

Nhạc Phương hít một hơi thật sâu, đè nén ngượng ngùng cùng sự run rẩy trong giọng nói, “...Ta, ta... Ta chưa từng hầu hạ nữ tử... Sợ là, sợ là sẽ phụ sự nhờ vả của điện hạ.”

Mộ Dung Phúc ho mạnh vài tiếng, thiếu chút nữa bị nước miếng sặc chết.

Hả. Nhị ca, người là công không thể nghi ngờ... Không đúng, cũng rất khó nói.

“Người... Người không đối với hoàng huynh của ta...” Nàng thề, nàng chỉ đơn thuần hiếu kỳ.

Nhưng Nhạc Phương lập tức biến sắc, tay nắm thành quyền rất chặt. Ngữ khí thực cứng nhắc, thậm chí còn có tia hờ hững oán hận, “Khanh điện hạ là quý nhân.”

Đại khái đã hiểu.

“Người chẳng lẽ không thích nam nhân, vẫn thích nữ nhân?” Mộ Dung Phúc hỏi thẳng.

Nhạc Phương vốn đang sầm mặt trở nên gian nan, xấu hổ đến muốn có lỗ nẻ mà chui xuống. Bị gặng hỏi vài lần, hắn mới lắp bắp đáp, “Ta còn nhỏ đã bị bán đến... cái nơi dơ bẩn ấy. Ai mà, ai mà trời sinh đã thích... bị nam tử... thành kẻ phạm tội đoạn tử tuyệt tôn chứ...?”

Mộ Dung Phúc thuận theo to mồm “Ai, ta đã bảo mà.” Nàng lộ ra vẻ suy yếu lại tà ác tươi cười, “Không vấn đề gì, tỷ tỷ dạy người chuyện vui vẻ này.”

7. Chương 7

Phúc thân vương Mộ Dung Phúc. Khi chưa phong thân vương, từng được phong là Luật Vũ công chúa, mới mười bốn tuổi đã cai quản hình bộ. Lại nhanh chóng thực thi quyền quản lý, thường phá án lớn, án chưa giải quyết, khiến thiên hạ khiếp sợ.

Thiết diện vô tư, không sợ cường quyền. Nàng đã chém đầu mười tám mệnh quan triều đình, trong đó thậm chí có đồng dôi hoàng thất, chứng cứ vô cùng xác thực, hơn nữa không thể nói tình, ngay cả Dực Đế cũng thúc thủ vô sách với nàng.

Là nàng ở cổng thành liên tục chém đầu mười tám quan lớn quý tộc, cũng là nàng phóng ngựa qua thành, một đường gào thét “Đao hạ lưu nhân”, cương quyết cứu trở về hai mạng oan.

Rất nhiều hoàng thân quốc thích đều hận nàng thấu xương, tấu buộc tội chồng thành đồng trên đế án. Nhưng Dực Đế cực kỳ bảo hộ nữ nhi này, chẳng ai động đến nàng được mấy may. Ngược lại giữa dân gian, nàng lại có cao danh cực điểm.

Nàng thậm chí đến biên giới khao quân, đụng phải man tộc đến phá công, nàng tự mình đốc chiến trên tường thành, hai tay vấy máu man tộc, bắn một mũi tên xuyên thủng quân kỳ địch.

Trước khi nàng mười tám tuổi luôn được tung hô là ứng viên đắc giá nhất làm Hoàng thái nữ, mãi đến khi té ngựa gãy chân, mới như phượng hoàng gãy cánh, mất đi tư cách đứng đầu thiên hạ.

Đến giờ bảy tám năm đã trôi qua. Mộ Dung Phúc tuy đã là thân vương nhân tản, như trước hỏ có thừa uy, Hoàng thân bách quan vẫn có nhiều điều kiêng kị nàng như trước. Thủ hạ của nàng năm đó đã trở thành quan lại, bí mật kết đảng, cứu viện lẫn nhau, vẫn ủng hộ Phúc thân vương như trước.

Có thể thấy được nàng năm đó có phong thái ngạo nghễ kinh thế tuyệt điểm như thế nào.

Nhưng Nhạc Phương còn biết nhiều hơn thế. Khanh vương gia dự tiệc hay luận sự cũng chưa kiêng kị hấn, hấn tuy rằng đỡ đỡ đứng một bên cũng hiểu biết rất nhiều bí sự. So với người ngoài, hấn càng biết Phúc thân vương so với đồn đãi còn dọa người hơn.

Khanh vương gia luôn dùng loại giọng điệu hâm mộ lại xen lẫn một chút đố kỵ, đàm luận với hấn về Hoàng muội “không làm quỷ thần, tất là yêu nghiệt” này.

Hấn luôn rũ mắt xuống, im lặng đứng một bên. Lắng nghe những chuyện vụn vặt này đó, cố gắng tìm ra chân tướng. Đây là thứ duy nhất có thể giải sầu giải trí trong cuộc sống bất đắc dĩ thống khổ của hấn.

Khiến Nhạc Phương kinh ngạc, không phải là trí tuệ và thủ đoạn phích lịch¹ của Phúc thân vương.

Mà là sự đúng mực cùng đắn đo của nàng.

Hai triều nữ đế, trên cơ bản thời khắc rung chuyển dữ dội bất an nhất đã qua đi. Qua hai ba thập niên, quyền lực của nữ đế dĩ nhiên đã được củng cố vững chắc, đã tấn sát những phần tử cố chấp nhất, vấn đề là lại nảy ra những kẻ nịnh thần tự cho là có long công, lại tham lam hủ bại đến không chịu nổi.

Số lượng khổng lồ, rắc rối khó gỡ. Nhạc Phương thờ ơ lạnh nhạt pha chút hứng thú ngẫm, dù đã đoạt được ngôi vị hoàng đế, ngồi vững rồi, nhưng nên làm gì với ổ sâu một béo ú đang ngo ngoe này bây giờ?

Lũ một béo lại độc này, đang cắn xé nền tảng hoàng triều.

Đại lâu tương khuynh, quốc chi nguy hi.2

Chung quy không làm hấn thất vọng, Dực Đế quả nhiên ra tay. Nhưng làm cho hấn kinh ngạc là, Dực Đế lại cho tiểu công chúa mười bốn tuổi kia đứng ở tuyến đầu.

Năm ấy, hấn mười chín tuổi, ở Khanh vương phủ đã gần sáu năm. Nhìn gương mặt rất bình thường, lại biểu lộ nhuệ khí cực điểm của tiểu công chúa, hấn thực kinh ngạc.

Nhưng không ngờ đó còn chưa phải là sự kinh ngạc đáng giá nhất.

Tiểu công chúa bề ngoài nóng nảy nghiêm khắc, lại động dao cẩn thận như vậy. Từng chút từng chút trừ bỏ thế lực, dò xét nhanh thời cơ, bất thành linh như rắn độc nhẹ răng cắn một nhát, một chiêu lấy mạng.

Hấn tin tưởng, sau lưng nàng tuyệt đối có dày đặc bóng dáng Dực Đế.

Nhưng Tiểu công chúa lại động dao rất dứt khoát đối với rất nhiều đại án tồn đọng không ai dám chạm vào, đương sự quan hệ quá mật thiết với hoàng thất, nàng cũng dám bức bách đến cực hạn của Dực Đế... Lại cẩn thận không hề vượt quá.

Lợi hại. Thực có ý tứ.

Huynh đệ tỷ muội không một ai có thể sánh vai cùng nàng. Cho dù là Khanh vương gia được ngai ca là văn võ song toàn cũng không thể.

Nói không chừng, Khanh vương gia cũng tự mình hiểu được. Ưu thế lớn nhất của hấn, chẳng qua là thân phận hoàng tử, là nam giới. Rất nhiều lão thần còn chưa từ bỏ ý đồ khôi phục “Hoàng đế”, để ngôi vị hoàng đế không rơi vào tay đàn bà.

Luận văn thao vũ lược, hấn còn kém hơn cả đương nhiệm Hoàng thái nữ, càng chẳng bằng đầu ngón út Phúc thân vương.

Điều khiến hấn hết sức quần bách kinh hãi và sợ hãi là hoàng đế cuồng dã nóng nảy đường này, mời hấn cùng bay liệng.

Ta xứng sao? Nhạc Phương tự ti lại không có chí tiến thủ hồi chính mình.

Càng nghiêm trọng càng lửa sém lông mày là... ta sẽ sao? Vấn đề này làm cho hấn nôn nóng quay mòng mòng.

Hấn biết có nam nhân yêu nam nhân ... Như là Khanh vương gia, nhưng tuyệt đối không phải hấn. Nhưng gần hai mươi năm bị nam nhân đem làm đồ chơi, hấn sớm đã chết lặng, đã thật lâu không có phản ứng.

Làm sao bây giờ?

Hấn không phải sợ hầu hạ không tốt bị Phúc thân vương chém đầu... Phúc thân vương hung danh trên đời, nhưng thủ hạ không bao giờ tổn thương người vô tội, hấn biết rõ hơn ai hết... Khanh vương gia cũng rất hạn điểm này, nói Phúc thân vương căn bản chính là đồ quỷ giả mù sa mưa giả nhân giả nghĩa.

Hấn... Hấn...

Hấn rất sợ mất mặt trước thần tượng a!

Chứng phong hàn của Phúc thân vương dần dần khỏi hấn, hành lý đệm chăn của hấn cũng được phân phó chuyển đến sân thân vương. Tạm thời an trí ở đông sương.

Rốt cục, Phúc thân vương cũng sai người gọi hấn qua “gác đêm”.

Nhạc Phương từ trước đến nay vốn bình tĩnh, bình tĩnh đến chết lặng, chỉ cảm thấy sau ót ông một tiếng, lo lắng tưởng ngất đến nơi, thậm chí hấn chẳng hiểu mình đã vào phòng Phúc thân vương như thế nào, vào lúc nào nữa.

8. Chương 8

Hắn là vừa tắm rửa sạch sẽ, Phúc thân vương chỉ mặc áo bào thư sinh rộng thùng thình, tóc ẩm tùy tiện dùng khăn buộc lỏng lẻo, khoan chân ngồi trước một chiếc bàn nhỏ...Bàn cờ đã bày ra.

“Ngồi đi.” Nâng hai bát đựng cờ đen trắng lên nói, “Nghe nói người chơi cờ rất tốt. Cùng chơi với ta ván tiếp theo chứ?”

Nhạc Phương vốn lo lắng nhưng mặt không chút thay đổi, hồi lâu mới nghe hiểu ý tứ của nàng, tâm thần hơi bình ổn lại, đang muốn ngồi (quỳ), Mộ Dung Phúc lại xua tay, “Đủ. Người không chê quỳ đau chân, ta cũng nhìn mệt. Khoanh chân ngồi đi, không phải làm lễ như hỏ rình mỗi ở bên cạnh.”

Nhạc Phương âm thầm thở ra một hơi, ngẫm nghĩ trong chốc lát, hạ quân đầu tiên.

Hắn là “Cao tài sinh” được nam quán bồi dưỡng ra, cầm kỳ thư họa chỉ tính là kỹ năng cơ bản mà thôi. Trong đó am hiểu nhất chính là kỳ. Nhưng tính tình hắn vô cùng bướng bỉnh, có miễn cưỡng nhường cũng để người ta thấy dấu vết, nên Khanh vương gia không thích chơi cờ cùng hắn.

Huống chi ở nội trạch cũng không xuất hiện danh thủ quốc gia gì cả, hắn không khỏi có loại cảm giác tịch mịch của cao thủ.

Phúc thân vương đã mời, hắn vui lòng tòng mệnh, nhưng cũng chẳng mong đợi gì.

Nhưng cầm co đến giữa ván, hắn có chút biến sắc. Chơi cờ cần chú ý đạt tới trung hoà bình ổn, mài giũa tâm trí. Nhưng Phúc thân vương chơi cờ lại cực kỳ cuồng dã, chỉ công không thủ, giết một ngàn địch, tự thiệt hại tám trăm. Hợp lại là con đường lương bại câu thương, đồng quy vu tận.

... Chỉ có thể gọi là bậc lưu manh vô lại.

Nhưng không thể không bội phục, nàng cân não cực kỳ linh hoạt, ứng biến rất nhanh. Hạ cờ truy đuổi, không chỉ có đại khai đại hợp, chiêu chiêu liên hoàn, còn liên tiếp thúc giục, hắn đành phải ra sát chiêu, để có một chút thời gian suy nghĩ.

Một cái không cẩn thận, hắn thắng.

“Không tồi.” Phúc thân vương khen ngợi, “Chỉ là hạ cờ quá chậm.”

“Cờ, tôi luyện tâm trí, chú trọng tới bồi dưỡng tính cách trung hoà bình ổn.” Nhạc Phương đắn đo tìm những lời dễ nói.

“Mới không phải, cờ chú trọng chính là binh quý thần tốc. Muốn bồi dưỡng tính cách trung hoà bình ổn, dứt khoát phải xuất gia đi thôi.” Mộ Dung Phúc uể oải thu quân cờ bỏ lại vào bát, “Thế nào? Không hồi hộp như vậy chứ?”

Nhạc Phương dờ ra, yên lặng thu quân cờ, gương mặt như bạch ngọc chậm chậm đỏ lên.

Nghỉ ngơi hai tháng, vẫn gây trở ngại xương, dù sao may mà đã thoát khỏi hiểm cảnh. Thầy thuốc nói, hắn đã lâu không được ăn uống đầy đủ, lại làm lụng vất vả quá độ, may mà nền tảng ban đầu không tệ, tuy gây, nhưng khôi phục rất tốt. Hơn nữa còn áp dụng nói, thận thủy sung túc, dương khí cực thịnh, theo lý thuyết là làm được.

Đáng tiếc, lý luận và thực tế luôn có sự khác biệt.

Mộ Dung Phúc âm thầm thở dài một tiếng, nghiêm trang nói, “Kỳ thật bộ dạng ta tuy rằng khó coi, nhưng cũng không đến nỗi rất khủng bố chứ? Vì sao tất cả ở trước mặt ta đều mềm nhũn ra thế? Ai, ta không phải nói người, ta là nói tên ngạch phụ đã mất cơ.”

Nhạc Phương mặt càng đỏ, cũng không biết nên hướng mắt vào đâu. Hắn trăm ngàn cũng không thể ngờ được, thần tượng trong lòng nói chuyện “thẳng thắn” như vậy...

“Lúc trước ta và hắn thành thân, hắn mượn rượu thêm can đảm mới dám vào phòng.” Mộ Dung Phúc buồn bực, “Nhưng chuyện đã gần đến nơi rồi... hắn liền mềm oặt. Ép buộc nửa ngày mới được việc... liền phải thở

lấy hơi.” Nàng thở dài, “Cho nên nói, vạn nhất thật sự không được, hẳn là là vấn đề của ta, người không cần có gánh nặng tâm lý.”

Hắn rất muốn nhịn xuống, nhưng vẫn phớt xuy cười ra tiếng.

Nhân chính chân hảo, chắc chắn. Mộ Dung Phúc nhìn Nhạc Phương cười, cảm thán không dứt. Chả trách Khanh hoàng huynh luyện tiếu buông tay, khó trách có quân vương đốt lửa hiệu huy động chư hầu². Mỹ nhân chuyên môn đeo bộ mặt nghiêm túc bỗng cười, thật sự là càng thêm trân quý.

Nàng không khỏi nhẹ giọng, “Ta biết chuyện này không thể miễn cưỡng, chúng ta lại không thành thực. Chúng ta trước hãy kết giao một thời gian...”

Ý ta là ở chung một thời gian. Nếu thật sự không thể, hãy tính tiếp, được không?”

Mộ Dung Phúc chung quy là một người thực tế. Ngạc phụ sợ nàng sợ đến chết, nhìn đến nàng toàn thân cao thấp ngay cả phần dưới kia đều mềm nhũn ...

Nàng cũng nhận thức được. Sau khi góa bụa, nàng từng thử chấp nhận một mối quan hệ mới³... Cũng là nhìn đến nàng uy mãnh không thể phát ra được⁴, cuối cùng tìm một cảnh cao khác để leo lên.

Trái cây hái ép không ngọt, nàng rõ hơn so với bất kỳ ai. Hơn nữa nếu nam nhân không muốn, muốn miễn cưỡng hẳn cũng khó...

Nàng cũng không phải là kẻ có thể hạ mình đi cường bách người khác.

Nàng cũng chẳng làm thế nào được với chính trực và ngạo khí của mình.

Nhưng Nhạc Phương không biết tâm lý nàng vừa thực tế vừa biến đổi phức tạp kỳ như vậy, chỉ ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn nàng.

Hắn bốn năm tuổi đã bị bán đến nam quán, tất cả tài học có thể nói đều là do bị đánh đập mà có. Trong trí nhớ của hắn, chưa từng có ai quan tâm, chưa từng có người hỏi hắn liệu có không vui, cũng không có quyền được không vui.

Hắn âm thầm sùng bái Phúc thân vương, nói không chừng là vì hắn hy vọng có được khí khái ngạo nghễ như vậy, gương mặt lạnh lùng đáng vẻ nghiêm trang tiêu trừ đến cùng những oan khuất trong thiên hạ. Tiếc hận sự sa cơ và bất hạnh của nàng, lại bội phục sự lạnh nhạt và khả năng biết tiến biết lùi của nàng.

Thế mà nàng rõ ràng đang ngồi khoanh chân ở trước mặt hắn, ôn nhu cho hắn quyền lựa chọn không vui.

“... Ta không có miễn cưỡng.” Hắn cúi đầu, chớp mắt, thử nuốt ngược những giọt nước mắt đang tràn ra.

Mộ Dung Phúc nghiêng đầu nhìn hắn... Ách? Đầu gối nàng di động đến trước mặt Nhạc Phương, “Hả... Người không phải đang khóc đấy chứ? Lần này phá kỉ lục mới rồi... Ta dọa khóc người ta.” Không khỏi có chút nổi giận.

Lão nương chỉ muốn mượn giống sinh tiểu hài tử, sao lại khó đến thế?

Nhạc Phương nâng hốc mắt ửng đỏ nhìn vẻ mặt buồn bực của Mộ Dung Phúc, lấy thật nhiều dũng khí, run rẩy đưa đôi môi áp vào môi nàng.

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn chủ động hôn một người.

“Ấy, không phải sợ.” Mộ Dung Phúc an ủi hắn, “Còn có, tay ta chống thật sự rất đau. Người xem tư thế của chúng ta có hay không nên gần gũi hơn một chút... Bằng không hôn môi như vậy thật vất vả.”

Nhạc Phương phát run nở nụ cười, không biết là sợ hãi hay hưng phấn. Hắn thử chủ động ôm lấy Mộ Dung Phúc...

Trên người nàng không có vị son phấn, mà là mùi xà phòng nhàn nhạt rất sạch sẽ. Hơn nữa, còn rất mềm mại và ấm áp.

9. Chương 9

Nhạc Phương ôm Mộ Dung Phức, nhưng lại đang run bắn lên.

Mộ Dung Phức đã ngáy khò khò, nhưng mắt hắn vẫn mở thật to, một chút buồn ngủ cũng không có.

Thật không thể nói rõ là thành công hay không thành công... chỉ cho hắn rung động rất lớn rất lớn.

Nếu nói không thành công, thực ra việc đó cũng đã đến nơi. Nói là thành công, hắn không kiên trì nổi, đúng chỗ liền...

Liền đã xong.

Hắn quần không biết nên làm gì bây giờ, Phức thân vương vẫn an ủi cổ vũ hắn, nói lần đầu tiên của nam nhân đều là như vậy.

Thật vậy chẳng? Hắn không biết. Hắn rất muốn bồi thường một chút, nói ví như dùng phương thức khác... Nhưng Phức thân vương cự tuyệt.

“Ê ê, lúc này là lưỡng tình tương duyệt.” Nàng nhắm nửa mí mắt nói, “Không phải ai hầu hạ ai... Nhớ kỹ chưa?”

Hắn ngơ ngác gật gật đầu, còn đắm chìm tại khoái cảm kì dị trong nháy mắt kia.

Cuối cùng Phức thân vương xoay mặt vào tường, dạy hắn đặt tay dưới cổ, tay kia thì đặt trên hông, buồn ngủ díp cả mắt lắm bầm, “Ôm nhau mà ngủ nha... thật ra đến sáng tay đã tê rần, không thiết thực. Như thế này ta tuyệt đối sẽ không đè tê tay người, hơn nữa ngủ gần nhau sẽ tương đối ấm...”

“...Điện hạ, người thất vọng về ta phải không?” Hắn hơi hoàn hồn, thấp giọng hỏi.

“Đâu có.” Tiếng lẩm bầm của nàng đã sắp nhanh chóng biến thành lời vô nghĩa, “Ta yên tâm đem phía sau lưng giao cho người...” đã ngủ rồi.

Hắn kê mặt vào tóc Phức thân vương, ôm chặt thắt lưng nàng. Thân thể nữ nhân thực... mềm mại. Bất kể là chỗ nào.

Không tự chủ được nghĩ đến khoảnh khắc gần gũi ấy, kỳ diệu, hưng phấn, mừng như điên và thỏa mãn. Nghĩ đến khoảnh khắc đó... Hắn trở mặt nhìn chính mình nổi lên phản ứng.

Hắn còn tưởng rằng... Tưởng rằng đã tê liệt lâu rồi, tưởng rằng mình sẽ vô cùng chán ghét... Tưởng mình am hiểu những chuyện phong nguyệt, sẽ chẳng có cảm giác gì nữa.

Sự thật không phải như thế.

Bây giờ phải làm sao? Vẫn là không nên cử động, nhớ lại đánh thức Phức thân vương? Nàng đang ngủ say thế này.

Nàng đã yên tâm giao phía sau lưng cho ta.

Sự bối rối, xấu hổ cùng phiền não ban đầu, dần dần bình ổn. Nhắm mắt lại, hắn nghĩ. Còn sống dường như cũng không có gì không tốt.

Ít nhất thoát nhìn trước mắt là thế.

Sáng hôm sau, Mộ Dung Phức đã ngủ say sưa có chút luyến tiếc mở mắt. Giấc ngủ có chất lượng tốt thế này thật sự là chỉ có thể gặp chứ không thể cầu... Quả nhiên nhân loại cần âm dương điều hòa, cấm dục lâu rất tai hại đối với sức khỏe cả thân thể và tâm lý.

Cho dù chỉ điều hòa một lát như vậy.

Tuy nhiên, Nhạc Phương rất đáng yêu, là một đứa trẻ tốt. Nhìn hắn kích động đòi mạng, nàng chỉ có thể gắt gao nín cười trong lòng.

Ít nhất hắn không vừa thấy mình là mềm oặt, điểm ấy xem như thực dũng cảm. Hơn nữa, thời gian dài ngắn, cũng không phải trọng điểm. Đối phương khao khát mình hay không, đắm chìm vào trong đó hay không, mới chân chính là trọng điểm.

Mở to mắt, vừa vặn nhìn thấy gương mặt phóng đại của Nhạc Phương. Hắn đã tỉnh táo sáng ngời hữu thần, đang chuyên chú ngắm gương mặt nàng. Nhìn nàng trợn mắt, hắn lập tức nở một nụ cười cười trăm hoa nở rộ cực kỳ hoa lệ, làm cho Mộ Dung Phúc sáng sớm có chút choáng váng ngây ngất.

“Ách... Chào buổi sáng.” Lúc này nàng mới phát hiện tư thế ngủ của mình không tốt, không biết đã xoay người lại lúc nào, “Ta có đè đau tay người không?”

“Không có.” Hắn ôn hòa nói.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...” Mộ Dung Phúc cười gượng hai tiếng, “Vậy, ta rời giường mặc quần áo trước đã...”

Nhạc Phương cắn môi, nhưng không buông tay. Có chút sợ hãi hỏi, “Thưa, điện hạ...” Thanh âm nhỏ như muỗi kêu, “Có thể... Có thể cho ta thử lại một lần được không...?”

Lỗ tai hắn đỏ lựng, hai lúm đồng tiền ứng lên. Lúc này, Mộ Dung Phúc hoàn toàn tha thứ cho việc xương cốt hắn đụng nàng phát đau.

Nhất thời muốn chơi xấu, Mộ Dung Phúc không trả lời, lại liếm cắn lỗ tai hắn, đưa đầu lưỡi tiến vào. Tay Nhạc Phương chợt căng ra, nhẹ giọng hô nhỏ, toàn thân phải gắt gao kiềm chế.

“Ồ?” Mộ Dung Phúc cực kỳ xấu xa cười, “Chỗ mẫn cảm của người ở đây a ~ “

“Điện hạ!” Hắn vừa xấu hổ vừa tức giận, “Đừng! Đừng mà... Đừng...”

“Đừng là sao? Người không phải muốn thử ư? Đợi chút, đợi chút! Ta còn chưa súc miệng, ề!” Nàng trốn tránh không cho hắn lại gần.

“Ta đã súc miệng rồi.” Nhạc Phương có chút hờn dỗi giữ lấy mặt nàng hôn, lấy thêm dũng khí, kề trên người nàng.

10. Chương 10

Lần này đổi lại Mộ Dung Phúc tỉnh táo sáng ngời hữu thần.

Nhạc Phương ngủ rất say, tối qua hắn miên man suy nghĩ quá nửa đêm, ngủ một chốc lại tỉnh, rất sợ là một đêm ảo mộng, tỉnh dậy vẫn ở Khanh vương phủ như trước.

Phải đến khi tận mắt nhìn Phúc thân vương ở trong lòng hắn tỉnh lại, còn “thử” một lần, hắn mới xác định hết thấy đều là chân thật, an tâm ngủ lịm đi.

Hiện tại hắn đang gối lên hõm vai Mộ Dung Phúc, cả người đều thả lỏng, ngay cả nếp nhăn trên khóe mắt cũng giãn ra. Mộ Dung Phúc cũng không động đậy. Nhạc Phương nằm rất cẩn thận, không đè nặng nàng. Trong lòng nàng có nơi nào dường như mềm đi, nghiêng mặt nhìn Nhạc Phương đang ngủ say.

Đứa nhỏ đáng thương... đã chịu rất nhiều đau khổ...

Mới coi hắn là con người, đã ngạc nhiên vui sướng không hiểu nổi thế này. Kỳ thật, ta cũng chỉ lợi dụng hắn, cũng đâu khác gì những người khác.

Nàng yên lặng khinh bỉ chính mình một phen.

Nhưng rất nhanh nàng liền gỡ bỏ gánh nặng tâm lý, hưởng thụ tư vị nằm ườn trên giường, có người đẹp trong ngực, quả là vương hầu chẳng dễ dàng gì. Đương nhiên, thân thể tiểu mỹ nhân này thực ra vẫn còn yếu ớt, tuổi cũng lớn. Cũng không phải kỳ tài ngất trời gì, tổng cộng so ra không hơn ba mươi cm1 ...

Nhưng nàng nhớ tới truyện cười trong giấc mơ... Có 1 gã khoe khoang chính mình cực kỳ “dũng mãnh”, đủ để xuyên thủng dạ dày bạn gái... Kể ấy đại khái là đồ con lừa.

Nàng phốc xuy một tiếng, Nhạc Phương cau mày nhắm chặt mắt, trời trời lên hõm vai nàng, mới lại ngủ say.

Ngủ nông như vậy... Mẫn cảm như vậy. Ồ, chỉ mới ước chừng nửa giờ? Còn về giá trị bình thường, yêu cầu của nàng rất thấp.

Nàng luôn cảm thấy, việc nam nữ, phải tính tổng hợp các điểm, cần đánh giá hạng mục, đại khái có thể kê ra một tờ giấy lớn. Thời gian ư, dài ngắn ư, kỳ thật đều là bình luận quá mức về xác thật. Chân chính phân cao thấp là “niềm vui”.

Người vui mình cũng vui, đối phương cao hứng, chính mình khoái hoạt, hỗ trợ lẫn nhau. Giai đoạn trước khi lên giường chờ mong, trên giường mê loạn sung sướng, xuống giường cảm thấy hết sức hài lòng, nhìn hân vui vẻ, hân nhìn chính mình cũng vui mừng, như vậy mới xem như mỹ mãn.

Thời gian và kích thước, thật ra đều là chuyện nhỏ. Chỉ có những tay mới và lỗi mốt, mới tự cho là thông minh lấy đó làm nguyên tắc tối cao.

Nàng bĩu môi. Nghề nào cũng phân ba bảy đẳng cấp, muốn trở thành siêu hạng dâm côn cũng không đơn giản đâu.

Là lão nương lười dạy dỗ kẻ ngu ngốc, đối diện với những gương mặt hoặc lấy lòng hoặc nịnh nọt, lão nương liền sinh phiền, bằng không muốn làm siêu hạng dâm côn có gì khó đâu? Cam đoan từng người đều phục tùng thuận theo, hậu cung muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, mà từng người đều một lòng thuận theo.

Huống chi, nàng còn là Phúc thân vương, dưỡng hậu cung là được nữ đế ủng hộ.

Chỉ là không thích mà thôi. Cảm thấy phiền toái, không sạch sẽ. Nếu không phải rất muốn đứa con của chính mình, nàng thật không muốn chọc vào phiền toái này đó.

Bởi vì nàng là Phúc thân vương, từng thiếu chút nữa trở thành Hoàng thái nữ. Nàng thậm chí vì tự bảo vệ mình, còn qua lại với cùng đồng nghiệp cấp dưới ở hình bộ lúc trước, âm thầm giúp đỡ bọn họ.

Nàng không thể thu mỹ nhân bất luận kẻ nào dâng lên, càng không thể sung hạnh bọn họ. Có những ánh mắt luôn theo sát, nhăm nhe muốn tìm ra cơ hội hoàn toàn trừ bỏ nàng. Đôi mắt lạnh lẽo của nàng phải để ý nhiều lắm... Bởi vì đó chính là thủ pháp nàng và Đế mẫu thường dùng với với lũ nịnh thần gian quan chết chưa hết tội, sở hữu chứng cứ vô cùng xác thực. Cho dù không có chứng cứ, một chút gió thổi cỏ lay cũng làm giả được một đồng.

Nàng sao có thể vì khoái hoạt nhất thời mà sẩy chân, huống chi nhất định sẽ liên lụy đến Đế mẫu. Huống chi... Cũng không cần khoái hoạt.

Cho nên nàng mới muốn ra chợ mua nam nhân. Vì những người đó có xuất thân sạch sẽ.

Nàng thu nhận Nhạc Phương, lý do cũng không khác gì nhiều. Hân không có xuất thân, cũng không phải là tai mắt của Khanh hoàng huynh. Dù sao nàng vẫn đặt chính mình lên vị trí cao nhất.

Nhưng nàng tuy rằng không phải người tốt, cũng còn có lương tâm. Nàng có thể đeo mặt nạ chu toàn với hoàng thất bách quan, nhưng lợi dụng Nhạc Phương chịu đủ đau khổ ôm chặt tự tôn như trước, vẫn thấy áy náy.

Nhất là, hân ngoan ngoãn tin cậy nằm trong lòng mình như vậy.

“Ta nếu là nam nhân, khẳng định là nam nhân tốt nhất thiên hạ.” Mộ Dung Phúc lăm bầm lâu lâu, “Ta yêu bản thân mình.”

Ban ngày Phúc thân vương, cực kỳ nghiêm túc, hơn nữa cuộc sống cực kỳ có quy luật.

Sáng nào nàng cũng phải cưỡi ngựa một canh giờ... Thậm chí bắt tay vào dạy Nhạc Phương. Tuy nhiên khi nàng biết Nhạc Phương không biết cưỡi ngựa, lấp bắp kinh hãi.

“Khanh vương phủ không có ngựa ư?” Nàng thật không thể tin được. Ngay cả các oanh oanh yến yến ở hậu trạch (như hậu cung) còn biết cưỡi ngựa, nàng cũng từng cưỡi ngựa với bọn họ.

Nhạc Phương thần nhiên nở nụ cười, “Chỉ có ta không thể học.”

“Người từng thử chạy trốn?” Phúc thân vương còn vẫn duy trì sự sắc sảo ở hình bộ.

Nhạc Phương cam chịu.

“Ta dạy cho người.” Mộ Dung Phúc cười cười, “Ta không sợ người chạy trốn. Không học sao được? Nếu gặp nguy hiểm, chỉ có thể trốn mất suông.”

Phúc vương phủ bố trí rất kỳ quái, hồ nước lớn, bãi cỏ rộng, còn đặc biệt mở làn đường vòng quanh vườn có thể phi ngựa.

Nhưng thoạt nhìn cực kỳ sáng sủa, rộng rãi.

“Ta tưởng rằng...Sau khi Điện hạ té ngựa cũng không dám cưỡi ngựa nữa.” Nhạc Phương nhìn nàng cưỡi ngựa hùng dũng khí phách hiên ngang như vậy, không phải là không kinh ngạc.

“Ngoài cưỡi ngựa, ta chẳng thể thực hiện hoạt động khác.” Nàng quơ quơ chiếc chân què, “Thêm nữa, té ngã ở chỗ nào, sẽ đứng lên từ chỗ đó.” Về mặt bất cần.

“... Điện hạ, người không trở thành quân chủ Đại Yến... Là tổn thất cho Đại Yến.” Nhạc Phương thốt ra.

Mộ Dung Phúc ghim cương ngựa, kinh ngạc nhìn Nhạc Phương vừa cưỡi ngựa vừa khiếp đảm, lộ ra ánh mắt suy nghĩ sâu xa. Nhạc Phương bình tĩnh lại kiên định nhìn nàng, chỉ có khi con ngựa lồng lên, mới lộ ra một chút kích động.

“Lời này a, đừng lặp lại nữa.” Nàng cười nhẹ, “Phủ đệ này, những người này, đều là Đế mẫu thưởng cho ta.”

Nhạc Phương ngẫm lại, lập tức sau lưng thấm đẫm mồ hôi lạnh. Hắn ngẫm mình ở Khanh vương phủ đã lâu, biết rõ những lời này có thể tạo thành hậu quả xấu.

“Người cũng không cần lo lắng lắm, không phải chỉ là lời sao?” Mộ Dung Phúc cười hắc hắc, “Tuy nhiên lời ca ngợi của người làm cho ta thực hưởng thụ, cảm ơn.” Thúc một cái vào bụng ngựa, nàng không cần cả quát roi, con ngựa cũng đã chịu tung vó chạy như điên.

Nhạc Phương kinh ngạc nhìn theo bóng nàng, lúc này, nàng rốt cục có chỗ trùng khớp với “Thiết Quan Âm” trong lời đồn.

11. Chương 11

Chẳng những lời kéo hắn cưỡi ngựa, nàng còn cẩn thận chú ý cả đến thực đơn hằng ngày, nàng gọi là “cân đối dinh dưỡng”. Chuyện duy nhất Phúc thân vương miễn cưỡng hắn chính là... không cho phép ăn kiêng.

Tuy nhiên nàng đặc biệt ân chuẩn hắn có thể không ăn da gà và thịt mỡ... Bởi vì Phúc thân vương cũng không ăn.

Kỳ thật, nàng vẫn là thân vương bá đạo làm theo ý mình. Nhưng yêu cầu của nàng vẫn có vẻ hợp lý, tương đối dễ dàng đạt được, vì thật ra là muốn tốt cho hắn.

Tuy nhiên nàng nói rất khó hiểu, không phải vì hắn học thức không đủ uyên bác.

Thí dụ như nói, “cân đối dinh dưỡng”. Thí dụ như nói, “Nhân chính chân hảo”. Đến bây giờ hắn còn không hiểu rõ “tuần lễ”, “tuần” là khoảng thời gian dài đến đâu, chỉ suy đoán theo cách nói của nàng, hẳn là cách đo ngày, nhưng dài đến đâu thì thật không biết.

Hắn thấp thỏm mấy ngày, vẫn cẩn thận hỏi.

Phúc thân vương gãi gãi đầu, ngửa đầu nhìn trần nhà một hồi lâu, “Cái này, người có từng nghe nói không? Từ Vân trưởng lão và Vô Minh đạo trưởng đều muốn nhận ta làm đồ đệ.”

Nhạc Phương khẽ gật đầu.

“Đây cũng không phải bí mật gì, mãi hôm nay ta còn chưa hiểu nổi.” Mộ Dung Phúc thẳng thắn, “Ta ngủ thường có những giấc mơ quái nhiều, chưa đêm nào được ngủ yên. Ta học võ, muốn làm cho chính mình

mệt mỗi tới cực điểm, mới có được giấc ngủ có chất lượng tốt một chút... Cho nên không rõ vì sao ta thường biết một ít chuyện tình kỳ quái, đại bộ phận đều không có ích lợi gì.

“Vì tật xấu này, cũng xem qua không biết bao nhiêu ngứa rồi. Sau Từ Vân trưởng lão lại nói, đây là thiên nhân hé mở, hé lộ thiên cơ, nhưng ông ta cũng không có cách nào đóng thiên nhân gì đó vào. Ông ta đề nghị ta dứt khoát xuất gia a, ngay cả Vô Minh đạo trưởng cũng đề nghị như vậy...”

Mộ Dung Phúc hít một hơi rất dài rất dài, “Nhưng khi đó ta thật sự còn nhỏ... Ta còn khát khao... Tình yêu, hôn nhân, nam nhân ... Mấy thứ vô dụng đó.”

Nàng nhún vai, “Những mong ước tiêu tan là khi người ta bắt đầu trưởng thành. Ta lại trưởng thành rất nhanh.”

Nhạc Phương im lặng nghe đến cuối cùng, khó xử một hồi lâu, “... Điện hạ, bí mật trọng đại như vậy, ngài không nên nói cho ta biết.”

Nếu rơi vào tay người có bụng dạ, không biết sẽ thao túng thành cái gì nữa.

“Ai nha, an tâm. Ta là ai? Ta từng là hình bộ đề độc, phá án nhận biết con người là số một!” Mộ Dung Phúc tâm tình rất tốt chụp bờ vai của hắn, “Nhạc Phương là đứa trẻ tốt, hơn nữa rất kín miệng. Người không thích hoàng huynh ta, cho dù ta và hắn trở mặt với nhau, người cũng chưa từng kể xấu về hắn.”

Hắn trầm mặc trong chốc lát, “... Khanh vương gia, đôi khi, đối đãi cũng không tệ.” Sao có thể rời khỏi người ta, liền trở mặt vô tình, bỏ đá xuống giếng? Nếu làm chuyện này, hắn cũng phải xem thường chính mình.

Mộ Dung Phúc ánh mắt trở nên nhu hòa. Cốt cách rất cứng cỏi nhưng tâm địa lại mềm như vậy, cam đoan hắn chịu thiệt cả đời.

Khà. Để vị không có phần ta, chẳng lẽ còn không bảo vệ được tiểu mỹ nhân tâm địa mềm yếu? Nếu không được, chẳng bằng ta đâm đầu vào khối đậu hũ chết cho xong.

“Ta thẳng thắn nói với người, ta xem người như người một nhà... Ít nhất trong năm năm này, tuyệt đối là người một nhà. Người một nhà, đừng ăn hối lộ trái pháp luật, ta sẽ che chở đến cùng.” Nàng ôn nhu nói.

“Vì, vì sao?” Nhạc Phương có chút bất ngờ. Nhưng hắn không tin Phúc thân vương háo sắc giống như Khanh vương gia.

Khanh vương gia điên cuồng bức bách truy đuổi hắn, trong lòng hắn rõ như ban ngày.

Đó cũng không phải bởi vì nhan sắc sắp tàn tạ này của hắn, mà vì hắn đã biết quá nhiều điều cơ mật của Khanh vương gia. Khanh vương gia tâm kế rất thấp kém, khôn khéo cũng không đủ.

“Người đừng nóng giận a, ta ăn ngay nói thật.” Mộ Dung Phúc lạnh nhạt, “Thân phận của người kém ta nhiều lắm, lại không có xung đột lợi ích với ta, bối cảnh sạch sẽ, không có chủ tử. Hơn nữa, người còn phải nhờ vào ta, huống chi người không gièm pha cũ chủ. Cho nên ta có thể yên tâm tin tưởng người, và nói chuyện với người.”

Nhạc Phương rũ mắt xuống, cảm thấy lòng bị cái gì chích vào đau thắt. Phúc thân vương cực kỳ thành thực, nhưng cũng cực kỳ tàn nhẫn. Rõ ràng lãnh khốc như vậy làm cho hắn thấy rõ ràng, thân phận của hắn, vị trí của hắn.

“Nhưng ta đây cho người một lời hứa hẹn.” Mộ Dung Phúc cười rạn rở, “Trong thời điểm ta và người ở cùng nhau, tuyệt đối không có nam nhân khác. Tuy nhiên người cũng phải nỗ lực không thua kém ta, không thể có nữ nhân khác. Đừng để cho người ta chê cười ta... Phúc thân vương sao có thể xài chung với người khác?”

Nàng nắm chặt đầu quyền, cực kỳ khí thế, “Sao có thể cho phép người khác ngủ trên giường của ta?!”

Nhạc Phương bật cười. Lời hứa của Phúc thân vương đáng giá ngàn vàng, vì một người thấp kém như hắn.

“Ta không tức giận, thật sự.” Nhạc Phương dịu dàng, dung nhan trong sáng là thế, tựa như thu thủy trường thiên*.

*: nước mùa thu trời mênh mông

Buổi sáng nhàn hạ, Phúc thân vương dường như đều tiêu phí trong thư phòng, vui đầu viết không ngừng. Thấy hần không có chuyện gì để làm, nhồi cho hần một đồng bản thảo, “Chữ viết của người thế nào?”

“... Cũng được.” Nhạc Phương không hiểu để làm gì nhưng vẫn cẩn thận trả lời.

“Hành văn thì sao? Văn vẻ như thế nào?”

“... Không thể đề ở nơi thanh nhã.”

“Không cần đề ở nơi thanh nhã gì, bản thảo sách cho người thuyết thư.” Nàng cúi đầu lại viết mấy dòng, “Những người đó toàn là bầy bạ, nói ta ngày thăm vấn côi dương đêm thăm vấn côi âm... Bồn vương là yêu quái không bằng?! Nhưng một là viết thể văn ngôn này, ta lại đau đầu, phải viết rất lâu... Hai là ngôn ngữ thực phiền toái... Người giúp ta sao chép kiểm sửa chữa bản thảo... Mẹ nó, ta để bọn họ nói nhảm chắc?! Ta tự mình viết!”

Nhạc Phương nghi hoặc nhìn bản nháp rồng bay phượng múa, lập tức đã bị hấp dẫn. Đồng tử hần phóng đại, hô hấp dồn dập... Đây là bản án Phúc thân vương từng đích thân thăm vấn ở hình bộ.

Tư liệu trực tiếp!

Tuy rằng Nhạc Phương không biết fan là gì, cũng không gây trở ngại đến việc hần lộ ra trạng thái fan cuồng nhiệt.

“Đều là... Đều là của ngài... Điện hạ, là ngài đích thân thăm vấn qua...?” Tiếng của hần cũng run run.

“Là tập người đang cầm.” Mộ Dung Phúc cũng không ngẩng đầu, “Còn có một tập ta viết để chơi... Cái đó khoa trương rất nhiều. Hình bộ có rất nhiều vụ án kỳ quái, ta vô sự lấy rồi sửa lại. Đó là nguồn tư liệu dồi dào để viết tiểu thuyết trinh thám...”

Nhạc Phương dường như ôm tâm tình sốt sắng, cẩn thận vụn phần sửa chữa bản thảo, tăng thêm chia chương và thơ từ, một tay trâm hoa tiểu khải*, làm cho bản thảo thăng lên trình độ nghệ thuật. Mộ Dung Phúc xem khen ngợi không dứt, nói thẳng là biến đổi kỳ diệu.

*Kiểu chữ khải nhỏ nhắn nữ giới thường dùng

Chỉ là bản tên là “Luật vũ án” này, lại không đạt tới yêu cầu của Mộ Dung Phúc.

Theo lời tâng bốc những người bán sách và thuyết thư, “Phúc thân vương” càng bị truyền tụng vô cùng kì diệu, thậm chí ngay cả đèn thờ sống của nàng cũng tắt nập. Càng thê thảm là, còn có dân chúng lầm than không có nơi kêu cầu, dứt khoát đến đập cửa nhà nàng, xin “Phúc thanh thiên” làm chủ.

Ta đều đã công bố chân tướng, lại không có gì thần kỳ... Ta đã dây vào ai chọc vào ai a ta?!

“Giời ạ!” Mộ Dung Phúc chửi ầm lên, “Tâng bốc chết người ta!”

12. Chương 12

Mộ Dung Phúc tức giận đến mức tăng thêm hành trình vào buổi chiều, bắt đầu luyện tập bắn tên.

Căn bản của nàng vốn yếu ớt, mặc dù thuở nhỏ tập võ, từng có thời kỳ khỏe mạnh, đáng tiếc sau lần ngã ngựa gần chết vất vả lắm mới được cứu sống, căn bản đã bị phá hủy sạch sẽ.

Ngày xưa lúc tới thịnh nàng có thể căng được cây cung hai thạch rưỡi, hiện tại tối đa căng được cây cung hai thạch. Nhạc Phương bị nàng kéo đến luyện tập cùng càng đáng thương, ngay cả cây cung một thạch nàng ngày bé đùa chơi cũng không mở được.

Nói hần bị khổ dịch tra tấn hai năm, cũng nên luyện ra lực cánh tay... Nhưng suy dinh dưỡng nghiêm trọng, cơ bắp teo đi, những hao tổn này không phải một hai năm có thể khôi phục lại được.

Có điều hần lại không thích ăn thịt lắm, đành phải mời Vương ngự y kê lại thực đơn. Nàng cũng không tin, dinh dưỡng cao đậm mức độ vận động vừa phải, còn không thể cho hần một thân thể cường tráng.

Hiện tại cho hắn dùng là cung bán thạch đặc biệt chế tạo cho cung thủ nữ, nhằm cường gân hoạt huyết, dùng nói trăm bước, có thể bắn ra năm mươi bước đã phải trộm cười rồi.

“Mặc kệ thế nào, vẫn phải học.” Mộ Dung Phúc nghiêm trang nói: “Lễ nhạc* xạ ngự thư viết, quân tử ở nhà người ngựa lữ hành bình an giết người diệt khẩu... phải có sức khỏe tốt mới được”.

*: Nghi lễ và âm nhạc. Để vương cổ đại thường dùng lễ nhạc để đòi hỏi phải có tôn ti trật tự hòa hợp với mục đích thống trị.

“... Giết người diệt khẩu?”

“Khụ.” Mộ Dung Phúc háng giọng một cái, làm bộ như không nghe thấy, “Việc bắn tên này học vẫn tùy rằng tinh thâm, khó học cũng khó giỏi, tuy rằng khó dùng để tự cứu... không thể dùng lúc khẩn cấp... Nhưng lúc cần cứu người có thể phát huy công hiệu cực lớn... Đừng bắn vào người muốn cứu thì tốt rồi... Có đôi khi bắn lầm cũng không phải chuyện xấu.”

“A?” Nhạc Phương trở mắt.

Nói đến “Sự nghiệp lừng lẫy” một thời, Phúc thân vương bưng bưng phần khích, “Có lần, lúc ta phá án vừa vặn gặp được một kẻ bắt cóc một con tin ngoan cố chống cự. Hiện trường loạn hết cả lên ... Không cẩn thận một cái sẽ gây thành loạn trong dân, chỉ sợ đến lúc đó người chết vì dẫm đạp còn chết nhiều hơn so với bị đao chém.

Ta vội nha, nhưng ngay lúc ấy ngoài một thanh kiếm, chỉ có một cây cung. Vì thế ta bắn ra một mũi tên... Nhưng con ngựa chết toi kia đạp một bước khiến ta bắn chệch... đúng vào đùi con tin.”

“A!” Nhạc Phương nghe đến nhập thần la hoảng lên.

“Nhưng con tin bị thương như vậy không thể đi được, kẻ bắt cóc sao muốn bị vướng víu, ném con tin đi muốn bắt người khác, vừa vặn tạo cơ hội cho bộ khoái bắt được.” Mộ Dung Phúc dào dạt đắc ý, “Phạm nhân, bắt được. Con tin, được cứu. Dân loạn, không phát sinh. Người nhìn xem, sự lầm bắn này là cớ nào anh minh thần võ...”

... Vặn nhất lần bắn vào đầu con tin thì sao?

Không rõ là an ủi Phúc thân vương, hay là an ủi chính mình, Nhạc Phương cười đến có điểm phát run, “Ngựa yêu của điện hạ nếu không đi một bước kia, thiết tưởng cũng không bắn lầm hung hiểm như vậy... Dù sao ngài từng một tên bắn thủng quân kỳ man tử, được xưng tụng là bách phát bách trúng*...”

*: Nguyên văn “bách bộ xuyên dương”- điển cố Đường Do Cơ người nước Sở có thể cách trăm bước bắn xuyên qua lá cây dương.

“Ách...” Mộ Dung Phúc gãi gãi đầu, “Kỳ thật, ta không phải muốn bắn quân kỳ. Vốn ta nhắm bắn man tộc đại tướng ngoài mười trượng... Sao lại bắn vào quân kỳ được, ta cũng thực buồn bực... Dù sao!” Nàng lớn khí vẫy tay, “Trong đánh giặc tính chính xác không trọng yếu! Quan trọng là diện tích che phủ có đủ rộng hay không ... Gần chính xác là được rồi!”

Sau cứ mỗi lần Mộ Dung Phúc giương cung, Nhạc Phương sẽ hoả tốc thối lui đến sau nàng ba bước, cực kỳ cung kính.

Trở thành “Người một nhà”, Mộ Dung Phúc sẽ tùy ý rất nhiều. Xác thực rút đi tầng tầng truyền thuyết siêu phàm nhập thánh, lại có vẻ khiêm tốn dễ thân.

“Trước kia, cảm thấy một ngày vĩnh viễn không kết thúc.” Bưng bát cơm Nhạc Phương nhẹ giọng cảm thán, “Hiện tại lại cảm thấy thế nào mà nhanh như vậy, bỗng chốc đã tối rồi... Giống như mới rời giường không lâu.”

“Có hai người ngày cũng qua nhanh hơn.” Mộ Dung Phúc gấp một đĩa thịt đến trong bát hắn, “Thời điểm ta ở một mình, cũng không chờ nổi đến trời tối. Nhìn đồng hồ cát chạy mà qua ngày.”

Nhạc Phương nhìn Mộ Dung Phúc nhai cơm ngồm ngoàm, chậm rãi gắp hạt cơm.”... Điện hạ, vì sao người ở goá đến nay? Người nếu thực không thích trai lơ... Sao không, sao không... Cả triều văn võ, có rất nhiều người ngưỡng mộ người...”

“Là nha, đúng vậy.” Mộ Dung Phúc không chút để ý trả lời, “Nhưng bọn họ không phải ái mộ ‘Mộ Dung Phúc’, mà là ái mộ ‘Phúc thân vương’... Và tất cả tài nguyên đứng sau vương hào này. Ta có bệnh? Cuộc sống của bản thân thì chỉ thanh tâm, lại dính vào một đồng thân thích lòng dạ khó lường, tiện cho bọn họ một người làm quan cả họ được nhờ?”

“Cái này gọi là thiệt gấp đôi. Ta bị phiền chết, triều Đại Yến có thêm rất nhiều sâu mọt quý tộc mới. Chuyện ngu xuẩn như vậy, trí giả không chọn.”

“Nhưng, nhưng mà... Thiên triều đại tướng quân Hà Tiến,” Nhạc Phương xiết chặt chiếc đũa, “Vẫn ái mộ ngài có thừa...”

“Đúng, hần thích ‘Mộ Dung Phúc’. Nhưng hần xin Đế mẫu giáng ta ba cấp, dùng danh nghĩa Phúc quận chúa hoặc Phúc huyền chủ gả vào nhà hần. Tuy rằng ta không chán ghét hần, nhưng cũng không thích. Càng không đáng vì hần mà bị tước tước vị của ta... Làm ơn nha, hần cho hần là ai chứ?”

Nàng cau mũi, “Quan trọng nhất là, hần luôn muốn dạy dỗ ta thành thực nữ trong cảm nhận của hần ... Đi chết đi! Chỉ có lão nương dạy dỗ người, nào có người dạy dỗ ta? Quan trọng nhất là, chỉ số thông minh của lính tráng không cao! Ta không cần kẻ ngu ngốc... Một lần gả cho kẻ ngu ngốc đã đủ xui xẻo, còn gả kẻ thứ hai.”

Bưng bát cơm, Nhạc Phương có chút mờ mịt. Mỗi lần Phúc thân vương cảm xúc kích động, sẽ văng ra một đồng tử vưng nghe không hiểu lại không có ăn khớp.

Nhưng ý tứ đại khái đã hiểu.

Chờ nàng uống xong canh, xoa xoa miệng. Ý nghĩ chuyển một cái, lại lộ ra điệu cười xấu xa, “Như thế nào, Nhạc Phương, người lo lắng ta tuyển ngạch phụ đến ngược đãi người?”

Nhạc Phương ăn nửa chừng thiếu chút nữa sặc, ho khan vài tiếng, “Không, không phải.”

“Hay là người bắt đầu luyến tiếc ta ?” Mộ Dung Phúc nháy một con mắt, cười đến càng tà ác.

“Mới, mới...” Nhạc Phương muốn nói không phải, nhưng lời đó cũng không thật lòng. Muốn nói là phải... Hần lại không có da mặt kia.

Tuy rằng từng bị buộc bán tròn nuôi miệng mười mấy năm, nhưng hần vẫn kiên trì một thái độ hờ hững xuất trần. Khanh vương gia chính là thích sự đau thương bị buộc không thể không khuất phục này của hần, mới có thể sủng hần nhiều năm như vậy.

Từ trong xương tủy, hần vẫn là... mỹ thiếu niên thực thanh thuần.

Đối mặt với bức bách cao độ, hần còn biết dùng sự thờ ơ không đếm xỉa đến. Nhưng Phúc thân vương luôn thẳng thắn như vậy, thẳng thắn đến thô lỗ, hần không biết làm sao bây giờ.

“... Điện hạ, ta cáo lui đi rửa mặt chải đầu trước.” Hần mặt đỏ tai hồng muốn chạy trốn.

“Hắc, gia. Người còn chưa trả lời ta đâu.” Mộ Dung Phúc níu tay áo hần.

“Điện, điện hạ... Đừng như vậy...” Hần hoảng, “Đợi chút Tước Nhi sẽ tới dọn dẹp bát đũa...”

“Được rồi.” Mộ Dung Phúc buông tay, hần mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, không ngờ lại nghe thấy nàng nửa ôm ở nửa thúc giục một câu, “Gia đi nhanh về nhanh, nô chờ người đấy.”

“Không, không dám...” Hần xoay người bỏ chạy, thiếu chút nữa ngã nhào, chạy tới cửa, hần mới nghĩ đến không đúng, mặt mũi nghiêm túc, đáng tiếc gương mặt đỏ bừng tiết lộ cảm xúc của hần, “Điện, điện hạ... Loại ... Loại xưng hô này, không, không thể nói nữa! Trên dưới loạn hết, không thể!”

“Gia, người nói xưng hô gì cơ?” Mộ Dung Phúc ném cái mị nhãn cho hần.

Hần lập tức chạy. Đã chạy ra đi rồi, còn nghe Mộ Dung Phúc cất tiếng cười to.

13. Chương 13

Phức thân vương về cơ bản là một thân vương giản dị... so với những hoàng thất hậu duệ quý tộc khác.

Chỗ duy nhất xa hoa của nàng đại khái là phòng tắm. Vì hần, còn đặc biệt cải biến phòng tắm, ngăn đôi bể, bởi nàng phát hiện Nhạc Phương dường như có bệnh cường sạch sẽ.

Nằm ở bên bể tắm thuộc về mình, Nhạc Phương vô cùng lo lắng, khuôn mặt vẫn nóng bừng bừng.

Thân vương tội bại này... Luôn lấy khốn quẫn của hần làm vui.

Kỳ quái. Khanh Vương gia cũng rất thích chọc giận hần, hành hạ hần. Nhưng hần chỉ cảm thấy vô cùng chán ghét. Nhưng Phức thân vương thì...

Hần chỉ cảm thấy khốn quẫn, ngượng ngùng, xấu hổ muốn chết.

Hút một hơi lớn, hần chìm vào trong hồ tắm tựa như trốn tránh.

Hần thích nước.

Trước kia lúc ở nam quán ngày ngày bị đánh bị đối, hần thường ngắm nhìn sông Vĩnh Định ngoài lầu nam quán (chú thích). Hàng năm, vỡ đê liên miên. Nhưng bình thường, nước sông vô cùng ôn nhu, cuộn cuộn chảy xuôi, để hần nhớ tới quê hương đã rất mơ hồ.

Nhưng sông Vĩnh Định khiến hần yêu thích như vậy, lúc hần tám tuổi, thiếu chút nhấn chìm nam quán.

Nước, ôn nhu dễ thân là thế, thời điểm tất yếu, lại nóng nảy điên cuồng là vậy.

Nhưng hần nguyện ý điên cuồng, nóng nảy. Tốt nhất nhấn chìm cả nam quán, tốt nhất hần cũng chết đuối luôn đi. Sẽ không bị đánh bị đối nữa, không bị mấy người kỳ quái sờ loạn nữa, cũng không còn đau đớn nữa.

Hần ngồi ở lầu các, không hề sợ hãi, nhìn sông Vĩnh Định cuồng loạn ngập trời.

Cuối cùng hần vẫn không chết đuối. Sau này hần vào Khanh Vương phủ, cách sông Vĩnh Định rất xa rất xa.

Lại sau này, hần nhìn thấy Tiểu công chúa chấp chưởng Hình bộ, biết nàng được xưng tụng là “Thiết Quan Âm”.

Lúc ấy, hần cảm thấy, Tiểu công chúa, chính là sông Vĩnh Định, chính là nước. Bình thường ôn nhu dễ thân, lúc bị chọc giận nóng nảy điên cuồng, gột sạch hết thảy tội nghiệt.

Biết nàng sở dĩ được xưng tụng là “Thiết Quan Âm”, là bởi vì Hình bộ Đề đốc này không yêu vàng bạc châu báu, chỉ uống một loại trà, chính là Thiết Quan Âm. Đường nhiên cũng là ngấm trà phúng nàng cứng đầu, giống như là tượng thần bằng sắt.

Kể từ lúc đó, hần cũng chỉ uống Thiết Quan Âm.

Hần trôi lên khỏi mặt nước, ho lớn vài tiếng, vuốt vuốt đôi mắt đỏ hoe, thở hổn hển một lúc.

Không hiểu nổi mình bị làm sao nữa. Lời nói khùng điên kiểu gì chưa nghe qua, sao bây giờ có thể thẹn thùng thành như vậy? Hần âm thầm mắng bản thân mình.

Trước khi say nước, hần rầu rĩ trèo lên, mặc chỉnh tề, cự tuyệt hảo ý của Tước Nhi, tự mình từ từ lau tóc.

“Vì sao ngươi không nghe ta?” Tước Nhi u oán nói, “Thân vương bây giờ thích ngươi như thế... Ngươi nên đòi được ban thưởng đi, nếu không tương lai chúng ta làm thế nào?”

Nhạc Phương có hơi không được tự nhiên xê dịch cái ghế, “... Tước Nhi cô nương, thỉnh tự trọng.”

“Ngươi sao có thể... Ngươi rõ ràng đã đáp ứng ta...” Tước Nhi nóng nảy.

“Tước Nhi cô nương!” Nhạc Phương lạnh mặt, “Ta không đáp ứng nàng bất cứ chuyện gì!”

Tước Nhi gấp hơn, lộ ra ánh mắt hung ác, “Người đừng quên, nếu không phải ta mạo hiểm khôn lường để người tiến phòng thân vương, để người có cơ hội hầu hạ thân vương... Người có thể được thân vương sủng hạnh sao? Chẳng lẽ ta còn không xứng gả cho người?”

Nhạc Phương sắc mặt lạnh hơn, “Tước Nhi cô nương, là nàng giả truyền thân vương triệu kiến, chờ ta vào phòng lại có ý đồ... Ta cự tuyệt nàng, nàng nhớ kỹ chứ?”

Nàng đương nhiên nhớ kỹ. Nhạc Phương nói, “Người đã tàn bại, không thể làm bạn với Tước Nhi cô nương, thỉnh dừng tay.” Nhưng nàng thích Nhạc Phương lâu lắm rồi... hi vọng lớn nhất nàng hầu hạ Phúc thân vương là có thể đi Khanh Vương phủ, nhìn thấy Nhạc Phương.

Năm nay nàng đã hai mươi, nên gả ra ngoài từ lâu. Nhưng bởi nàng không thể quên được con người như trăng như ngọc phiêu diêu xuất trần kia, ai cũng không lọt vào mắt. Khó khăn lắm mới có cơ hội này, khó khăn lắm mới có ước định năm năm của thân vương...

Vì sao chỉ thiếu một bước cuối cùng, Nhạc Phương phải bước bình với nàng?

“Ta không chê người, ta một chút cũng không chán ghét người a.” Tước Nhi hạ mình cầu khẩn, “Người nghe ta, nghe ta được không? Chúng ta sẽ có những ngày tốt đẹp... Ta đều là vì tốt cho người, người không hiểu sao? Ta chịu chờ người!”

Tóc còn chưa khô, nhưng Nhạc Phương đã đứng dậy, khuôn mặt căng cứng, “Tước Nhi cô nương, thỉnh tự trọng.” Hắn bắt đầu phiền lòng, nhưng như cũ có chút không đành lòng, nói thắm thía, “Tước Nhi cô nương, Phúc Vương phủ đơn thuần, điện hạ cũng nhân từ. Nhưng ta muốn khuyên nàng, đừng lúc nào cũng muốn tích góp vàng bạc. Đáng nên của nàng, nàng được. Không phải của nàng, chớ đưa tay.”

Hắn tránh khỏi Tước Nhi, bước nhanh ra khỏi phòng tắm, Tước Nhi đuổi theo mấy bước rồi thôi, khóc vô cùng thảm thương đằng sau.

Nhạc Phương tâm tình vô cùng buồn bực. Trước dù Tước Nhi dây dưa, hắn cũng ẩn nhẫn không phát. Cho dù là nô tì, Tước Nhi cũng là nữ nhi nhà trong sạch, truyền ra ngoài, thật không thể gả cho người tốt được nữa.

Nhưng hắn từng được rèn luyện ở Khanh Vương phủ, cũng biết tiếp tục giấu giếm người ta không nhất thiết cảm kích, ngược lại có thể bị cắn ngược.

Hắn bị cắn nhiều lắm rồi.

Chung quy hắn vẫn hạ quyết tâm, thẳng thắn với Phúc thân vương.

“Nô còn đang suy nghĩ, gia lúc nào muốn kể với ta đấy.” Phúc thân vương lười nhác cười, lơ đãng, “Tuy nhiên cũng không tồi, gia biết thẳng thắn với nô.”

“... Đừng gọi như vậy.” Nhạc Phương tâm tình đã rất buồn bực, càng thêm họa vô đơn chí.

“Gia nói xem, đừng gọi thế nào?” Nàng nhún mày, cười với một vẻ mặt bại hoại.

“Điện hạ, đừng lại kêu như vậy!” Hắn càng nổi giận không chịu nổi, cao giọng.

“Chà, gia tức giận đây... Nô thật sợ hãi...” Mộ Dung Phúc cười không tim không phổi.

Nhạc Phương vô cùng tức giận, vô cùng tức giận. Đừng tự xưng “Nô”. Chỉ kỹ nữ lầu xanh mới tự xưng như vậy.

Ta cũng không phải là “Gia”. Ta là vật chuyên để chơi đùa của nhóm người trong cung.

“Đừng gọi! Đừng gọi!” Hắn rống lên với Mộ Dung Phúc.

Nhìn nàng há miệng, nộ khí của hắn bộc phát, lần đầu tiên vô cùng kích động tính hôn nàng, nhất thời trọng tâm bất ổn, hai cái người cùng té xuống đất. Mộ Dung Phúc buồn bực rên một tiếng, không biết cái gáy có sưng u lên không.

“Gia...” Nàng nhún mày sờ cái gáy, lại không biện pháp nói chữ thứ hai, vì Nhạc Phương thiếu chút nữa cắn nát môi hung hăng chà đạp một lượt.

“Đừng gọi, đừng gọi như vậy...” Nước mắt của hắn lăn lăn rơi trên mặt nàng, “Điện hạ, nàng đừng như vậy... Đừng như vậy...”

Nàng phải là... sông Vĩnh Định cuồng phong ngất trời, là phượng hoàng ngạo nghễ trên chín tầng trời. Nàng không nên khuất nhục, không nên tiện xưng bản thân mình như vậy.

Nhạc Phương dạo đầu xuất hiện tính công kích, một phát không thể vãn hồi. Hành quyết ngay tại chỗ thì thôi, còn xé quần áo lót của nàng.

Đây chính là nguyên liệu rất bền a.

Kết quả này nằm trong vòng dự liệu của nàng, cũng là ngoài dự đoán. Nàng thừa nhận mình có chút ý xấu, nhưng Nhạc Phương vẫn âm nhu như vậy ôn hòa như vậy, khiến nàng vô cùng lo lắng. Nam nhân không có một chút tính công kích, tương lai vợ được hắn thê, Nhạc Phương đời này liền xong đời lần thứ hai.

Không nghĩ là nàng nửa đùa nửa thật gọi thân mật, có thể dẫn tới lửa giận của hắn... Càng không nghĩ đến chính là, lửa giận này dường như cháy quá lớn rồi.

Nàng thật rất muốn giải thích, hoặc là dứt khoát cúi đầu nói xin lỗi. Nhưng nàng mới phát ra chữ thứ nhất, lập tức dẫn đến tới “trừng phạt yêu”, hơn nữa trừng phạt này kéo dài đến nửa canh giờ...

Từ nửa giờ đến nửa canh giờ. Biên độ của bước tiến này thật là...

Trọng yếu nhất là, sàn nhà chẳng những rất cứng, còn rất lạnh. Đập lên trên... Cái eo của ta a...

Tiềm lực của nam nhân quả nhiên là vô hạn.

Nếu như học bề nàng lên giường, vậy thì càng tốt hơn.

14. Chương 14

“... Xin thứ lỗi.” Phúc thân vương dẫu muốn vẫn dứng cảm nhận sai thở không ra hơi nói, “Ta là muốn kích thích tính công kích của ngươi ... Không phải cố ý bắt nạt ngươi. Nam nhân không có chút tính công kích, sẽ bị vợ bắt nạt. Ta lại không thể nhúng tay gia sự của ngươi, nhìn ngươi chịu khổ... ta cũng không chịu nổi...”

Nhạc Phương vừa áy náy vừa ảm đạm ôm Mộ Dung Phúc, theo bản năng vỗ lưng của nàng. Run môi, ngay gần nhìn đôi môi bị xước của nàng, tự trách muốn chết.

“... Ta không lấy vợ.” Đấu tranh một hồi lâu, hắn nói nhỏ, “Có lẽ muốn người thiếp... Sinh hài tử nói đôi tông đường, rồi trực xuất nàng ta...”

“Muốn thiếp?” Mộ Dung Phúc rời hứng thú sang chủ đề này, “Ngươi nói thuê? Thiếp cũng có thể thuê sao?”

“Ách... có thể. Thời gian bình thường là hai năm đến năm năm... Trong dân gian đồ cưới rất nặng, con gái nhà lành bỏ vợ không chỗ dựa thường sau khi được thuê làm thiếp, mới có đồ cưới đủ để lập gia đình...” (chú)

Hỏi nửa ngày, Mộ Dung Phúc mới thỏa mãn trí tò mò của nàng. Nàng mới thấy kỳ quái, “Vì sao không kết làm vợ chồng chính thức, sao ngươi lại muốn cái thứ không đứng đắn ấy?”

Nhạc Phương kinh ngạc nhìn nàng, ta có thể lấy ai? Từng làm sủng thiếp của phượng hoàng... Làm sao có thể...

Hắn trừng mắt nhìn, hít thật sâu, bức nước mắt vào trong.”Như điện hạ nói, muốn tìm người có thể... bao dung ta... không ra nam không ra nữ thực gian nan. Cần gì lưỡng bại câu thương...”

Cần môi trâm mặc một hồi, “...Điện hạ, ta không phải họ Nhạc.”

“Trước kia ta luôn cảm thấy tên của ngươi... Không giống như xuất thân từ nam quán.” Mộ Dung Phúc gật gật đầu.

“... Ta ở quán, gọi là Nguyệt Phương.” Nhạc Phương nuốt một ngụm nước bọt, “Ta cầu xin Vương gia cho ta đổi tên.”

Giọng hần càng lúc càng nhỏ, “Ta xuất thân ở chi tộc Lang Gia Vương... Mà chi này của ta, mấy đời đơn truyền... Không thể đoạn trên tay ta... Ta không thể quên ta là nam nhân, tuyệt đối không thể quên...”

Mộ Dung Phúc mở to hai mắt, nhìn Nhạc Phương nước mắt chứa chan thi nhau rót xuống. “... Người còn nhớ rõ?”

Lang Gia Vương Thị, một thế gia vọng tộc. Mặc dù năm gần đây đã suy sụp, cho dù là chi tộc con em, làm sao lại sa sút đến nông nỗi này?

“Ta, ta khi đó... hần là năm tuổi. Đã học hơn ngàn chữ. Ta nhớ rõ... Cha mẹ lần lượt bị bệnh tạ thế, một thúc thúc không quen lắm đưa ta đáp xe ngựa thật lâu... Bán đến nam quán. Ta không dám quên... Nếu quên sẽ tìm không thấy đường về nhà. Một lần lại một lần viết tên của mình, tên cha mẹ, tên quê hương...”

Hần run môi, nhìn Mộ Dung Phúc, “Điện hạ, nhà ta ở Thục. Bình Nhạc, sông Bạch Mạt. Đứng ở bờ sông Bạch Mạt.”

Nước mắt đã tích góp quá lâu, cuối cùng vẫn không ngăn được mà rơi xuống. Mỗi một giọt đều nặng trĩu.

“Ta, ta... Ta không có mặt mũi trở về. Nhưng nhà chúng ta... Nhà chúng ta không thể đoạn tuyệt ở đây. Ta, ta... Ta không xứng có vợ... Cũng không cần có vợ...”

Bắt lấy y phục của Mộ Dung Phúc, hần không ngừng nuốt tiếng.

“Người khóc đi. Khóc lớn ra, không cần nhẫn.” Mộ Dung Phúc kéo hần vào trong lòng, “Không muốn thì thôi, thích thế nào thì thế. Đây, Nhạc Phương. Nếu ta sinh được đứa con thứ hai, để nó mang họ người, cho người đi. Người cũng đừng ở quá xa, thỉnh thoảng cũng để ta đi nhìn lên một chút...”

“... Điện hạ!” Hần bị dọa giật mình, “Không thể! Sao có thể khiến cho ngài cốt nhục phân ly...”

“Người ngu a? Sanh con là vì sao? Còn không phải là để cho bọn chúng hạnh phúc?” Mộ Dung Phúc vỗ mái tóc đen tuyền óng ả của hần, “Ta sẽ dẫn đứa bé đi cho người nhìn, người cũng để ta nhìn thấy đứa bé kia. Ta nghĩ có phụ thân tốt như người, hần nhất định cũng sẽ rất hạnh phúc. Ta sẽ chiêu cố các người, yên tâm đi.”

Nhạc Phương lắc đầu, không ngừng lắc đầu. Khóc ngã trong lòng Mộ Dung Phúc. Đem nỗi sầu nhớ quê cùng tưởng niệm, thống khổ cùng không cam lòng trong nhiều năm khóc đến đứt ruột.

Ta thật vô dụng, thật vô dụng. Thành người ô uế như vậy, lại được Phúc thân vương thương xót, mới có thể sống sót. Người như ta... người như ta... phải chết đi mới tốt.

“Nhạc Phương a, ta là kẻ ích kỷ.” Vỗ tóc hần, Mộ Dung Phúc giọng nói nhẹ như mơ,

“Mới để người theo ta ngồi năm năm tù. Sau này, chính là đứa bé theo ta ngồi tù... Ta chính là ích kỷ như thế. Nhưng nếu có một đứa bé khác, có thể tự do hạnh phúc mà lớn lên... Đứa bé kia sẽ là bởi vì người a.”

“Người xem ta là người tùy tiện phớt lờ như vậy sao? Bởi vì là người, cha đứa bé, ta mới yên tâm a...”

“Đừng nói, điện hạ... Van cầu nàng đừng nói... Van cầu nàng...” Hần bị thương khản khản, tìm môi Mộ Dung Phúc, muốn xua đuổi thực tế lạnh lẽo đó đi thật xa.

Mười ngón đan cài, thân mật không một chút khoảng cách. Mồ hôi và lệ của hần rơi trên khuôn mặt Mộ Dung Phúc, gương mặt bạch ngọc đỏ bừng, vừa chân thành vừa đau khổ dữ dội, cuồng nhiệt nhìn Mộ Dung Phúc dung nhan mê ly động tình.

(Mossy: Lược bỏ 1 đoạn H)

Nhìn gần bên tai của nàng, Nhạc Phương nhỏ tiếng có chút quỷ dị, “... Nô, gia cưng nàng.”

Mộ Dung Phúc thét một tiếng.

Cả đêm cuồng loạn, trời sáng hai người cùng ngượng ngùng nhìn đối phương. Khiến Nhạc Phương có chút buồn cười chính là, so với hần Phúc thân vương còn xấu hổ hơn một chút.

Cả ngày, nàng cũng có chút thất thần. Thiếu chút nữa không trúng bàn đạp ngựa, cầm bút chỉ ngơ ngẩn, giọt mực rơi thành 1 vết loang lổ trên giấy. Đến gần nàng một chút, nàng liền bỏ bình mực, cố tình trấn định.

Sau đó này mới chú ý tới, Phúc thân vương khí thế kinh người, kỳ thật thấp hơn hẳn nửa cái đầu, ốm yếu mà sắc mặt tái nhợt.

Không ngoài... Có chút thương tiếc.

Nàng nói, nàng đang ngồi tù. Cầm y ngọc thực, lại tràn ngập tâm cơ tính kế, bị giam hãm vô cùng tịch mịch. Nàng nói, lúc một mình, nhìn đồng hồ cát chảy qua ngày.

Ta muốn bảo hộ nàng. Nhạc Phương bị ý niệm này của bản thân dọa giật mình, nhưng lại nghĩ đến tối hôm qua nói nhỏ bên tai nàng ...cùng sự đáp trả cuồng loạn của nàng.

Hắn cảm thấy cổ có chút khô khốc, cũng trở nên ngây ngô.

Đáng giận.

Cầm bút ngăn người Mộ Dung Phúc nghĩ.

Thật đáng giận.

Nàng len lén sờ nơi bị cắn trên cổ, mơ hồ đau, lại khiến nàng hô hấp dồn dập.

Dựa vào đâu!

Lão nương anh minh thần vũ là thế, lại có thể là... lại là...là hắn con mẹ nó nữ vương thụ!

Đây là cái chuyện thối gì... Vì sao bị mỹ thụ đẩy ngã còn áp bức? Càng đáng giận chính là, vì sao ta nổi lên phản ứng lớn như thế...

Hắn con mẹ nó lão nương không thể tiếp nhận a!

Không được không được, đất này nhất định phải tìm về... Nhất định là nghe thân thể vô cùng thâm cảm của Nhạc Phương, con mẹ nó tình mẫu tử phát tác... Nhất định là như vậy.

Nô, gia cưng nàng.

Nhưng nghĩ đến này câu, khí thế nàng thật vất vả tụ về lại giải tán cái hết sạch.

Đây có tính là mua dây buộc mình hay không...? Nàng hối tiếc sâu sắc.

15. Chương 15

Nhưng vì thân thể Nhạc Phương còn chưa khỏe, Mộ Dung Phúc định ra chu kỳ bảy ngày một lần, mảnh đất này muốn tìm lại phải đợi một thời gian nữa.

Trước đó, nàng sét đánh không kịp bưng tai đưa Tước nhi về nhà đợi gả. Tước nhi ngắt xỉu mê man, lại bị nàng sai người khiêng về nhà, ban thưởng vàng bạc đồ cưới, không cho nàng tiến Vương phủ nữa.

Nhạc Phương giật mình, nhưng Mộ Dung Phúc chỉ thản nhiên nói, “Nàng đã có hai lòng, ta không muốn giết người, chỉ để nàng rời đi. Tổng không thể chờ nàng ôm hận báo thù, thành tai mắt của ai.”

Hắn im lặng. Cuộc sống hoàng thất, chưa bao giờ đơn giản.

“Chẳng qua là, như vậy vị trí nội tổng quản liền để trống...” Mộ Dung Phúc nhíu mày. Tước nhi chẳng những là thiếp thân thị nữ của nàng, còn nội tổng quản trông coi y phục, tư trang, chi phí xuất môn của nàng.

Phúc Vương phủ mặc dù dân số không nhiều lắm, nhưng cũng có hơn trăm người. Sản nghiệp danh nghĩa càng đông đảo hơn. Quản gia là Đế mẫu cho nàng chuyên phụ trách quản lý đối ngoại, đối nội chỉ nghe nàng sai khiến. Bên trong phủ muôn màu muôn vẻ, vẫn do nội tổng quản Tước nhi quản lý.

Mấy năm nay, nàng ta cũng vợ vét được không ít.

“... Ta, có thể thử một lần xem sao?” Nhạc Phương cẩn thận hỏi.

“Người?” Mộ Dung Phúc hơi cả kinh, “Thực sự phức tạp rườm rà, người muốn quản?”

“Ta... Không thể cả đời cái gì cũng không biết nha.” Hấn rũ mắt xuống, “Sau khi xuất phủ... Cầm kỳ thi họa... Có thể đổi cơm ăn sao?”

Mộ Dung Phúc suy nghĩ một chút, “Được, đây là ấn tín và chìa khóa.” Nàng đẩy qua, “Không hiểu gì cứ hỏi ta.”

Nàng kỳ thật không an tâm. Chung quy vẫn muốn thử, lén xem xét. Kỳ thật, nàng có chút thích Nhạc Phương. Nhưng như vậy không tốt. Vạn nhất không đáng giá, vậy thì vô cùng thảm.

Cho nên đây là khảo nghiệm đầu tiên. Hấn muốn ngồi không mà hưởng, hay muốn thật lòng làm việc? Nàng tuyệt đối không bị sắc làm mê muội.

Làm cho nàng ngoài lại không ngoài ý muốn, hấn thật tiếp nhận chức vụ nội tổng quản, mặc dù có chút vụng về và chậm vật.

Thân vương Phúc Vương phủ là nữ tử, mặc dù chủ tử chỉ có mình nàng, nhưng người phục vụ rất đông, phân công vô cùng tinh tế.

Mà bình thường phân công quản lý các bộ phận là phụ nữ và bà già, về phần nam bộc, bình thường do quản gia quản lý.

Vị trí nội tổng quản này các bà quản gia mơ ước đã lâu, chẳng qua Tước Nhi bá chiếm không thả ra. Khó khăn lắm Tước Nhi mới được gả đi, lại không chờ kết quả các bà tranh giành, tự nhiên nhảy ra một gã trai lơ.

Một tiểu bạch kiểm cực đẹp mắt, được bao cấp ăn trắng mặc trơn.

Những ánh mắt khinh miệt, đùa bỡn hùng hổ dọa người, các bà quản gia cúi đầu cười, thì thầm nói chuyện riêng.

Nhạc Phương phải lấy khí lực rất lớn, mới có thể không chế nét mặt, miễn cưỡng bản thân mình ngẩng đầu nhìn gần.

Nghỉ dưỡng mấy tháng, mái tóc hấn vốn bởi vì suy dinh dưỡng mà khô vàng lại trở về đen tuyền sáng mềm, chỉ chủ yếu ở đỉnh đầu, còn lại cũng lả tả buông xuống. Mặc dù hấn rất kiên trì thân phận nam tử của mình, nhưng nhiều năm thẩm mỹ bị mưa dầm thấm dất, làm hấn không có thói quen búi tóc hoặc lấy khăn trùm đầu.

Mặt mềm như tuyết như ngọc, hai con ngươi thâm thúy, áo bào rộng thùng thình, y phục mềm mại không chịu nổi, bay bay theo gió. Bao nhiêu âu sầu, tinh như trai tân. Mặc dù âm nhu đã giảm, vẫn có vài phần sợ hãi.

“Hừm.” Hấn lật lật danh sách, “Phúc thân vương cho ta làm nội tổng quản, ta tên là Nhạc Phương. Thỉnh các vị nương tử tự báo tên họ, chức vụ.”

Căn bản không ai để ý đến hấn, chẳng qua là cười nham nhở, còn có người đá lông nheo với hấn, vô cùng khinh bạc.

Hấn nắm chặt danh sách, lạnh lùng ném một cái nhìn qua. Ánh mắt của hấn rất lạnh, lạnh làm cho người ta phát run. Đó là ánh mắt nhìn qua sinh tử, làm cho tư thái nhu nhược của hấn trút bỏ sạch sẽ, bức ra một loại sát khí khác xa khác với Phúc thân vương, nhưng lại có chút tương tự.

Hấn là u hồn được luyện ra ở ngục Khanh vương phủ ra, đã sống chết biết bao nhiêu lần.

“Ngô nương tử chấp chương gia pháp ở chỗ nào?” Thanh âm vui tai của hấn băng hàn như thế, làm cho Ngô nương tử giật mình một cái, run run bước ra khỏi hàng.

“Bà thân là người chấp pháp, lại cố tình vi phạm.” Nhạc Phương chỉ nàng, ngữ khí rất bình thản, “Đi tới chỗ quản gia lĩnh ba roi, trở về nghe sai bảo.”

“Nhạc, Nhạc công tử tha mạng!” Ngô nương tử lập tức quỳ xuống, lớn tiếng kêu khóc, “Nô tỳ chẳng qua là không dám bước ra khỏi hàng trước, còn có nhiều các quản gia nương tử có mặt như vậy... Nô tỳ không dám loạn tôn ti!”

“Sáu roi.” Nhạc Phương khẽ mỉm cười, “Xin tha một lần, thêm ba roi. Lĩnh phạt xong, ta còn cần nàng chưởng pháp này tới chỉnh lý... Hay nàng muốn ta dứt khoát đổi người đây?”

Ngô nương tử môi run lên một hồi, nhìn những nương tử khác bên cạnh sắp sửa náo động. Nàng ta quyền uy nặng tựa phù sa, nếu ai ba roi có thể đổi được, không biết có bao nhiêu con mẹ muốn tranh cướp.

Nàng run run dập đầu lạy tạ, run run chạy đi tìm quản gia lĩnh phạt.

Cách viện, còn nghe được Ngô nương tử kêu thảm, nhóm quản gia nương tử đáy lòng phát lạnh từng trận.

Một bà già cười nịnh tiến lên, “Nhạc công tử, lão thân là Vương ma ma...”

“Gấp cái gì?” Nhạc Phương cười ôn hòa, “Sau khi chưởng pháp nương tử trở về nói lại. Bây giờ nói... không ngại đã muộn ư?”

Lúc Lam nhi thiếp thân thị nữ mới nhậm chức báo cáo đầu đuôi, Mộ Dung Phúc chống cằm trợn to hai mắt, hoàn toàn không phát hiện chớp mũi mình dính mực.

“A, thật nhìn không ra. A, tốt lắm.” Nàng lộ ra ánh mắt thích thú, “Ồ? Không ngờ hắc trong xương tủy còn có quyết đoán giết phạt như vậy. Tốt lắm, tốt vô cùng...”

Nàng cảm thấy, lần đặt cược này có giá trị thật lớn.

16. Chương 16

Hai tay vòng quanh, Nhạc Phương dựa vào tường trong đông sương phòng, muốn tận lực áp chế cơn run.

Nhưng không có tác dụng gì, càng run tệ hại, hàm răng cũng bắt đầu đánh vào nhau.

Vừa rồi hắc dùng hết khí lực toàn thân, mới đánh bại một bà quản gia. Nhưng chuyện vừa qua đi, một loại sợ hãi thâm sâu hòa trộn tia hưng phấn lại làm cho hắc run lên không ngừng.

Kỳ thật, hắc sợ người. Sợ nam nhân, càng sợ nữ nhân hơn.

Người, đều thích tạo nên thương tổn ở trên thân người khác, tâm linh hoặc thể xác, có khi là cả hai.

Ngồi xổm xuống, ôm thân mình như cũ, cắn chặt răng, chờ cơn run rẩy kịch liệt qua đi. Trước kia hắc chỉ biết tránh né, nhượng lui, đến tận khi lui không thể lui nhượng không thể nhượng. Đây là lần đầu tiên, hắc thử bức mình tiến lên, một bước không lùi.

Hắc không muốn làm một người vô dụng.

Ít nhất... Muốn hữu dụng với Phúc thân vương.

Hắc và Phúc thân vương, chỉ có ước định năm năm. Sau năm năm, thì hắc phải rời khỏi Phúc thân vương... Có lẽ còn có con của hắc. Cái này so với điều gì khác cũng khiến hắc cảm thấy trống rỗng, sợ hãi.

Đã từng khát vọng tự do là vậy, nhưng hiện tại... lại sợ tự do.

Nếu như ta biết chút gì đó? Ví dụ như quản gia? Đương nhiên, không nhất định là Phúc vương phủ... Cũng không tới phiên hắc. Nhưng nếu là một thôn trang, một cửa hàng thuộc sản nghiệp Phúc vương phủ? Vậy hắc cũng sẽ không cách Phúc thân vương quá xa, hơn nữa... cũng có thể vì nàng làm chút gì đó.

Hít mấy hơi thật sâu, hắc cảm thấy đã tương đối bớt run. Dựa đầu vào tường, lẩm bẩm tự nói, “Đừng sợ... Các nàng không đáng sợ. Những ánh mắt đó cũng chẳng là gì... Không quan trọng, không quan trọng. Ta

tên là Vương Phồn, cha ta là Vương Thế Luân, mẹ ta Phùng Thị, khuê danh Kỳ Hoa. Ta nguyên quán Lang Gia, nhà của ta ở...”

Hắn vừa vội vừa nhanh đọc vài lần, hô hấp dần dần ổn định, cũng thôi không run nữa.

Có thể. Ta có thể. Ta... không phải là người vô dụng.

Cho dù có chút bối rối, có chút vụng về, nhưng Nhạc Phương bắt đầu quản lý thật. Thậm chí còn có thể dành thời gian bồi Phức thân vương cười ngựa bắn tên. Sau khi sao chép bản thảo mới khêu đèn chiến đấu buổi tối.

Mộ Dung Phúc vốn thờ ơ lạnh nhạt, có chút cảm động.

Vốn nàng không mong đợi gì, nghĩ một mỹ nhân sống cảnh giàu có nhàn hạ chắc cũng chẳng làm được gì khác ngoài phá hoại, chỉ không nỡ khiến hắn thất vọng... Cũng chẳng cảm thấy hắn có thể làm được gì. Nhưng Nhạc Phương khiến nàng bất ngờ, thật bất ngờ. Hắn bây giờ cười ngựa không tỏi, cũng bắn tên chính xác lên rất nhiều, thậm chí còn muốn học đánh xe ngựa nữa.

Hắn đảm đương chức nội tổng quản này, thức khuya dậy sớm, có gì không hiểu, chạy đi hỏi quản gia, nếu không liền hỏi nàng. Thái độ vô cùng nghiêm túc.

Thậm chí rất cẩn thận, phân rõ sổ sách và tiền bạc. Quản sổ sách bất kể tiền, quản tiền bất kể sổ sách, chế ngự lẫn nhau, thì trừ bỏ được sai sót do gian lận, lập tức trên sổ sách dư dả không ít.

Cái gọi là trời giúp kẻ tự giúp mình, hắn nghiêm túc như vậy, cũng khiến Mộ Dung Phúc trở nên chân thành, rất tử tế chỉ ra chỗ sai của hắn là quá nghiêm khắc, “Nước quá trong ắt không có cá, hiểu không? Đừng bắt những lỗi nhỏ, mở một mắt nhắm một mắt. Nhưng phải tinh tế, đừng cho phép bọn họ thổi phồng. Trứng gà quý đến đâu, cũng không thể là một lượng bạc một quả. Người phải học tra thời giá...”

Nhạc Phương có điều ngộ ra gật đầu, “Ta để các bà quản gia không chống đối đi thăm dò giá, tìm hiểu nhiều giá.”

“Đúng, như vậy.” Mộ Dung Phúc cười, “Để vương tâm thuật... Nói đơn giản chính là quản lý học. Gia, quốc, thiên hạ, kỳ thật chẳng qua là tổ chức lớn nhỏ, nguyên tắc quản lý lại có nguyên lý tương tự...”

Hắn yên lặng nghe, thỉnh thoảng còn ghi chép mấy dòng bút ký. Chần chờ một lúc, “Điện hạ... Nàng, thật không cảm thấy đáng tiếc ư?”

Ít nhất hắn tiếc hận. Gặp mới biết, Phúc thân vương có nhiều toan tính sâu xa trong lòng, là vương giả đứng đầu thiên hạ đương thời.

Nghĩ kỹ một lúc, Mộ Dung Phúc thở dài, “Kỳ thật, ta không bài xích đi lên vị trí kia. Ta nghĩ hắn rất thú vị... Nữ đế tại vị, kỳ thật là chuyện rất có ý nghĩa. Ta nghĩ nếu có thể kéo dài thời Ngũ Đại nữ đế, thì có thể xung đột rất mạnh với chế độ xã hội đã bắt đầu xơ cứng này.

Đến lúc đó không có phân biệt giới tính gì, mà là người mạnh đứng đầu. Có lẽ lễ pháp sẽ hỗn loạn một trận, nam tử tam thê tứ thiếp, nữ tử tam phu tứ diện thủ (trai lơ), sẽ trở nên vừa rất loạn vừa rất phổ biến. Nhưng nói không chừng hỗn độn như vậy sẽ dần dần cân bằng, xuất hiện nữ đại thần, thậm chí là nữ đế tướng. Ít nhất sẽ phóng thích một nửa tài nguyên con người vốn hư hao ở sau cánh cửa nhà.

Cũng nói không chừng, sau khi kết thúc lễ pháp hỗn loạn như vậy, có thể sinh ra chế độ xã hội một vợ một chồng hợp lý, xã hội cũng mạnh hơn, hợp lý hơn. Xã hội giàu mạnh công bằng, cộng thêm chế độ tư pháp kiện toàn, quý trọng mạng người, rồi dần dần xúc tiến công nghệ, nông nghiệp phát triển...”

Nàng lộ ra vẻ mặt say mê, “Nếu như có thể trở thành nữ đế xúc tiến hết thấy những điều này, ta cảm thấy vinh dự tột cùng.”

Nhạc Phương vì viễn cảnh nàng tô vẽ sững sốt một hồi, mắt sáng lên, lớn mật nói, “Bây giờ cũng còn...”

“Nhưng ta ngã ngựa.” Mộ Dung Phúc cắt ngang hắn, “Nữ đế không thể ngũ thể không được đầy đủ. Ta nghĩ Đế mẫu cũng nghĩ không khác ta nhiều lắm, cho nên mới lập Trường tỷ làm Hoàng thái nữ. Trường tỷ mặc dù các phương diện không nổi trội, nhưng lại là vua có thể giữ nước. Lại nói, nàng yêu sắc đẹp, sẽ

không cho người ta đoạt quyền lực yêu sắc đẹp hợp pháp. Không muốn tuổi già bị cản trở, nàng có lên ngôi, cũng sẽ lại lập Hoàng thái nữ... Cho nên cũng không cần quá lo lắng.”

“... Nàng cam nguyện ư?” Nhạc Phương thần sắc trở nên âm đạm.

“Cam nguyện a.” Mộ Dung Phúc thần sắc như thường, “Muốn giữ mạng, phải cam nguyện.”

Nhạc Phương cầm bàn tay nàng lạnh như băng, yên lặng không nói lời nào.

17. Chương 17

Nhưng tranh đấu giữa các bè phái trong triều Đại Yến, càng diễn ra càng ác liệt.

Trong triều đình sau khi Phúc thân vương hoàn toàn rời khỏi, lập Hoàng thái nữ, chẳng những việc tranh luận lập người kế vị không bình ổn, ngược lại càng ngày càng nóng lên.

Hoàng thái nữ chính là Hoàng trưởng nữ, so với Phúc thân vương sôi nổi xán lạn, nàng thật sự âm đạm tầm thường. Luận thông minh trí tuệ, không bằng Thất hoàng nữ Văn Đào công chúa tài học nổi tiếng, luận võ dũng, không bằng Lục hoàng nữ Hướng Dương công chúa. Luận thân phận, cũng không như Nhị hoàng tử Khanh vương gia được xưng tụng văn võ song toàn.

Hoàng thái nữ háo sắc tham hoa tầm thường vô vi nhìn như đang nguy ngập.

Mà các hoàng nữ hoàng tử này đều có một số thần tử ủng hộ, hoặc có tư tâm, hoặc vì công bằng, dần dần biến thành đấu đá lẫn nhau, tình trạng tranh đấu giữa các bè phái càng ác liệt.

Nhưng Dục Đế bất động thanh sắc quan sát, chẳng ai biết nàng suy nghĩ cái gì.

Mà đồng nghiệp cấp dưới Phúc thân vương ngày xưa, có hơi không chịu được áp lực, khắp nơi đều muốn bọn họ tỏ thái độ, đành phải tới xin Phúc thân vương chỉ giáo.

“Các người là thần tử Đại Yến, ăn lộc vua.” Phúc thân vương thực không kiên nhẫn, “Các người chỉ đứng bên hoàng đế, thế nào còn có bên khác?”

“Nhưng là...”

“Ngu ngốc.” Phúc thân vương tức giận, “Bên kia cũng không cần nhúng tay! Chuyện nhà hoàng tộc, lúc nào đến phiên các người quản? Làm cho tốt phận sự bề tôi của các người, chỉ làm bề tôi là được rồi! Tuy rằng có thể cuối cùng vẫn bị giáng quan lưu đầy, nhưng ít nhất sẽ không mất đầu!”

Các đại thần đó hai mặt nhìn nhau, nửa tin nửa ngờ trở về án binh bất động. Kết quả không đến mấy tháng, Dục Đế phát giận với các đại thần thân Hoàng thái nữ, còn có người thật sự rơi đầu, mới làm cho các đại thần đó tâm phục khẩu phục.

Nhưng nếu đi thỉnh giáo, Phúc thân vương dứt khoát đóng cửa từ chối tiếp khách.

“Chuyến đó không liên quan đến chúng ta, còn không bằng đi chơi.” Mộ Dung Phúc thúc giục Nhạc Phương thay quần áo, thực cảm khái nói.

“... Nhưng điện hạ, người vẫn có chỉ điểm bọn họ.” Nhạc Phương ôn nhu cười.

“Bọn họ chỉ làm nhân viên chuyên nghiệp là tốt rồi, làm quan gì chứ? Xử lý các vụ án còn có thể, quan trường hỗn loạn? Còn lâu a.”

Mộ Dung Phúc cười nhạt.

Chịu không nổi các đại thần tốp năm tốp ba đến đến thăm, Mộ Dung Phúc quyết định thật nhanh chuẩn bị đưa Nhạc Phương ra cửa. Bọn họ ăn mặc như một đôi vợ chồng. Chính là cái loại vợ chồng văn nhân áo cơm không thiếu, túi có chút tiền, lại không giàu đến mức có thể mua đất ở kinh thành.

Mộ Dung Phúc giúp Nhạc Phương buộc tóc thành búi, đeo khăn vuông, mặc áo thư sinh, thật đúng là hết sức phong lưu phóng khoáng. Cầm bút vẽ lông mày mà ngăn người nhìn hấn, thật lâu không thể hạ bút,

tuy rằng biết khuôn mặt mỹ mạo khoa trương quá đáng này có thể rước họa... Nàng đành ném bút thử dài, gọi hai mươi thị vệ âm thầm bảo hộ.

Gương mặt xinh đẹp là thế, nàng thực không thể xuống tay làm xấu.

“Quản hần.” Nàng thì thào nói, “Dù sao người sớm muộn gì cũng phải quen đi lại bên ngoài.

Nam nhân lại không thịnh hành đội khăn che mặt.”

Chần chờ một chút, Nhạc Phương nói, “Bằng không... Ta không đi nhé?”

“Không được.” Mộ Dung Phúc nghiêm mặt, túm hần bước đi.

Hôm nay không họp chợ, nhưng trong thành hết sức náo nhiệt như trước. Tuy rằng trên danh nghĩa là đi đưa bản thảo sách, Mộ Dung Phúc vẫn rất vui vẻ lôi kéo Nhạc Phương dạo đông dạo tây. Trạm thứ nhất chính là chợ bán thức ăn.

“Ta biết chỗ này.” Mộ Dung Phúc nhếch miệng cười, “Đến chợ bán thức ăn đánh chén vài thứ.”

“... ..”

Không nói gì một lát, lực chú ý của Nhạc Phương rất nhanh bị dời đi, trên đường người đi lại rộn ràng nhộn nháo, các quán ăn đông đúc chen lấn, đủ mọi màu sắc.

Hoa hết cả mắt, cứ như cách đến mấy đời.

Hần mới phát hiện, dường như là chuyển từ cái viện này đến một viện khác, nhà giam này đến một nhà giam khác... Chưa từng hành tẩu bên ngoài.

“... Nhiều người quá.” Hạn có chút sợ hãi nói.

Chống một cây gậy gỗ giản dị tự nhiên, Mộ Dung Phúc mỉm cười dắt tay hạn, “Phu quân, chớ đi lạc.”

Nhạc Phương hơi chút dùng sức nắm lại, mặt hơi đỏ lên.

Thời tiết rất lạnh, nhưng thu hoạch vụ thu đã xong, có lẽ không bao lâu sẽ có tuyết rơi. Thừa dịp thời tiết tốt, quây hàng buôn bán, cũng hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp cuối cùng của mùa thu.

Những chỗ Nhạc Phương cảm thấy hứng thú đều rất kỳ quái, tiệm gạo, quây hàng ăn, tiệm tạp hoá. Vấn đề hạn hỏi có điểm ngây ngô, nhưng bởi vì bộ dạng hạn thật sự rất đẹp, gương mặt lại không giống lúc nghiêm nghị ở trong phủ, vẻ mặt ôn nhu cười, chọc cho chủ cửa hàng cũng cười theo, tận tâm trả lời.

Chỉ có Mộ Dung Phúc biết, hạn đang dò giá, nhân cơ hội xác minh...

Hạn hỏi trước, Mộ Dung Phúc mua ngay sau đó. Lượng tuy rằng không nhiều lắm, cũng vui cả làng.

“Người a, nhất định là cuồng công tác.” Nàng cười ha ha, “Nào có ai như người chứ?”

“Cuồng công tác?”

“Kiểu này dễ lao lực mà chết... Giống Gia Cát Khổng Minh a, làm việc quá độ, mệt chết.”

“Nào có!” Nhạc Phương ngược ngùng, “Thuận tiện ấy mà...” Nhưng ánh mắt hạn trở nên nhu hòa, “... Năm nay được mùa. Hơn nữa không có mất giá ngũ cốc tổn hại nhà nông... Thật sự là quá tốt.”

“A, Để mẫu rất chú trọng dân sinh, bỏ công sức đi bình ổn giá ngũ cốc. Sẽ không quá cao, cũng sẽ không quá thấp.” Mộ Dung Phúc nháy mắt mấy cái với hạn, “Sức quan sát rất mạnh nha.”

Rũ mắt xuống, Nhạc Phương thần nhiên cười, có chút ngược ngùng.

Mộ Dung Phúc cực kỳ hưng trí chỉ trở. Nàng năm xưa thường cải trang đi tuần, với kinh thành thuộc như lòng bàn tay. Chẳng qua sau này gặp chuyện bất ngờ, nàng hành động không tiện, thân thể cũng tổn hại, mất đi hưng trí này.

Rất nhiều cửa tiệm mới, mấy gian cũng mất đi. Nhưng kinh thành vẫn là kinh thành, vẫn phồn hoa như trước.

“Đến mùa xuân chúng ta còn có thể đi ngắm hoa mẫu đơn, cả thành đều cuồng loạn. Náo nhiệt lắm.” Mộ Dung Phúc cười vô cùng vui vẻ, mặt mày giãn ra, vẻ mặt tựa như thiếu nữ.

Trong lòng Nhạc Phương hết thấy trở nên mềm mại, nắm lấy vai nàng, miễn cho người ta đụng phải nàng, “Được.”

Chờ đến khi bọn họ đi đến hiệu sách, chân Mộ Dung Phúc đã bắt đầu đau, đi đường càng khập khiễng hơn. Nàng bắt đầu tức giận, “Cái thân thể hư này...”

“Đến rồi, đừng nóng giận.” Nhạc Phương ôn nhu an ủi, đỡ nàng sải bước vào hiệu sách.

Hiệu sách này, là vốn riêng của Mộ Dung Phúc. Sản nghiệp riêng của nàng đều kỳ quái hết, hiệu sách, phường nhuộm, lò rèn. Nghe nói là vì thực hiện ý tưởng kì quái của nàng mới đặt mua.

Chường quỳ là lão nhân ra khỏi cung, thấy nàng liền muốn quỳ, nàng không kiên nhẫn khoát tay, “Hoàng bá, người lại muốn làm lễ này, về sau ta không đến nữa!”

Hoàng chường quỳ cười hì hì mời nàng vào, thoáng nhìn Nhạc Phương, không khỏi ngẩn ra, nháy mắt lại khôi phục thái độ bình thường, “Chủ tử, sao không cưỡi ngựa ngồi xe? Ngồi kiệu cũng tốt a! Cứ thế mà đi qua nửa thành ư?”

“Chắc, hoàng bá, đầu lưỡi người vẫn là linh hoạt như vậy.” Mộ Dung Phúc không quá đứng đắn nghiêng một cái, “Thiết Quan Âm...”

“Người phía sau, là...” Hắn không quá xác định nhìn Nhạc Phương, mỹ mạo kinh người như vậy, đáy lòng âm thầm phỏng đoán. Vương phủ bao lâu mới có thiếu phụ mỹ mạo như vậy ... Ăn mặc thành nam tử, càng tuấn tú.

“Nhạc Phương.” Mộ Dung Phúc cười cười, “Nội tổng quản của ta.”

Hoàng bá tròn mắt.

Phúc thân vương được hắn trông nom từ nhỏ đến lớn, biết nàng chính trực cực kỳ, không thu trai lơ. Mà nội tổng quản vương phủ, bình thường là nữ quan bên người thân vương.

Nhưng, nhưng là... Vì sao hai người này, có không khí ái muội... Nội tổng quản “Nguyệt Phương” đang thổi ngòi chén trà, đưa đến bên môi Phúc thân vương cho nàng uống, nàng lại đưa nửa chén trà còn lại thưởng cho nội tổng quản chứ... ?

Hai nữ tử, dặt tay nhau... Thân mật đến quỷ dị...

Này này này... Thân vương, hay người dứt khoát thu trai lơ đi? Cái tốt không học, học cung nữ đút thức ăn cho nhau ngày xưa ư... ? Chẳng lẽ là bị Khanh vương gia làm hư sao? Không cần a, Phúc thân vương! Nữ nhân cùng nữ nhân... Là tà ma ngoại đạo a tà ma ngoại đạo!

Ta, lão Hoàng ta sinh thời, còn có thể được nhìn thấy ngạch phụ của Phúc thân vương ư?

Lão thủ vệ Hoàng bá, cõi lòng đầy ưu tư, vài lần há mồm, lại không dám khuyên ra mồm.

18. Chương 18

Quả nhiên là tàn dư cuối cùng của mùa thu.

Sau lần xuất môn đó, không bao tuyết đầu mùa liền nhẹ nhàng rơi xuống, dần dần chuyển thành trận tuyết lớn như lông ngỗng, trời đất một mảnh băng khắc ngọc mài.

Xem ra sang năm sẽ được mùa. Đang cầm lò sưởi tay, Mộ Dung Phúc yên lặng nghĩ.

Nhưng tâm tình của nàng không tốt hơn bao nhiêu. Sau khi vào đông, Nhạc Phương thân thể không quá rần chắc lại làm việc quá chăm chỉ ngã bệnh.

Nguyên chỉ là bị cảm, lại không lưu tâm, chờ đến khi thầy thuốc đến xem, đã bị thương hàn nhẹ.

Bị cảm nặng. Mộ Dung không tiếng động nói. Nhưng nếu vẫn làm loạn, thực dễ dàng chuyển thành viêm phổi. Lá phổi nếu bị tổn hại, sẽ rất khó khỏi hẳn, trong tương lai đường hô hấp sẽ thực yếu ớt.

Nàng thực nghĩ không ra, vì sao nàng biết.

Mộ Dung Phúc thật sự rất muốn sang nhìn hẳn một cái, tuy rằng nàng không biết chiều cổ người khác như thế nào. Nhưng Nhạc Phương cứng rắn cự tuyệt, vừa ho vừa khấn cầu nàng đừng vào nhà, sợ lây bệnh sang nàng.

Tranh đấu giữa các đảng phái hừng hực khí thế như trước, nhưng nàng lại không yên lòng. So với tranh đấu, Nhạc Phương bệnh nặng vẫn quan trọng hơn.

Thật là ngu ngốc, ngu ngốc. Tiếp nhận chức nội tổng quản không vợ vét đến nửa đồng, ngay cả nhận lễ gì đều nghiêm túc ghi sổ, đưa hết cho nàng... Ngược lại khiến chính mình mỗi một đến phát bệnh.

Ngu ngốc, ngu ngốc.

Lúc nàng nửa đùa nửa thật hỏi, đồ ngốc này gương to mắt, cười thật chua xót, "... Ta ở Khanh vương phủ, đồ ban thưởng tích góp bao năm qua, không thể nói là ít. Mà ta bị đuổi khỏi vương phủ, trừ bỏ một thân quần áo đầy máu, có mang đi chút gì đâu?"

Nhưng vẻ mặt hần dần trong sáng ôn hòa, "Vàng bạc châu báu tích góp về sau có lợi gì? Điện hạ thân thiết với ta, so với bất cứ thứ nhỏ nhặt nào kia đều tốt hơn. Vương phủ lại chỉ tiêu cho việc ăn uống của ta không ít, không đáng của ta, vì sao muốn đưa tay?"

Ngu ngốc, ngu ngốc, đại ngu ngốc.

Ngày đó đi từ hiệu sách ra, Hoàng bá gọi xe ngựa. Nhạc Phương nói rất nhẹ rất nhẹ, "... Cảm ơn."

Nàng hiểu. Chính vì hiểu, mới cảm thấy đau lòng. Bởi vì nàng nói, "Nhạc Phương, nội tổng quản của ta." Mà không giới thiệu là hầu trai, loan quân, hoặc trắng ra là trai bao... Đưa hẳn trở thành một người làm việc vì nàng, mà không phải người bán sắc.

Cho nên nàng đau lòng, thực đau lòng.

Sau khi Nhạc Phương bị bệnh, một ngày của nàng lại bắt đầu trở nên thực dài, thực lâu. Đến lúc nàng giật mình nhận ra, nàng đang nhìn chăm chăm đồng hồ cát, từng giọt từng giọt thời gian chịu đựng.

Hiện tại đã thế, ước hẹn năm năm vừa đến, thật ta có thể để hẳn ra đi? Mộ Dung Phúc phiền chán chống gậy đi quanh phòng.

Cuối cùng vẫn cắn chặt răng. Ta không phải là Khanh hoàng huynh, nói không giữ lời.

Ngày đó nàng lên giường đi ngủ với tâm tình không tốt. Có lẽ bởi quá phiền chán, những giấc mộng quái dị lâu không đến thăm lại nhào đến, nuốt chửng nàng. Chi tiết vỡ vụn rời rạc, hình ảnh, từ nhỏ đến lớn, vô cùng lộn xộn.

Cuối cùng "Ta" trong mộng, vọt tới trước mặt cái hộp sắt thép đang chạy hết tốc lực, con quái vật khổng lồ gọi là ô tô, bị đâm phải bay ra. Xương cốt vỡ vụn, máu ứa ra, bị kéo xa thật xa, một đường nhìn nội tạng của mình rời khỏi thân thể...

Thân nhân khóc thét, mẫu thân bất tỉnh...

Tội lớn tày trời.

Nàng đột nhiên tỉnh lại, toàn thân mồ hôi túa ra như thác, không ngừng run rẩy, yết hầu khô khốc. Không kinh động bất luận kẻ nào, nàng đứng dậy uống nước, nắm cái chén nghĩ biện pháp ổn định hô hấp.

Ác mộng mà thôi, không có việc gì không có việc gì... Chỉ là giấc mơ lần này tương đối trọn vẹn...

Chờ run rẩy có vẻ dịu đi, nàng lại trèo lên giường ngủ. Lăn qua lộn lại một hồi lâu, thật vất vả mới ngủ được... Lại là chiếc xe kia, cái chết gần kề kia, mẫu thân tuyệt vọng kêu khóc rồi ngất đi kia...

Nàng giãy dụa thanh tỉnh, mở to mắt, một mảnh bóng tối, chỉ nghe được đến tiếng tim đập của chính mình, cực kỳ kịch liệt.

Ôm gối, nàng bắt lực ngồi dậy. Như thế nào lại... Nàng còn tưởng rằng chính mình đã tốt lắm rồi. Giống như Nhạc Phương ngủ cùng nàng, nàng sẽ không lặp lại giấc mộng kiểu này.

Hóa ra hẳn giúp ta ngăn mộng đến a...

Ôm gối xuống giường, thị nữ gác đêm mơ mơ màng màng đứng dậy, “Điện hạ?”

“Câm miệng.” Nàng nôn nóng nói, “Người ngủ đi.”

Nàng vội vàng guốc dép chạy ra ngoài, một đường sốt ruột đi được tới đông sương, đuổi thị nữ đang canh cho Nhạc Phương đi.

Nghe được động tĩnh, Nhạc Phương ho hai tiếng, xốc màn lên, lại nhìn thấy Phúc thân vương nước mắt chưa khô, ôm gối, lỗ chân run rẩy đứng trước giường hắn.

“... Điện hạ?!” Hắn bị dọa giật mình, lại ho khù khụ một lúc, Mộ Dung Phúc tiến lên chụp lưng hắn, lại rót nước ấm cho hắn uống, khó khăn lắm mới thở chậm lại, “Điện hạ, người sao lại... Nhanh đi đi, cẩn thận lây bệnh!”

Mộ Dung Phúc lại ôm cánh tay gầy yếu của hắn, nhỏ giọng nói, “... Gia, nô sợ.”

Sợ hãi? Phúc thân vương cũng biết cái gì là sợ hãi sao...?

Nhưng Phúc thân vương run rẩy tựa vào hắn, lại lạnh như băng. Cố nén ho khan, hắn đẩy Phúc thân vương vào chăn bông, phát hiện sắc mặt nàng rất tệ, thực hoảng sợ.

“Sao thế? Điện hạ nói cho ta biết, làm sao vậy?” Hắn chuyển mở đầu ho khan vài tiếng.

“... Là ác mộng. Nhắm mắt vào chính là ác mộng... Nô sợ hãi.” Nàng nhào cả người lên, khóc nhỏ tiếng.

Lúc này hẳn mới phát hiện, Phúc thân vương không phải là hoàng tộc cao cao tại thượng, hình bộ đề độc thiết diện vô tư...

Nàng cũng là con người.

Biết khóc biết cười, có máu có thịt, gặp ác mộng cũng sẽ khóc tìm người an ủi. Hơn nữa còn bị bệnh, trời lạnh ôm chân nhện đau, còn là nữ nhân thấp hơn hắn nửa cái đầu.

Tiểu nữ nhân run run trong lòng hắn có chút mơ hồ vô cùng yếu ớt.

Che miệng ho hai tiếng, hắn cứng rắn nuốt xuống làm khô cổ họng đau nhức, khàn khàn nói, “Đừng khóc, đừng khóc, điện hạ, ta ở đây...” Nhìn nàng vừa buồn ngủ vừa giãy giụa không dám ngủ, tiến đến bên tai nàng nói rất nhẹ rất nhẹ...

“Không sợ. Nô, gia thương người.”

Nàng run rẩy dần dần thả lỏng, nhắm mắt vào, đã ngủ.

Đêm nay, ác mộng không đến nữa.

19. Chương 19

Sau khi hừng sáng, Nhạc Phương càng tiều tụy hơn một chút, ho đến tệ hại.

Đêm qua Mộ Dung Phúc hốt hoảng chạy tới, thân thể lạnh như tượng băng, hắn ôm giúp nàng ấm lại, nhưng hắn vốn đang bệnh lắm rồi, lại lạnh, lại ho không thể ngủ yên. Mộ Dung Phúc không bị làm sao, nhưng thật ra hẳn càng phát bệnh trầm trọng.

Mộ Dung Phúc khó chịu, Nhạc Phương giữa những cơn ho, còn khàn khàn giọng an ủi nàng.

Nhưng nàng thật sự bị ác mộng dọa mất mật... Trước kia ác mộng trọn vẹn như vậy, cũng cùng lắm là hai ba năm một lần, nhưng đêm qua lại lặp đi lặp lại không thể trốn thoát. Nói gì nàng cũng không trở về phòng, ngược lại ở đầu giường Nhạc Phương bưng trà rót nước, thậm chí tự tay làm lễ chưng đường phèn, sợ hắn ho quá khổ sở.

Buổi tối vẫn nghỉ ở đông sương. Nhạc Phương sợ lây bệnh sang nàng, quay lưng vào nàng ngủ. Mộ Dung Phúc lại dán mặt vào lưng hắn, nghe tim hắn đập, và tiếng ho kịch liệt.

Ắc mộng thật không tìm đến nữa.

Nhưng không đến hai ngày, Mộ Dung Phúc bị buộc xuất môn... Dực Đế triệu nàng tấn kiến.

“... Ngày đại tuyết thế này, chân điện hạ... Lại đặc biệt đau.” Nhạc Phương tiều tụy ngóc đầu lên khỏi gối.

“Không có gì, ta biết phải làm sao.” Mộ Dung Phúc thản nhiên, “Ta phân phó phòng bếp chưng lê, nhớ ăn.”

“Điện hạ... Mặc nhiều chút.” Nhạc Phương có chút lo lắng nói, lại ho khan vài tiếng.

Mộ Dung Phúc cười đáp, lại đến tà tà bóng ngả về tây mới trở về. Về mặt hàn sương, tính tình nóng nảy áp chế không được, cực kỳ âm trầm.

Nhưng nàng vẫn chịu đựng, vào đông sương, nhìn Nhạc Phương ngủ say một hồi lâu, dần dần bình tĩnh, ngược lại thành buồn chán. Nàng nhẹ tay nhẹ chân tiêu sái trở về gian phòng rửa mặt, phân phó thị nữ hầu hạ Nhạc Phương, đợi hắn tỉnh thì báo.

Sau đó trở về phòng rửa mặt, sưởi tay hồng ấm. Nhìn đồng hồ cát ngăn người, tuyết rơi ngoài cửa sổ, càng thêm vắng vẻ cô quạnh.

Đợi qua giờ cơm, thị nữ chưa tới báo như trước. Con tức vốn chìm xuống, lại chậm rãi dâng lên, phủ thêm áo lông cáo, cầm lò sưởi tay, nàng hùng hổ cả thọt đến đông sương phòng, thị nữ thiếp thân chạy chậm đuổi theo, ô dường như che không đến nàng.

Đi vào đông sương phòng, Nhạc Phương quả nhiên tỉnh sáng ngời, thật xa vẫn nghe thấy tiếng ho khan của hắn. Nhìn thấy nàng, trong vui sướng có lẫn lo lắng, “Điện hạ... Mới vừa trở về? Làm sao mà về muộn thế? Cửa cung đóng đã lâu ...”

Quả nhiên.

“Người gọi là Kim Trụy Nhi phải không?” Nàng lạnh mặt hỏi thị nữ hầu hạ Nhạc Phương.

“... Phải, phải.” Kim Trụy Nhi sợ tới mức quỳ xuống, “Bẩm điện hạ, đúng vậy.”

“Ta lệnh cho người làm gì? Nhanh như vậy đã quên?” Mộ Dung Phúc quát nhẹ.

“Nhưng, nhưng là...” Kim Trụy Nhi bắt đầu nói lắp, “Nhưng nhưng là, quân gia đại nhân nói...”

“Đi tìm hắc lĩnh ba roi!” Mộ Dung Phúc rống lên, “Thuận tiện cho hắn biết, phủ này bổn vương làm chủ!”

Kim Trụy Nhi ngay cả xin khoan dung cũng không dám, sợ tới mức nước mắt tràn ra, dường như phải bò mới ra khỏi cửa phòng.

“... Điện hạ, đừng tức giận.” Sau một tràng ho mạnh, Nhạc Phương mới miễn cưỡng lên tiếng, giọng nói nghẹn trong họng, “Đặc biệt đừng là vì ta.”

Cái gì cũng trong tầm mắt hắn, cái gì hắn cũng biết.

Mà nàng đã phải hoàn toàn thối lui đến độ này, đã sắp thành phế nhân, nhất cử nhất động vẫn dưới mí mắt Đế mẫu. Chỉ là một quân gia gia nô, vẫn là có thể tố cáo tội trạng của nàng.

Buồn cười nhất là, Đế mẫu tin tưởng gia nô kia hơn xa tin tưởng nàng.

Ta không đủ kính cẩn thuận theo? Ta nhượng bộ không đủ? Không đủ an phận? Không, cũng không phải. Bởi vì ta là con mẹ nó lớp xe dự bị. Nếu là Hoàng Trưởng tử không đứng vững trước áp lực, ngã khỏi vị trí kia, Đế mẫu sẽ tức giận, từ trong một đồng tào rục rịch chọn quả có vẻ đỡ nát nhất...

Tỷ như “Phúc thân vương”.

Vì làm cái lớp xe dự bị hoàn mỹ, cho nên nếu nàng muốn thu trai lơ có thể, nhưng không thể quá sủng, không thể quá nhiều, không thể đắm chìm trong sắc đẹp! Càng không thể vì kẻ ti tiện cướp được từ chỗ hoàng huynh mà quá hoa tâm, thậm chí khúm núm hầu hạ.

Đế mẫu còn ám chỉ nàng, Nhạc Phương thân phận rất ti tiện, ngay cả hạc quân (tương đương với sủng phi... sủng ngạch phụ) đều đừng mơ, nhiều lắm phong hân làm Như ý quân (thiếp thất).

Lửa giận của nàng càng lúc càng bốc cao, dường như đè nén không được, nắm bạch mộc trượng móng tay cũng sắp trắng bệch.

“Điện hạ!” Nhạc Phương cầu xin.

Nàng trừng mắt nhìn, dùng sức thở hổn hển mấy hơi. Lãnh đạm cười một tiếng, “Nhà đế vương không có thân thích, ta cũng là gia nô của thiên tử.”

Tuy rằng đã sớm biết, cũng nghĩ đến thấu triệt hơn người khác, nhưng tất cả cõi lòng nàng vẫn đều đau đớn.

Nhạc Phương muốn khuyên giải giải an ủi nàng, ngược lại ho đến thở không nổi, khoe mắt hàm lệ. Mộ Dung Phúc đi qua vỗ lưng hân, dán mặt vào tóc hân.

“... Gia, kỳ thật nô và người giống nhau.” Thanh âm của nàng có chút nghẹn ngào, cũng không chịu ngắt đầu.

“Không giống.” Nhạc Phương mỗi một nói, dường như không có thanh âm, “Là điện hạ mềm lòng... Mới khổ sở như vậy. Nhưng... trong cảm nhận của ta, người vĩnh viễn là phượng hoàng trên chín tầng trời cao a...”

Mộ Dung Phúc ghé vào người hân, khóc nức nở rất nhỏ rất nhỏ.

20. Chương 20

Bệnh của Nhạc Phương dần dần tốt lên.

Kỳ thật hân khỏe lên, là vì Phúc thân vương vốn âm trầm u buồn vừa chuyển trời quang trăng rằm, hân cũng theo đó mà cả người sáng khoái, tâm tình tốt hữu ích cho việc chữa bệnh, lại dần dần quen với thời tiết lạnh, đương nhiên cũng cũng từ từ khỏe lên.

Chỉ còn có chút suy yếu mỗi một, Phúc thân vương quật cường không muốn về phòng mình, cũng làm hân lo lắng.

Kỳ thật sức quan sát của hân rất mạnh, mẫn cảm với từng điểm nhỏ nhất, suy nghĩ lại kín đáo. Triệu quân gia với Phúc thân vương tuy rằng cung kính, lại thiếu hụt một loại nhiệt thành, Phúc thân vương đối với tất cả mọi người trong phủ đều thực xa cách, uy trù với ân, này cũng không bình thường lắm.

Như là song phương cố ý kéo giãn khoảng cách.

Thái độ của Triệu quân gia với hân hoàn toàn giấu kín, tuy rằng không cố ý làm khó dễ. Nhưng người trong phủ đối đãi hân ôn hòa hơn Phúc thân vương, bất kể là thích hay là chán ghét... Ít nhất là phản ứng bình thường.

Mà Phúc thân vương thiên tính tuy rằng nóng nảy, lại có thể nhẫn (tuy rằng thường nhẫn đến tự nổi gân xanh), cũng có một loại nhiệt tình tự nhiên. Bằng không đồng nghiệp cấp dưới hình bộ sẽ không trung thành đến vậy, nàng trong ngoài triều đều có rất nhiều bạn tri kỷ.

Lạnh lùng xa cách như vậy, rất không bình thường. Chiều theo Phúc thân vương từng tiết lộ, những người này đều là “người của Đế mẫu”, chỉ sợ Đế mẫu còn chưa hoàn toàn buông tha cho Phúc thân vương.

Nhưng Phúc thân vương là người kiên quyết. Đáng của nàng nàng tuyệt đối không buông tay, không đáng của nàng, nàng cũng không đòi hỏi. Nàng ngày đó còn nói, “Nhà đế vương không có thân thích, ta cũng là gia nô của thiên tử.”...

Có thể thấy được nàng sớm biết loại giám thị này, lại cực kỳ chán ghét phản cảm loại khống chế này.

Trước kia mơ hồ có cảm giác, bây giờ càng chắc chắn. Sự tồn tại của hân sẽ khiến Đế mẫu suy nghĩ nhiều, rước lấy rất nhiều phiền toái.

Nhưng Phúc thân vương đã nghĩ thông suốt hay là...? Hắn cũng có chút hiểu biết vị thân vương nóng nảy này có thù tất báo.

Đến tận khi Triệu quân gia quý trên nền tuyết, hắn yên lặng sửa lại. Thật phạm đến Phúc thân vương... bất kể thế nào tất tru.

Phúc thân vương cười đến vô cùng đắc ý, cảm thấy mỹ mãn tiến lên, hôn chùn chụt mấy cái trên mặt Nhạc Phương, cười đến mức người hắn run lên.

“... Điện hạ, có thể tha được thì tha... Triệu quân gia... tốt xấu là gia nhân lúc Thánh Thượng chưa lên ngôi.” Nhạc Phương cúi đầu khuyên.

Không khuyên thì còn tốt, khuyên xong câu này Phúc thân vương dứt khoát ngậm vành tai hắn mút hôn.

“Điện hạ!” Hắn vừa quẫn vừa lẩn trốn, “Đừng... Đừng như vậy...” Nhịn không được ho khan vài tiếng, Phúc thân vương mới tha hắn, cười hì hì. “Ai bảo ngươi không rõ chuyện mà cầu tình? Tái phạm sẽ bị phạt như thế!”

Nàng chợt ngừng đầu, “Bổn vương là người ôm hận báo thù? Ngược lại, ta còn lấy ơn báo oán ấy chứ, Triệu quân gia là tạ ơn tới.”

Khi Dục Đế còn làm Hoàng thái nữ, Triệu quân gia làm quân gia ở biệt trang, thay nàng bán mạng cả đời. Dục Đế cũng thực coi trọng lão gia nhân này có khả năng, đặc biệt khai ân cho con gái hắn đều bỏ nô tịch, trưởng tử của hắn thậm chí do Dục Đế tự mình đề cử.

Người ta nói người gác cổng cho Tể tướng còn làm quan thất phẩm, huống chi là gia nô Thiên Tử? Trưởng tử Triệu gia thuận buồm xuôi gió, cư nhiên làm tri phủ ở An Bắc.

Tuy vị Triệu tri phủ này thật ra có vài phần tài học, nhưng chỉ có một điểm không tốt, quá mức tham lam keo kiệt, lại đặc biệt xem thường quân nhân. Vừa hay An Bắc ở vùng biên giới, chỉ có một đội Bắc Đà quân đóng, Bắc Đà tướng quân Phàn Hòa cầm quân là một hảo thủ, nhưng không hiểu việc làm quan lắm, lễ đưa quá bạc, đến khi trưng lương chỉ thu được cơn tức đầy bụng, chỉ có thể viết thư tố khổ với Phúc thân vương.

Phúc thân vương quen biết Phàn Hòa qua chiến đấu đốc quân, đều thực tán thưởng lẫn nhau. Vị mãnh tướng Phàn Hòa không biết làm quan, tại triều chỉ có nàng là thân hữu, chỉ có thể cáo trạng với nàng.

Đến nay Phúc thân vương vẫn không đối phó với Triệu quân gia, lại nghĩ đến Triệu tri phủ là gia nô thiên tử, nếu thật chọc vào nhà này, mặt mũi Đế mẫu cũng khó coi. Liền ngầm đánh động, bảo Triệu tri phủ đừng làm chuyện quá tuyệt tình, tay chân phải sạch sẽ. Triệu Tri phủ cũng là kẻ thần kỳ, đánh động qua, liền an phận một thời gian, chờ lặng gió, lại phạm tội, khiến Phúc thân vương cực kỳ phiền.

Nhưng việc này, Triệu quân gia hoàn toàn không biết.

“Mấy ngày hôm trước, Phàn Hòa lại gửi thư đến đây.” Mộ Dung Phúc cười đến thực tà ác, “Ta cũng quyết định một lần vất vả cho xong, không muốn thay Triệu quân gia phiền lòng nữa.”

Nhạc Phương trừng mắt to, “Này, cái này... Điện hạ, đây không phải, không phải khiến các người thù càng kết càng sâu sao?”

Mộ Dung Phúc lại nhào lên, hung hăng chà đạp vành tai hắn vành tai một phen, lúc Nhạc Phương than nhẹ xin khoan dung, nhìn hắn sắp không thở được mới buông tha.

“Không phải nói với ngươi, tùy tiện hoài nghi ta, sẽ bị trừng phạt sao?” Mộ Dung Phúc nhe răng cười đánh giá Nhạc Phương.

Hắn rầu rĩ ôm lỗ tai, mặt đỏ muốn rỉ máu.

Lần này chứng cứ vô cùng xác thực, Phàn Hòa cực kỳ oán giận và phiền não. Buồn lậu ở đây, mọi người mở một mắt, nhắm một mắt coi như xong. Biên cảnh lộn nhộn, loại chuyện này không cấm hết được. Đối chác một ít đồ dùng dân sinh thì thôi coi như không phát hiện.

Nhưng Triệu Tri phủ sắp hết nhiệm kỳ quyết tâm vơ vét một khoản lớn. Hắn buôn lậu vạn cân sắt cho Bắc man tử.

Phàn Hoà lo lắng đến nhảy lên, nhưng chuyện xét ra, ngay cả hắn cũng không sạch sẽ. Dù sao đi tuần thú quặng sắt nằm trong phạm vi chức trách của hắn, tránh không được tội thiếu đôn đốc kiểm tra.

Không ngu ngốc không lỗ mãng trực tiếp báo cáo, là hắn nghe lời Mộ Dung Phúc. Ngọn núi người ta dựa vào là hoàng đế... Hại hoàng đế thẹn quá hóa giận, hắn cũng sẽ không có trái cây ăn. Nhưng hắn không báo cáo lên, chờ bị quan lại khác tra được, cũng chết chắc.

Mộ Dung Phúc nhận được thư, ngửa mặt lên trời cười to, viết thư khẩn bí mật cho Dục Đế. Sắp đặt hoàn chỉnh chuyện tường thuật một lần, sau đó nói, theo luật, phải chém Triệu tri phủ. Nhưng người chém rồi sắt cũng không truy về được, tổn thất không phải là không có ai bù lại? Không bằng lặng lẽ ấn định tội danh không tra xét được, xét nhà lưu đầy, vừa bổ khuyết tổn thất, cũng bảo toàn mặt mũi “Lão nhân gia”.

Dục Đế vốn muốn gây khó dễ cho nàng, ngược lại bị bắt chẹt, ghen đến mức nuốt không vào lại nhả không ra. Chỉ có thể thâm hận Triệu tri phủ làm mất mặt nàng. Nữ đế này quý trọng tiếng tăm coi trọng danh dự, không thể không chiếu theo đề nghị của Mộ Dung Phúc mà chấp hành, hơn nữa gọi Triệu quản gia tới mắng một trận, tức giận không ít.

Nàng tối cần mặt mũi, kết quả người của nàng cố tình không cho nàng mặt mũi!

Triệu quản gia bị mắng mặt xám mày tro thế này mới kinh sợ nghe được trưởng tử của mình phạm chuyện tốt gì, sợ tới mức thiếu chút nữa không đứng dậy được. Hắn thấy Dục Đế tức giận đến mặt xanh xám, sợ quân vương giận dữ, con hắn phải đầu rơi xuống đất, mới chạy về quỳ trên tuyết.

“Ta cũng không trông mong Triệu quản gia có ơn lo đáp...” Mộ Dung Phúc nhú mày, “Nhưng có thể nhìn hắn nội bộ lực đực với lão đồng gia... Ta liền thích.”

Nói xong thực phần khởi ngâm hai câu, “Ngửa mặt lên trời cười to ra khỏi cửa, bọn ta há là rau cỏ.” Liền cười cuồng dại đi ra ngoài.

Còn nói không ôm hận báo thù...

Đỡ trán, Nhạc Phương có chút vô lực nở nụ cười.

21. Chương 21

Mộ Dung Phúc một đòn búa bổ, một tiếng la ba tiếng vang.

Đầu tiên là đánh cho Triệu quản gia lão nhân ngấm ngấm tự phụ, đầu ghéch đến trời chết dở, làm cho Dục Đế trợn mắt há hốc mồm kiềm chế khóc dở cười một phen.

Cuối cùng chuyện này âm thầm lưu truyền, bách quan hoàng tộc trong triều vốn như hổ rình mồi muốn dẹt chuyện cho nàng rút lui có trật tự, tránh lui không chỉ chín mươi dặm.

Con cọp què nhưng nanh vuốt vẫn sắc bén! Ai muốn chết tự mình chết đi, đừng liên lụy người khác.

Sau tỉnh táo lại Dục Đế vừa bực mình vừa buồn cười mắng nàng một trận, nhìn nàng mặt dạn mày dày, cũng không có biện pháp gì.

Đáng tiếc, thật sự là rất đáng tiếc. Tâm kế như thế, tính cách như thế, khiến nàng tối đặc ý trong tám đứa con gái. Lại gặp đại tai này.

Vì sự yên ổn của hoàng thất, dù sao cũng phải nghĩ biện pháp an trí nàng... Tương lai nếu mình băng hà, tân đế tuyệt đối không khống chế được nàng. Cho nên Dục Đế mới có ý đồ nắm trong tay, phong nàng vương vị thân vương trấn an, hơn nữa hoả tốc giúp nàng tìm ngạch phụ.

Nhưng không ngờ, Dục Đế thế mà lại nhìn lầm, coi trọng một kẻ vong ơn phụ nghĩa. Sợ Phúc thân vương đến chết, còn dám phất cờ tạo phản, thiếu chút nữa liên lụy Phúc thân vương.

Nhưng chuyện này cũng làm cho Dục Đế chần chờ, không bức nàng tái giá. Mà hiện tại, nàng lại nhen nhóm lửa tình với nam sủng của ca ca ... Muội muội cướp người của ca ca, nói thế nào cũng khó nghe cả?

Khanh vương còn tới khóc lóc tố cáo vài lần, làm cho nàng rất phiền. Nữ nhân lớn như thế, còn muốn mẫu thân nhúng tay vào gia sự? Nhưng lại không thể hoàn toàn bỏ mặc. Khiến cho hai huynh muội không hòa thuận, là cái dạng vưu vật hại nước hại dân gì?

Chỉ không ngờ, nữ nhi cơ trí này của nàng, khúc chiết uyển chuyển mượn chuyện này, phát biểu lần nữa, “Không chọc ta ta liền an phận thủ thường, mọi người đều vui, chọc ta ta tuyệt đối làm cho người sướng quá hóa rồ, khóc không ra nước mắt.”

Ngay cả nàng Đế mẫu có cả quyền lực hoàng đế lẫn thiên hạ giàu có trong tay cũng phát đau đầu.

Nhưng ý đồ phong tên trai lơ kia làm Như ý quân, Mộ Dung Phúc không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, làm cho Dục Đế an tâm không ít. Không danh không phận, tàn sắc yêu phai. Nghĩ rằng nữ nhi cũng chưa hề đồ.

Mộ Dung Phúc một lần gior nanh múa vuốt, cuộc sống thanh tĩnh không ít. Nàng thực cảm khái, quả nhiên mọi người sợ kẻ ác, không làm người tốt được ... Cuộc sống của nàng trở nên rất an tâm.

Triệu quân gia vừa bị tiêu trừ, vương phủ liền duy ngã độc tôn. Về phần bên ngoài tranh đấu giữa các đảng phái âm ỉ ngất trời cũng không phải chuyện của nàng... Không âm ỉ đến nàng là được.

Nàng và Nhạc Phương càng thân mật hơn, cặp kè quán quýt. Công việc nội tổng quản dần dần vào quỹ đạo, không cần lao tâm lao lực như vậy nữa, có nhiều thời gian hơn.

Có lẽ là nửa đời trước thời khắc chờ cơ hội quá nhiều, hiện tại Nhạc Phương không thể nhàn nhã nữa. Mộ Dung Phúc cười hân, lại ở thời điểm đầu xuân, đem sản nghiệp riêng của nàng cũng giao vào tay Nhạc Phương.

Nhạc Phương nói đến cùng, cũng không phải nhân tài kinh thương. Nhưng sức quan sát của hắn rất mạnh, có thể sâu sắc nhận thấy hướng đi của trào lưu.

Hắn không thể cầm cờ việc buôn bán làm ăn nhưng lại là quân sư hiến kế cấp đề nghị tốt. Dần dần, ngay cả Mộ Dung Phúc cũng thấy kinh ngạc và tiếc hận sâu sắc.

“Nhạc Phương, tuy rằng so ra kém Phương Sở Ngọa Long, người ít nhất cũng là Từ Thứ*.” Mộ Dung Phúc thở dài.

*: Phương Sở: Bàng Thống. Ngọa Long: Gia Cát Lượng. Từ Thứ: mưu sĩ của Lưu Bị, sau Tào Tháo bắt mẹ của Từ Thứ viết thư khuyên con hàng Tào, Từ Thứ trước khi đi còn tiến cử Gia Cát Lượng cho Lưu Bị.

Gương mặt hắn từ từ hồng lên, rũ mắt xuống, “Điện hạ nói gì vậy? Nửa đời trước lấy sắc hầu người...” Rửa không hết ô uế.

“Đó là lỗi của hoàn cảnh, của xã hội quốc gia.” Mộ Dung Phúc có chút rầu rĩ, “...Đến lúc mãn hạn ước hẹn của chúng ta, ta tiến cử người cho Hoàng Trường tỷ?”

Nhạc Phương dùng sức lắc đầu.

“Ách, người lo lắng thanh danh của nàng?” Mộ Dung Phúc cười gượng hai tiếng, “Sẽ không, ta làm sao có thể đẩy người vào hố lửa?”

Hoàng Trường tỷ tuy rằng có tiếng xấu, nhưng rất yêu tài. Người mưu sĩ như vậy, nàng chỉ biết nhiệt tình hoan nghênh, hơn nữa sẽ không xét xuất thân của người...”

“Ta biết.” Nhạc Phương yếu ớt nói, “Ta biết Hoàng thái nữ yêu tài hơn yêu sắc.” Hắn im lặng trong chốc lát, “Ta cả đời chỉ nguyện vì điện hạ mà mưu sách.”

Mộ Dung Phúc trệ một chút, “... Ta không có gì cần mưu.”

Nhạc Phương không nói lời nào, chỉ cúi đầu.

Hiện tại Mộ Dung Phục đã biết, Nhạc Phương là fan của nàng, làm cho nàng không biết nên khóc hay cười. Nhạc Phương vì nàng bất bình, vì nàng tiếc hận. Nếu nàng muốn đứng đầu thiên hạ, nàng tin tưởng Nhạc Phương sẽ là kẻ đầu tiên không sợ chém đầu giúp nàng phát cờ.

“Ta không thể.” Nàng thở dài, “Lòng ta không đủ ngoan tuyệt. Ta ngoan ngoãn thần phục, ít người phải chết hơn. Ta nếu muốn tranh, vị tất không thể... Chỉ là sẽ rất nhiều rất nhiều người chết, nhiều người cần bản là vô tội ... Lòng ta thật sự không đủ ngoan.”

“Nhưng là,” Nhạc Phương ngẩng đầu, đáy mắt tích lệ quang, “Thiên hạ sẽ không còn có người được như ta vậy.”

Mộ Dung Phục chậm rãi mở to mắt.

“chương.” Nhạc Phương thanh âm rất nhẹ, “Điện hạ, người không cần thận để ở bản thảo sách.”

Mộ Dung Phục nhảy dựng lên, khắp khả khắp khiêng vọt tới án thư, Nhạc Phương vội vàng gọi, “Điện hạ! Ta thu vào rồi! Cam đoan không ai thấy...”

Sau khi tìm ra trả cho nàng, Nhạc Phương khóc.

Không công bằng, rất không công bằng. Nếu Phục thân vương trở thành Yến đế, sẽ tốt bao nhiêu. Sẽ không còn ai rơi vào hoàn cảnh như hắn nữa. Sẽ không còn tiểu hài tử bị bán đến chỗ dơ bẩn ô uế, sẽ không còn người bị tra tấn giống như hắn.

Vì sao không phải là Phục thân vương?

Mộ Dung Phục cầm lấy bản thảo, ánh mắt có chút mờ mịt. Nàng thở ra một hơi thật dài, lồng ngực vẫn thấy ngọt ngào “...Cho dù có cái này, cũng không thi hành được. Sau khi thi hành, cũng không thể ngăn chặn...”

“Sở trường của ta không phải đứng đầu thiên hạ, cầm quân đánh giặc, thậm chí cày ruộng trồng trọt. Trọng yếu nhất là... Lòng ta không đủ ngoan.”

Nàng im lặng trong chốc lát, cười giúp Nhạc Phương lau nước mắt. Người đọc sách rất thích khóc thì phải.

“Nhưng không nhất định phải đứng đầu thiên hạ a.” Nàng giơ giơ bản thảo trong tay lên, một trong “Tam bất hủ* là lập ngôn. Thế nào? Nhạc Phương, biên soạn cùng ta? Chúng ta lại biên một bộ pháp điển tối hoàn chỉnh. Một ngày nào đó... Chắc chắn sẽ có một ngày như vậy, sẽ có người tiếp nhận bộ pháp điển này...” Giọng nói của nàng rất nhẹ rất mềm, “Đại bộ phận trẻ em, sẽ không gặp vận rủi của người.”

*: lập ngôn, lập đức, và lập công

Lúc này Phục thân vương thật sự rất chói mắt.

“Được.” Không chút do dự.

Kỳ thật, đây là chuyện mất đầu. Tự biên đại luật quốc gia, cho dù là thân vương cũng phải chịu tội, hắn càng không cần phải nói.

Nhưng không quan trọng, thật sự không quan trọng.

Ngẩng đầu nhìn Phục thân vương chói mắt như vậy, hắn một chút cũng sẽ không hối hận.

22. Chương 22

Giữa mùa xuân, bọn họ dường như ném hết thời gian nhàn hạ có được vào biên soạn luật Đại Yến, hơn nữa còn thu thập hết các bộ luật của các triều đại đã qua.

Nhưng một bộ pháp điển hoàn chỉnh, không phải hai người đóng cửa mà làm là có thể chế ra được. Mộ Dung Phục tuy rằng dã tâm rất lớn, nhưng cũng cẩn thận. Nàng quyết định phân loại trước, kê ra đại cương giản lược, đem sức lực tập trung ở hình pháp nàng quen thuộc nhất và luật phụ nữ và trẻ em.

Đây mới là sơ thảo. Có thể phù hợp dân tình hay không, thật ra còn cần rất nhiều quan sát thực tiễn, và tra cứu tư liệu nữa.

Vì thế, thừa dịp mùa hè đến, bọn họ lấy tiếng là đến biệt trang nghỉ mát, đi trong một kỳ nghỉ hè rất dài.

Đó là một kỳ nghỉ hè rất phức tạp, cùng một vị thân vương rất phức tạp.

Là kỳ nghỉ hè tràn ngập mùi mực và mùi sách vở cũ, là nghiêm túc thảo luận, cải trang đi mòn mấy thôn trấn phụ cận kinh thành thể nghiệm và quan sát dân tình, kỳ nghỉ hè có mục đích cực kỳ cao thượng.

Nhưng cũng là kỳ nghỉ hè ném bút ăn dưa, quay cuồng triền miên trên chiếu trúc. Là kỳ nghỉ hè Phúc thân vương thì thầm lời yêu, dùng nụ hôn tựa như cánh bướm khẽ hôn khắp hân, khiến hân run run hô nhỏ, tràn ngập mật chín như mùi vị hoa lệ.

Một khắc trước còn tranh cãi tử tù phạm nhiều tội liệu có thể dùng tiền bạc chuộc mạng hay không, ngay sau đó Phúc thân vương đã nhảy lên lưng hân làm nũng, nói, “Chân nô đau, gia công người ta đi...”

Rõ ràng phải đi thị sát thủy lợi, lại bị Phúc thân vương gạt đi học bơi, cho tới bây giờ hân cũng chưa từng nghỉ, mình cũng sẽ phát ra tiếng cười to như vậy, sẽ xúc động ôm hôn Phúc thân vương đang hất nước vào hân trong nước, càng chưa từng nghĩ, sẽ lớn mật vươn tay đến vạt áo của nàng, hôn khắp thân thể đầy đặn mềm mại đã phơi nắng thành màu tiểu mạch của nàng...

Dưới ánh mặt trời ngày hè nóng bỏng, đầm nước thấm lạnh, lại không thể dập tắt sự sôi sục bên trong bọn họ.

(Mossy: Lược bỏ 1 đoạn H)

(HCNN: haizz, sao cảnh tối quan trọng lại bị lược bỏ??? :v)

Chỉ thiếu chút nữa không bò nổi lên bờ. Phúc thân vương chân mềm nhũn cất tiếng cười to, tiếng cười quanh quẩn trong sơn cốc, đầy vui sướng.

Nhưng khi bọn họ quần áo không chỉnh tề, toàn thân ướt đẫm, Phúc thân vương để Nhạc Phương công, lại bắt đầu thảo luận cùng hân tài nguyên dưỡng sinh đường không thể chỉ dựa vào quyền góp...

Càng thân mật, càng không hiểu rõ Phúc thân vương.

Nàng là người cực kỳ, cực kỳ phức tạp.

Vừa quan tâm dân chúng, lại từ chối. Rõ ràng trong lúc có thể chu toàn thật tốt bách quan, lại khinh thường. Nóng nảy xúc động, lại có thể ẩn nhẫn dài lâu.

So với nam nhân còn khí khái hơn, có thể giương cung ruổi ngựa, tự mình đốc chiến. Không sợ cường quyền, bệnh vực nhân dân. Nhưng có đôi khi, so với nữ nhân còn quyến rũ hơn, còn ôn hòa hơn. Lúc ở bên hân... Lúc hạ hạ hân...

Vừa cường hân, vừa nhu nhược. Một... “Con người” sống động, vô cùng hoàn chỉnh.

Mỗi lần công nàng, hân đều lặng lẽ hy vọng, vĩnh viễn không phải thả nàng xuống.

Hân nguyện ý công nàng cả đời, nguyện ý đi theo nàng. Nguyện ý... chết vì nàng.

Cùng một chỗ với nàng, nửa đời trước thương đau ô uế, dần dần thành ký ức xám trắng, hư vô mờ mịt, không nhớ nổi nữa...

Cũng không cần nhớ.

Ngược lại mấy mùa ngắn ngủn, tươi đẹp là thế, tràn ngập sinh khí, mỗi một khắc, đều no đủ, đều là những hồi ức đáng giá.

Hân... cuối cùng trở thành một người hữu dụng, cũng có thể làm chút gì. Mặc kệ ngăn cản, Phúc thân vương vẫn viết trên sơ thảo tên của hân: “Lang Gia Vương thị, Vương Phôn.” Rồi thêm tên Phúc thân vương phía sau.

“Không phải là ta muốn hại người, ” Phúc thân vương giải thích với hân, “Sơ thảo ta đều giấu ở mật cách, sẽ không bị tìm ra. Nhưng cuốn pháp điển này nhất định sẽ chiếm một vị trí trọng yếu trong tương lai. Đây có một phần công lao của người, không thể phủi sạch được.”

Không đúng. Thân vương... Điện hạ. Ta chưa bao giờ sợ chết vì nàng. Hân cũng tham dự biên soạn, làm sao có thể không biết giá trị pháp điển? Mà là ta... Ta rất cục, rất cục có thể đường đường chính chính một lần.

Không cần xấu hổ người khác biết tên của ta.

“... Kể sẽ chết vì người tri kỷ.” Hân nhẹ nhàng trả lời.

“Nói nhảm!” Phúc thân vương nhún mày, “Cho dù gặp chuyện không may, ta cũng sẽ bảo vệ người chu toàn!”

Một kỳ nghỉ hè phức tạp này, kỳ nghỉ lẫn lộn nghiêm túc và rục rịch, chung quy vẫn kết thúc. Ngày mùa thu đã đến, bọn họ vẫn trở lại Phúc vương phủ nhớ tới liên áp lực.

Sau khi lên xe ngựa, Phúc thân vương rõ ràng tâm tình không tốt lắm, ngã vào vai hân không nói. Nhạc Phương ôm lấy vai nàng, nhẹ nhàng hôn lên tóc nàng.

“Gia, không muốn về đâu.” Mộ Dung Phúc rầu rĩ nói.

“Nô, gia bồi người.” Nhạc Phương ôn nhu nói.

Dần dần, trong triều đình tranh đấu giữa các đảng phái rất kịch liệt, rất nhiều quan trong triều bị phế truất, lưu đày, rất nhiều quý tộc mới thừa dịp leo lên. Mấy huynh đệ tỷ muội hoàng thất, muốn dùng hết biện pháp thể hiện bản thân.

Nhưng không hề liên quan đến Phúc vương phủ im ắng.

Dực Đế triệu Phúc thân vương tấn kiến, thản nhiên hỏi, “Nghe nói Phúc Nhi gần đây sưu tập pháp điển các triều?”

Mộ Dung Phúc lười biếng cười, “Nhi thần hứng có hứng thú với hình sự, Đế mẫu cũng biết mà. Nhưng hình sự, quan hệ đến nhiều mặt, nhi thần nhân đến vô sự, đã đem so sánh pháp điển các triều sưu tập được về ưu khuyết.”

“Nếu có thu hoạch gì, con hãy khẩn tấu lên.” Dực Đế mỉm cười gật đầu, giống như vô tình hỏi, “Nghe nói nội tổng quản vương phủ cũng theo con đọc sách?”

“Nội tổng quản Nhạc Phương, tài học đủ cả, không thể xuất thân luận anh hùng.” Mộ Dung Phúc nhìn Đế mẫu cảm thấy hứng thú, “Bệ hạ, đừng như vậy. Thật vất vả có kẻ có thể giải khuây cho nhi thần, ngài đừng đoạt của ta. Ngài tuệ nhãn độc đáo, không luận xuất thân. Nhưng các lão phu trên điện không có tuệ nhãn này a! Lưu lại bồi nhi thần đọc sách đi.”

Dực Đế cười một tiếng, không có ý kiến. “Đọc sách thu hoạch được gì, hãy dâng bản chính lý của Nhạc Phương lên đi.”

Trở lại vương phủ, Mộ Dung Phúc không hề tức giận, mỉm cười nói với Nhạc Phương, “Nguy cơ chính là chuyển cơ.”

“Nhạc Phương hiểu được.” Hân suy tư trong chốc lát, mặt giãn ra sang lạn: “Ta biết làm thế nào rồi, điện hạ yên tâm.”

Nhạc Phương chỉnh lý một phần khẩn tấu vẽ về hoa mỹ, cực kỳ thương xuân bi thu, không khí ai oán thời đại, thương tiếc mọi người. Hình pháp sơ thảo vốn nghiêm trang, bị hân biến thành trường hận ca, nhưng đại cương không có thay đổi.

Dực Đế đọc, không khỏi mỉm cười. Tuy có tài học nhưng cũng chỉ là văn nhân nhu nhược khua văn múa bút, không đủ đe dọa. Mời đến cũng chỉ là Hàn Lâm viện... Người Hàn Lâm viện còn chưa đủ ư?

Phúc thân vương thuở nhỏ không yêu kinh sử, chỉ yêu hình luật. Trước mắt nàng không quyền không thế, đọc mấy quyển sách hứng thú, cũng không đến mức quá nhân sinh sự.

Lại nói, bên trong có vài chỗ đáng giá lấy làm gương, rất có kiến giải.

Dực Đế hạ chỉ ca ngợi ban thưởng, hơn nữa lệnh cho nàng phụng chỉ đọc sách. Nếu có thu hoạch, lại khẩn tấu.

Quả nhiên, nguy cơ chính là chuyển cơ. Sơ thảo luật Đại Yến cứ như vậy mạo hiểm lại không chính đạo lắm lấy được một vị trí hợp pháp.

Mộ Dung Phúc cùng Nhạc Phương cười to, mùa thu này bình yên trôi qua.

23. Chương 23

Cuối thu đầu đông, trong phòng đã phải bắt đầu dùng lò sưởi.

Kề bên Nhạc Phương Mộ Dung Phúc có chút ngơ ngẩn hỏi, “Nhạc Phương, ngày sinh nhật của ngươi là bao giờ? Nhớ không?”

Nhạc Phương gật gật đầu, “Ta sinh ra vào đông chí1. Đúng vào một ngày vạn vật khô héo, ngày ngắn nhất mà đêm dài nhất...” Thanh âm của hắn trở nên rất nhẹ rất nhẹ, “Cho nên cha ta gọi ta là “Phồn”. Hy vọng ta cả đời phồn thịnh, cái gì cũng có...”

Mộ Dung Phúc cứng lại.

Nhưng ngữ khí của Nhạc Phương mau chóng cao lên, “Trước kia, cảm thấy tên này thực châm chọc. Nhưng hiện tại, lại cảm thấy thực chuẩn xác. Hiện tại... Ta thật sự cái gì đều có, không phụ cái tên phụ thân tự mình đặt này...”

Mộ Dung Phúc hơi thả lỏng, chôn mặt trong bộ ngực không phải là rất cường tráng của hắn.

Một năm. Nhạc Phương đến bên nàng... Một năm có dư. Nhưng nàng nhưng không có chút động tĩnh. Ngực y từng nói với nàng, đây là chứng cung hàn2, xác suất mang thai... không lớn.

Nhưng lòng nàng rất lạc quan. Nói trắng ra chính là thân thể không tốt, muốn thuốc bổ gì không có? Chữa trị là được.

Nhưng một năm như thế, lòng tin và lạc quan của nàng dần dần biến mất. Nàng nhớ mang máng, có người thân thể khỏe mạnh, dù làm cách nào cũng không thể mang thai. Cho nên không hề chẩn đoán các thai chứng...

Cũng không ai từng nghe đến chẩn đoán này.

Vốn nàng muốn có đứa bé, chính là không muốn ngày ngày ngắm đồng hồ cát. Nàng cũng là người, cũng có nhu cầu yêu và được yêu. Không thể có một gia đình đầy đủ các thành viên, nàng đương nhiên muốn vật nhỏ huyết mạch tương liên.

Hiện tại, hiện tại.

Hiện tại khát khao của nàng có vẻ phai nhạt, nhưng phiền não mới lại nảy lên.

Nếu nàng đủ ích kỷ, đủ vô sỉ, nàng có thể lệnh cho Nhạc Phương lưu lại, không cần lo ước định năm năm gì cả. Nhưng tựa như chính nàng cũng thực bất đắc dĩ, lòng của nàng, chính là không đủ ngoan.

Nếu sinh đứa bé. Nàng không thêm để ý nó mang họ ai, dù sao đều là tiểu hài tử của nàng. Có thể kéo dài phúc tổ tông, Nhạc Phương cũng không có gì tiếc nuối ... Lưu lại hắn cũng không miễn cưỡng như vậy.

Nàng thừa nhận, nàng luôn là người thẳng thắn. Nàng thích Nhạc Phương, thực thích thực thích.

Tuy nàng vốn tưởng rằng, nàng sẽ thích kiểu võ tướng uy phong lẫm liệt. Nhưng Hà Tiến ái mộ nàng, nói đến cùng cũng muốn khống chế nàng. Nhưng nàng vẫn không buông tha ộng anh hùng, luôn tin tưởng tổng sẽ có cái loại đảm lượng hơn người này, xuất chinh làm soái vào triều làm tướng ở nơi nào chờ đợi nàng.

Có thể nói, cái loại người này hoàn toàn không dính gì đến Nhạc Phương.

Đáng giận. Nếu ta là nam nhân thì tốt rồi. Sẽ không biết luyến tiếc, tâm địa cứng như thép. Thích sẽ dùng tông pháp cấp bậc lễ nghĩa gì gì trói chặt là được rồi, không để hấn đào thoát.

Nhưng nàng không phải cái loại nam nhân cổ đại vô sỉ hạ lưu này.

Mang ưu tư khó có thể nói rõ này, nàng thường thực u buồn nhìn Nhạc Phương, hoặc là thực xúc động nhào qua một trận mãnh liệt. Nhạc Phương bị nàng náo loạn không thể hiểu được, nhưng hỏi thế nào, nàng cũng không nói.

Mãi đến ngày đông chí ấy, nàng vẽ mặt buồn bực thất cho hấn một chiếc dây lưng đủ mọi màu sắc, “Sinh nhật vui vẻ. Đây là dây may mắn...” Nàng lộ cổ tay mình ra, cũng có “dây may mắn” hoa văn màu sắc giống nhau.

“Tạ điện hạ!” Nhạc Phương vừa kinh vừa hỉ, xem xét giải đai hình thoi kẻ hoa bằng tơ nhiều màu, “Cái này ở đâu ra? Chưa từng thấy có người bán...”

“Ta đan.” Nàng thở dài, “Chờ ta giúp người buộc năm sợi dây lưng... Ước hẹn năm năm đã qua.” Giọng nói của nàng càng tiêu điều, “Chỉ còn bốn năm mà thôi.”

Còn chưa hết sung sướng như điên khi được “dây may mắn” Phúc thân vương tự tay đan, đã bị “Bốn năm” dập tắt tất cả niềm vui.

Bốn năm.

Vốn cảm thấy năm năm rất dài, không ngờ nháy mắt một cái, một năm cứ như bay qua dễ dàng đến thế.

“Vốn ta nghĩ...” Mộ Dung Phúc vẫn quyết định thả lỏng thần một lần. Tuy rằng chỉ có thể có được hấn năm năm, nhưng đối nàng mà nói, đây cũng là người duy nhất, khiến nàng thích như vậy, thích đến mức bất cứ điều gì đều có thể nói với hấn, thích đến muốn nghĩ cách lưu hấn lại.

“Mà ta... Bụng ta đây không cố được rồi.” Nàng cười khổ, “Mặt khác cho người mượn thiếp, ta sợ ta sẽ ra tay giết người. Dù sao tính tình ta thật sự không tốt lắm... Cho nên...”

Nhưng nàng chung quy không có thể nói “Cho nên” như thế nào. Bởi vì nàng lần thứ hai ngã nhào xuống đất, cái gáy lại đụng sừng u.

Đau đến nhe răng trợn mắt, Nhạc Phương lại hôn tới tấp như mưa rền gió dữ.

Ồ?

“Điện hạ... Điện hạ...” Nhạc Phương khóc nức nở, “Thỉnh vãn đan dây lưng vì ta... Đến tận khi ta chết. Làm cho ta, làm cho ta... Luôn luôn ở bên cạnh người.”

“Nhưng nhưng nhưng mà...” Mộ Dung Phúc hiềm khi cà lăm, “Hương khói nhà các người làm sao bây giờ? Ta không biết có thể hay không...”

“Đáng lẽ ta đã chết rồi! Đáng lẽ ta đã chết từ lâu...” Hấn một mặt khóc một mặt hôn mặt Mộ Dung Phúc, “Thân vương, điện hạ... Ta theo người, cho ta theo người...”

Mộ Dung Phúc nằm trên sàn, có chút không biết nên khóc hay cười.

Nguyên mẫu tình nhân anh hùng, tràn ngập khí khái nam tử, xuất chinh làm soái vào triều làm tướng của ta... Tạm biệt, đôi ta vô duyên.

Thật không ngờ, thật sự hoàn toàn không ngờ, người ta yêu, cũng yêu ta, là mỹ thụ yếu ớt, lại đang khóc thật sự thâm.

Mặt trăng có tối sáng tròn khuyết, thế sự từ xưa khó toàn vẹn. A, hình như là “Mặt trăng có tối sáng tròn khuyết, chuyện từ xưa khó toàn vẹn”3... Thôi kệ. Ngoại trừ ta ra, ai sẽ biết bài thơ bị biến dạng kì quái a?

“Người mà đi yêu người khác, ta băm người!” Mộ Dung Phúc bình tĩnh uy hiếp.

Nhạc Phương vì vậy nín khóc mà cười.

“Đương nhiên, nếu ta thay lòng đổi dạ đi yêu người khác, người cũng hoàn toàn có thể bắt ta. Làm người phải công bằng thôi.” Mộ Dung Phúc rất rộng rãi nói, “Giúp ta đứng lên ... Nhìn một cái xem gáy ta có sưng lên hay không.”

Lúc này Nhạc Phương mới tỉnh đại mộng, một mặt xin lỗi, một mặt đỡ nàng đến nhuyển tháp ngồi, cẩn thận xoa cái u sưng lên của nàng, hốc mắt còn hàm lệ.

Ha! Ta Mộ Dung Phúc cả đời đặc ý, cuối cùng người trong đáy lòng lòng hoa mỹ nam văn nhược như vậy. Người ta nói nam trồng trọt nữ dệt vải, nếu là Nhạc Phương... Nam dệt vải nữ trồng trọt cũng được. Quan trọng là, cùng vượt qua mưa gió, nâng đỡ lẫn nhau.

Lúc nàng đau chân, không phải là nguyên mẫu tình nhân xuất chinh làm soái vào triều làm tướng công nàng, mà là Nhạc Phương xương cốt cũng chẳng rắn chắc gì, công nàng đi qua sơn đạo thật dài.

“Trăng sáng tự bao giờ? Nâng cốc hỏi trời xanh. Không biết thiên cung khuyết, buổi tối nay là năm nào.

Ta muốn cười gió trở lại, e sợ cho gác quỳnh điện ngọc, nơi cao lạnh không chịu nổi. Múa lên chơi đùa với chiếc bóng, nào giống nhân gian.

Chuyển lầu tía, cúi xuống rèm gấm, chiếu người không ngủ.

Trăng hận gì, sao cứ tròn lúc xa nhau?

Người có trăng tròn, trăng có tối sáng tròn khuyết, chuyện từ xưa khó toàn vẹn

Chỉ mong người lâu dài, ngàn dặm cộng thiên duyên...”

Bên Nhạc Phương, nàng xướng cả bài hát không đúng nhạc cho lắm. Nhạc Phương nắm tay nàng thật chặt, nhắm mắt lại, lông mi thật dài còn có một giọt lệ, khóe miệng cũng hiện một nét cười vô cùng ngọt ngào, cảm thấy mỹ mãn dị thường.

24. Chương 24

Sinh nhật Mộ Dung Phúc vào mừng một tháng giêng, cũng chính là năm mới.

Nhưng người khác không nghĩ đến lễ mừng, cũng không tổ chức sinh nhật. Một là bởi vì có quá nhiều nghi lễ hoàng gia rườm rà, hôm nay chính là thời điểm bận rộn nhất. Hai là, khi Dục đế sinh ra nàng, thiếu chút nữa mất mạng, mừng một tháng giêng gặp chuyện sinh đẻ, trên lý thuyết là điềm không lành.

Lúc nhỏ có lẽ cũng mong đợi hay thất vọng, nhưng nàng lớn thế này, mấy năm nay đến Tết còn không để ý, huống chi là sinh nhật nho nhỏ. Chính nàng cũng suýt quên.

Nhưng Nhạc Phương đưa cho nàng một bức tranh tự vẽ, e thẹn nói, “Sinh nhật vui vẻ, điện hạ.”

Đó là một nữ tướng quân tay nắm chặt kiếm, vô cùng oai phong凛冽 đứng dưới tán hoa đào. Oai hùng và mềm mại đáng yêu ở cùng một chỗ không mâu thuẫn chút nào mà còn hòa hợp nữa.

Phía trên viết hai hàng chữ: Ngửa mặt lên trời cười to ra cửa, bọn ta há là rau cỏ.

Vẽ khí thế mười phần, chữ viết khác gì rồng cuốn hổ chồm, quét hết kín đáo cùng u oán trước đây của Nhạc Phương, tinh khí thần đều đủ cả.

Mộ Dung Phúc liên tục cảm thán, âm thầm đặc ý bản thân mình thật là đánh cược được một gia tài. Tuy có hơi bà thím, tuy có điểm thụ, nhưng chính xác là đầy tài hoa, có thể nói là toàn tài.

“Ai đây?” Nàng tâm tình rất tốt hỏi, “Hoa Mộ Lan?”

Nhạc Phương có chút buồn bực, “... Điện hạ, đó là nàng.”

Mộ Dung Phúc kinh ngạc, lại nhìn kỹ nữ tướng quân trong tranh. A, mặt mũi và điệu bộ kia đúng là có điểm vô lại...”Nhưng ta không đẹp như thế a?”

“... Trong cảm nhận của Phồn, điện hạ chính là đẹp như thế.” Nhạc Phương cúi đầu nhu thuận nói.

Nàng không khỏi sung sướng, lại hiếm có cảm thấy ngưỡng ngùng, “Này, gì chứ... Xảo ngôn lệnh sắc, tiên hĩ nhân1.”

“Vì diện hạ, Phồn làm tiểu nhân, có ngại gì?” Nhạc Phương cười đến vô cùng sáng lạn, hại nàng có điểm choáng váng.

Từ sau khi bộc bạch cõi lòng, Mộ Dung Phúc như có mặt trời chiếu sáng rực rỡ lên hết thảy. Cái dằm lớn nhất trong đáy lòng đã được nhổ lên, tiểu mỹ nhân khóc hô muốn theo nàng, cam tâm tình nguyện. Gì chứ... Lính không đánh mà thua, gần người vui, xa người tới2 vân vân ...

Tóm lại chính là hai chữ sáng khoái.

Con người, nhất là một nữ nhân, sống được như thế này, thật sự là thành tựu rất lớn, không gì so sánh được.

Về phần Nhạc Phương, biến hóa còn lớn hơn nữa.

Như là ba mươi năm đều ngậm nụ, trông hoa trong sương, trăng trong nước. Đột nhiên tráng niên ở tuổi ba mươi một này, hừng hực sức sống, thoáng chốc ảo ảnh gây yếu trong sương, thành hoa hướng dương dưới trăm dặm trời quang, tựa ngọn lửa vàng óng ánh, khiến gương mặt bắt đầu có thêm mấy nếp nhăn của hắc không thấy già yếu, ngược lại tạo nên một loại phong vận thành thực.

Hắn có vẻ trầm ổn, lộ ra một phong cách tài hoa, quản lý sản nghiệp riêng của Mộ Dung Phúc thịnh vượng khác thường. Hắn biết hết khuyết điểm của bản thân, lòng dạ mềm yếu không chuyên tranh lợi, nhưng dùng sức quan sát rất mạnh để dùng người theo sở trường, còn thuận tay sửa sang mấy thôn trang cá nhân của Mộ Dung Phúc, cực kỳ gọn gàng.

Vũ đài này quá nhỏ. Mộ Dung Phúc trầm nghĩ.

Tốt xấu cũng là quân sư cỡ Từ Thứ, đánh chơi nháo chơi ở vài cửa hàng nhỏ thôn trang nhỏ, quá đáng tiếc a quá đáng tiếc.

Nàng cũng bắt đầu, từ cõi lòng tĩnh mịch, manh nha một tia dự vọng cạnh tranh.

Tranh giành thiên hạ người chết nhiều lắm, ta mềm lòng không thể. Nhưng phong hào của nàng đứng đầu hoàng thất, thân vương chỉ thua Hoàng thái nữ, đáng lẽ sớm phải có đất phong xây phủ, không phải làm thân vương nhân tần ở kinh thành. Khanh hoàng huynh có đất phong, lại từ chối không đi nhậm chức, bị ai dâng tấu, nói không bỏ được niềm vui quây quần... Thật sự là gặp quỷ, không có tiền đồ.

Nếu nàng mà có đất phong, dù có chạy cũng chạy đến đất phong của mình rồi bỏ sự dày vò. Nòng cốt là sơ thảo luật Đại Yến cũ a... Có chỗ thực nghiệm và thử mở rộng. Trời cao hoàng đế ở xa, cuộc sống thư thái hơn... Nàng rất có lòng tin với bản thân mình, địa phương nghèo nàn lạc hậu như thế nào dưới sự trị vì của nàng đều có thể biến thành tiểu kinh thành.

Ít nhất trị an tuyệt đối đứng đầu Đại Yến! Lại nói, không phải nàng còn có Nhạc Phương sao?

Nàng cầm lấy một quyển “Quản Tử”3, tâm tình kích động gần như ngồi không yên.

Dần dần tỉnh táo lại, nàng cũng biết, phải từ từ mưu tính. Đất phong này, nhất định phải vừa xa vừa khổ, không ai thèm, còn có biên giới bị xâm phạm mới có thể khiến Đế mẫu yên tâm thả nàng đi. Nàng rất rõ ràng chính mình chỉ giỏi hình luật, phá án được, những thứ khác mờ mịt tầm thường.

Cho nên nàng cần rất nhiều người mới đến bổ sung chỗ thiếu sót của nàng.

Nàng dần dần hiện thân trước mặt người khác, không hề giống như trước ngại phiền. Chẳng qua nàng luôn mang theo Nhạc Phương xuất môn, việc thi từ ca phú khiến người ta phát một giao ngay cho Nhạc Phương làm, nàng chỉ cần mỉm cười, âm thầm quan sát có sĩ tử nào có tài lại thất bại.

Đương nhiên cũng gặp Khanh hoàng huynh vài lần, nhìn hai mắt hắn sắp phun lửa đến nơi, Mộ Dung Phúc như trước thái độ bình tĩnh, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo. Nhạc Phương cũng mắt dòm mũi dòm tìm, lãnh đạm cũng không thất lễ.

Chỉ có lần Khanh hoàng huynh thừa dịp ngà ngà say định khinh bạc, Mộ Dung Phúc cạch một tiếng, rút kiếm bên trong cây gậy gỗ ra, thiếu chút nữa làm Khanh vương gia sợ tới mức tè ra quần.

“Hoàng huynh,” Mộ Dung Phúc thanh âm rất lạnh, mũi kiếm chỉ cách cổ họng Khanh vương gia một tấc, “Muốn làm gì với nội tống quân của ta?”

Chủ nhà cố gắng đến hoà giải, Khanh vương gia say trớn, Mộ Dung Phúc tùy tay ném kiếm vào trong gậy, điệu cười thản nhiên, giống như Phúc thân vương vừa mới bưng bưng tức giận kia chưa từng tồn tại.

Đợi lúc về nhà, ở trong xe ngựa, Mộ Dung Phúc uể oải cười hỏi, “Sợ không?”

“Không sợ.” Nhạc Phương trả lời thật kiên định.

“Vạn nhất ta không che chở được, để ngươi bị bắt trở về thì làm thế nào?” Mộ Dung Phúc xấu xa trêu chọc hắn.

“Ta chờ điện hạ ba ngày.” Nhạc Phương thực kiên quyết.

“Ngu ngốc!” Mộ Dung Phúc biến sắc, “Ba ngày không cứu ra, chẳng lẽ ngươi không sống nữa? Ta ghét nhất cái gì mà trình tiết liệt nữ, thật là lấy sinh mệnh ra chơi đùa! Ngươi không bao giờ được có những ý niệm kiểu này nữa... Ngốc ngốc ngốc! Một ngày cũng không có!”

Ta làm sao có thể để ngươi gặp nguy hiểm gì được...”

Phúc thân vương chửi ầm lên, Nhạc Phương lại càng cười càng ngọt, như là vừa mới uống một hũ mật lớn, ngay cả xương cốt cũng tỏa ra vị ngọt.

Mùa đông năm ấy, rét lạnh bất thường.

Mới đầu xuân, phương bắc vận chuyển đến một lượng lớn da lông, giá rất rẻ. Chuông quây phường nhuộm hoan hỉ báo cho Nhạc Phương, hắn lại không có vẻ mặt vui mừng gì, ngược lại ngưng trọng hỏi rất nhiều.

Không chỉ thế, hắn còn sai người đi nghe ngóng, trong lòng càng nặng nề, mang theo tin tức tình báo vội vàng hồi phủ tìm Mộ Dung Phúc.

“Bắc man tử mùa đông bị thiên tai tuyết lớn... Người và súc vật tử vong vô số, ngay cả quý nhân cũng chết rét chết đói không ít.”

Mộ Dung Phúc mặt cũng xanh mét, “... Mùa xuân này biên cảnh nhất định sinh sự.”

“Không thể nhanh như vậy.” Nhạc Phương nghĩ một lát, lắc đầu, “Súc vật đông chết còn có thể giúp chống đỡ một thời gian, lại có da lông có thể bán. Buôn lậu ở biên giới đã thành bình thường, sẽ loạn một thời gian trước... Nhưng hiện tại...”

“Không ổn. Thực không ổn.” Mộ Dung Phúc mặt tái nhợt cúi đầu, suy nghĩ trong chốc lát, “Ta muốn tiến cung xin gặp.”

“Điện hạ, đừng!” Nhạc Phương đè lại tay nàng, “Không có chức vị, không mưu chính sự!”

“Chúng ta không biết phạm vi tai hoạ.” Mộ Dung Phúc xua tay, “Hãy nhìn số lượng da lông này... Rất không bình thường. Bất kể thế nào cũng phải nhắc Đế mẫu một chút. Triều thần chậm thông tin phản ứng trì hoãn, nội đấu nhanh nhẹn, ngoại đấu lại khiếp sợ. Chuyện này nhắc nhở càng sớm càng tốt...”

Nàng hất tay Nhạc Phương gọi người thay quần áo, Nhạc Phương lại túm tay áo nàng không buông. “Điện hạ... Để người khác trình lên đi, nàng không cần...”

“Người khác không đủ sức. Nhạc Phương, người khác không hiểu làm hoàng tộc như thế nào, nhưng ta đều biết. Lúc này, không phải thời điểm so đo vinh nhục cá nhân.”

Nàng từng chút một kéo ống tay áo mình về, an ủi Nhạc Phương, “Không phải lo, sẽ không bị chém đầu đâu.” Liền vội vàng thay quần áo, xuất phủ đi.

Nhạc Phương tiễn nàng đến phủ môn, thật lâu sau vẫn dựa vào cổng như cũ, nước mắt tràn bờ mi.

25. Chương 25

Mộ Dung Phúc một đi, đến tối cũng chưa trở về.

Nhạc Phương đẩy lòng lộp bộp một tiếng, lạnh hết người. Cửa cung đã đóng, lại không biết Phúc thân vương là cát hay là hung. Phái người đi hỏi thăm, cũng không có tin tức. Hắn miễn cưỡng dùng cơm chiều, nằm một hồi lâu không có cách nào nhắm mắt, dứt khoát ra cổng ngồi đợi.

Hắn an ủi mình, Yến triều từ khi lập quốc tới nay, chưa có hoàng tử hoàng tôn nào bị đưa ra ngọc môn chém đầu. Nhưng hắn cũng càng sợ hãi biết rằng, Yến triều cũng có một số Hoàng tôn quý duệ “bệnh nặng” không minh bạch.

Cả một đêm, hắn ngay cả ngủ gật cũng không, lo đứng lo ngồi, sốt ruột đi vòng quanh.

Trời đã sáng, Phúc thân vương vẫn chưa trở về.

Hắn âm thầm nắm chặt con dao găm nhỏ trong lòng. Trước kia hắn cảm thấy, những nữ tử chết vì tình cực kỳ ngốc. Tình yêu như sương mai, tàn sắc yêu phai, sao đáng để chết. Hiện tại hắn mới hiểu được, có một số người không thể mất đi. Mất đi, sinh mệnh không còn có ánh sáng, không hề đáng giá sống nữa.

Không chỉ có tình yêu, không chỉ có ân nghĩa. Mà là vì nàng, hắn mới được sống như con người. Cũng chỉ có nàng, mới coi hắn như một người ngang hàng. Không thêm để ý quá khứ của hắn, lúc nào cũng ôn nhu đối đãi, sẽ đau lòng vì hắn, chưa bao giờ cảm thấy dơ bẩn.

Hít thật sâu, hắn đã quyết định. Ánh mắt nhìn về phía trước... Chờ.

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Ta không vội.

Đợi đến lúc tà tà bóng ngả về tây, xe của Phúc thân vương mới xuất hiện ở đằng trước vương phủ. Nhưng màn xe không vén lên, Phúc thân vương suy yếu nói, “Vào phủ nói chuyện, mở cửa chính.”

Xe ngựa chạy vào sân nhỏ Mộ Dung Phúc thường ở, mở cửa xe, lại không thấy thị nữ tùy tùng đâu cả. Mộ Dung Phúc gương mặt trắng nhợt có chút xanh mét, vài lần muốn chống gậy đứng dậy đều sụp xuống, đưa tay cho Nhạc Phương, “Ôm ta... Ta không đi nổi.”

Nhạc Phương lập tức tiến lên ôm chặt Mộ Dung Phúc, chỉ cảm thấy nàng toàn thân khê run run, khiến trái tim hắn cũng theo đó đập nhanh hơn.

Đến lúc hắn nhìn đến mắt cá chân sưng to như cái bánh bao, cảm thấy tim như cũng vỡ vụn.

“Không sao cả...Không bị đánh cũng không phạt quỳ.” Mộ Dung Phúc xua tay, “Có cái gì ăn được không? Một ngày một đêm ta chỉ uống chén nước.”

“...Có nước cơm. Trước dùng một chút?” Nhạc Phương cảm thấy cát đá cộm lên dưới màng mắt, khăn khăn.

“Thêm ít muối, mau truyền đến.” Mộ Dung Phúc mỗi một co quắp, cắn răng nhịn xuống, để Nhạc Phương cởi chiếc giày gần như khảm vào mắt cá chân sưng vù.

Nhạc Phương cố chịu đựng, từng muỗng từng muỗng chậm rãi đút cho nàng uống. Nàng chỉ uống được nửa bát nước cơm liền lắc đầu bỏ ăn. Nhạc Phương không cho người khác nhúng tay, tự mình bê nước và khăn vải, trước thay nàng lau mặt, thật cẩn thận rịt rượu thuốc lên mắt cá chân sưng vù của nàng, nước mắt vẫn từng giọt nóng bỏng trên mắt cá chân sưng vù của nàng.

Lúc trước nàng chính là trật mắt cá chân, từ đó về sau thành què. Cứ mưa dầm là đau, vừa vào đông ăn ngủ đều không yên ổn. Thân thể của nàng vẫn gầy yếu, thật ra có quan hệ rất lớn đến sự đau đớn quấy nhiễu không ngừng lúc này.

“Đừng, đừng.” Mộ Dung Phúc cười an ủi hắn, “Khóc cũng đâu giải quyết được gì. Khó khăn lắm mới bồi dưỡng ra một chút khí khái nam tử, rót nước mắt là đi đứt hết. Không có việc gì không có việc gì... Đánh cũng chưa từng đánh, chỉ đứng một ngày thôi...”

“...Vì sao?” Nhạc Phương gầm nhẹ, dưới bàn tay lại càng nhẹ nhàng, sợ chiếc mắt cá chân này chịu đủ cực khổ lại đau thêm một chút.

“...Đế mẫu già rồi.” Mộ Dung Phúc thản nhiên nói, “Không thích nghe tin tức xấu.” Nàng nhú chặt lông mày, “Những lão hủ nho trong triều đa số đều là lũ ngốc. Nước mùa xuân vừa tan Bắc man tử xuống miền Nam cướp lương thảo ... Kết quả bọn hủ nho này còn lăm mồm cái gì vọng động binh đao là điềm xấu, cái gì lấy đức thu phục người... Ta nghe mà phát hỏa, không chịu được âm ỹ vài câu... Mới đứng như vậy cả đêm.”

“... Không đánh? Nhưng làm sao nghị hòa được... Bọn họ đến cướp lương thảo a! Người chết là dân chúng Đại Yên!” Nhạc Phương hiềm khi sôi máu kêu lên.

Mộ Dung Phúc cười gượng hai tiếng, “Hiềm khi thấy người phát hỏa... Cho nên ta phát hỏa cũng đúng. Kết quả người ta xuống miền Nam cướp giết dân chúng chúng ta, chúng ta bên này còn muốn chặn tai giúp bọn họ chứ. Nói dễ nghe thật, còn không phải là tiêu tiền mua bình an sao... Kết quả sẽ không được bình an. Nói cái gì nước láng giềng gặp nạn, Thiên triều trợ giúp, Bắc man tử sẽ cảm động đến rơi nước mắt... Ta nghe hẳn nói thối lắm!

Muốn chặn tai không phải không được, nhưng không phải chặn như thế này... Bạc tiêu như rác. Muốn một tay gơ gây một tay cà rốt... Kết quả những lão già kia nói không thắng ta, Tể tướng té xỉu. Bất tỉnh này... thật đặc ý. Ta đứng một đêm.”

“Năm nay nếu mất mùa sẽ chết chắc...” Mộ Dung Phúc thở dài, nói một con số thiên văn* lương thảo, “Nỗi lo bọn họ cướp bóc lương thảo tạm có thể bỏ qua, mặc dù vẫn có... Nay mưa xuân nước ít, lương thảo có thể trưng đều là phụ cận kinh thành... Ta thật không biết nên làm gì bây giờ...”

*:Con số thiên văn (astronomical figure): trong thiên văn thường sử dụng con số rất lớn. Đơn vị thiên văn là đơn vị đo lường khoảng cách cơ bản, lấy khoảng cách bình quân từ Trái Đất đến Mặt Trời làm 1 đơn vị thiên văn, tương đương 1496 trăm triệu km.

Nhạc Phương càng nghe càng nóng ruột. Năm nay nước từ mưa xuân rất ít, gần như hạn hán, hẳn tuần tra vài thôn trang nhỏ đã cảm thấy không ổn, may mắn ruộng ít, mấy chiếc giếng đã đào cho đồng ruộng phát huy công hiệu, sẽ không đến nỗi thê thảm lắm.

Nhưng vài lão nông rất lo lắng, nói thiên thời bất chính như thế, giống với nạn châu chấu vài thập niên trước.

Dự cảm không tốt này thế mà trở thành sự thật, mùa hè năm ấy nạn châu chấu nổi lên, sau đó Hoàng Hà vỡ đê. Trong khoảng thời gian ngắn, cả vua lẫn dân sứt đầu mẻ trán.

Về phần xâm phạm biên giới, dựa vào vài vị mãnh tướng còn miến cường áp chế. Trên thực tế cũng bởi vì xuân hạ cỏ lên tốt, bắc man tử được lương thảo của Yên triều, ngầm có cơ phục sinh, vội vàng chặn thả mới không rảnh xâm phạm phía Nam.

Nhưng Phúc thân vương đến mùa hè còn chưa khỏi hần chân, nhằn đau khổ khoản đưa kiến nghị, lại làm Dục Đế thẹn quá thành giận hạ chỉ trách cứ.

Dù sao, hoàng đế không ai thích miệng quạ đen. Nàng nói “Nếu có thiên tai, mán chắc bụng mà Yên dân đói chết.” đã trở thành sự thật .

Thấy nàng dần dần tiêu tụy, ngày đêm phiền não, Nhạc Phương thật sự nhẫn chịu không nổi, ôm Mộ Dung Phúc, hẳn nhỏ giọng nói, “Nô, gia mang người trốn đi...”

Thiên tai nhân họa cấu kết lẫn nhau, hẳn nhảy cảm nghĩ thấy mùi tai vạ. Yên triều bên này náo loạn vì thủy tai, bên kia đại mạc lại náo loạn Yên triều vừa náo loạn vì nạn châu chấu. Bắc man tử vừa mới khôi phục sinh cơ không có cách mưu sinh, sẽ xuống phía Nam cướp lương thảo.

Đại Yên... Trừ bỏ những trận đánh lẻ tẻ ở biên quan, đã gần bảy tám mươi năm không nghĩ được mùi máu tanh. Mà kinh thành... lại quá gần đại mạc. Hoàng đế và triều thần, đã sắp mất đi tâm huyết, chỉ muốn cầu an.

Mộ Dung Phúc chôn mặt trong ngực hẳn, miến cường cười vài tiếng.”... Gia, người đãi nô thật tốt.”

Nàng thở dài, “Còn chưa đến mức này. Con rết trăm chân, chết vẫn ngo ngoe. Cửa cải của Đại Yên còn có thể vực dậy những thiệt hại này... chịu đựng rồi sẽ qua. Trừ phi thật sự rất xui xẻo cực kỳ xui xẻo, Bắc man tử mấy năm liên tục tai ương... Bằng không không có việc gì.” Nàng cười càng quá sức, “Ta sớm muốn được

phong đất ở xa để đi, nhưng trước mắt thoát nhìn không phải thời cơ. Cho dù có thể đi... cũng sẽ không đi. Ta... ta là Phúc thân vương. Mồ hôi nước mắt nhân dân nuôi nấng ta, không phải để cho ta chạy trốn. Nhưng thật ra người...”

“Điện hạ ở đâu, ta ở đó.” Nhạc Phương không cho nàng tiếp tục nói, “Thưa, sẽ không xui xẻo đến vậy đâu” Hấn dùng mặt cọ nhẹ hai má Mộ Dung Phúc, “Chúng ta, sẽ ở cùng một chỗ. Đừng nghĩ đến xua đuổi ta đi.”

Trầm mặc thật lâu, nàng mới yếu ớt “Ừ” một tiếng.

26. Chương 26

Cái gọi là phúc vô song chí, họa bất đơn hành*

*: phúc không cùng đến, họa không đến một mình.

Trời cao dường như cảm thấy triều Đại Yến quá thuận lợi, cho nên đem tai vạ của nhiều năm nới gót tới cùng một lúc.

Trường Khánh năm thứ mười một, thiên tai binh biến diễn ra liên tục, Bắc man tử đã làm cho cả triều đình và dân chúng không thể chịu nổi nữa. Đã vậy, mùa đông năm ấy vừa gặp nạn châu chấu trên đại mạc, vừa gặp tuyết tai.

Trường Khánh mùa xuân năm thứ mười hai, Bắc man tử đúng lý hợp tình yêu cầu Đại Yến chặn tai, bằng không sẽ tự mình lấy. Cả triều đình và dân chúng xôn xao, nhưng một sự kiện khác còn người ta khiếp sợ hơn đã xảy ra...

“Thiên Tử chi Kiếm” Sở Vương được phong ở Thục Vĩnh trấn, trong lúc khu trục Tây Bắc Hồi Hột xâm nhập, vết thương cũ tái phát, bất hạnh qua đời, Yến triều đau đớn mất đi hộ quốc quân thần. Sở Vương chỉ có hai con gái, tất cả đã xuất giá, Sở Vương tam triều chinh chiến trên lưng ngựa, cư nhiên không có người thừa tự mà tuyệt.

Vốn Dự Đế muốn điều Sở Vương đi đánh Bắc man nhưng cứ do dự không quyết. Cuối cùng tiếp nhận đề nghị của Tể tướng, dùng tiền tài đổi bình an, trước tập hợp binh mã do Sở Vương lưu lại, miễn để bị người có lòng khác thừa dịp.

“Mê muội.” Mộ Dung Phúc rầu rĩ nói, “Đào tường đông bổ tường tây. Dem đám Thục quân này điều đến kinh thành làm gì? Bên trong nước Thục trống rỗng, đây là chuẩn bị bỏ mất Thục nơi bảo vệ kinh thành. Nhưng tướng quân tướng sĩ phòng ngự Đông Bắc đều là người chết hay sao? Xếp bọn họ vào chỗ nào?”

Nhạc Phương thở dài, “... Một số các tướng quân đó cũng không biết làm quan lắm...”

“Ngược lại Hà Tiến rất biết làm quan.” Mộ Dung Phúc trào phúng nói, “Hắn cũng chỉ biết đánh trận thuận chiều gió. Thắng kiêu bại nhục, đại quân mà rơi vào tay hắn nhất định đi đời.”

“... Nghe nói là theo Lục công chúa cùng chấp chương.”

“Ồ đồ!” Mộ Dung Phúc nổi giận, “Một quân hai tướng, người gặp qua rắn hai đầu mà vẫn đi được không? Rắn hai đầu chỉ là thần thoại! Vương thúc còn chưa đến sáu mươi, làm sao đã qua đời...” Nàng vô cùng thương tâm.

Yến triều nhiều năm không thấy máu tanh, chủ yếu dựa vào binh lính thiện chiến ở biên cương chu toàn nhiều năm. Nhưng Sở Vương tuyệt đối là nhân tài kiệt xuất trong đó. Trọng yếu hơn là, hấn xuất thân hoàng thất, Hoàng tử mẫu chính miệng thánh ngôn “Thiên Tử chi Kiếm”, là vị tướng duy nhất mà Dự Đế đa nghi tin cậy.

Hấn cũng không phụ kỳ vọng, trấn thủ Thục nhiều năm, am hiểu luyện binh. Thục quân của hấn hàng năm đều xuân săn thu bắn ở cao nguyên Hồi Hột, đã thích ứng với tác chiến trên cao nguyên. Hấn trấn thủ tới nay, Hồi Hột nghe hơi cũng mất mặt, xưng tụng “Sở đồ*”.

*chém giết (trong từ “đồ tể”)

Đem Thực quân thích ứng với tác chiến trên cao nguyên điều đến kinh thành, giam hãm hết thủy thuộc hạ dưới trướng Sở Vương. Tính toán như thế nào vậy...

Mộ Dung Phúc muốn khẩn tấu can gián nữa, lại bị Nhạc Phương ngăn lại bằng được, không tiếc quỳ xuống khẩn cầu. Hấn hiểu được, nhưng hấn tin Phúc thân vương cũng hiểu được. Dực Đế mất một tác đất, càng phát ra hỉ nộ vô thường, nghi thần nghi quỷ. Một năm này xảy ra nạn hạn hán, liên lụy vô số châu. Mặc dù không đến mức không thu được gì, nhưng cũng chịu ảnh hưởng rất lớn.

Mà hai lần “cứu tế” Bắc man tử, làm cho ngân khố Yến triều vô cùng eo hẹp, tự nhiên không thể phát chẩn toàn diện cho nạn dân, kích động mấy phen dân biến. Thực quân bị điều đi bình định dân biến, bởi vì quân lương bị cắt xén, ngược lại còn tham dự vào bạo động.

Yến triều từ đó loạn trong giặc ngoài, càng làm cho Dực Đế không tin những người nắm giữ quân quyền.

Mấu chốt là, Phúc thân vương nói gì cũng đều bị giận cá chém thớt. Bởi vì nàng sớm đã cảnh báo tình huống có thể phát sinh, Dực Đế căn bản không nghe nàng.

Phúc thân vương hiểu được. Nhưng nàng có sự kiêu hãnh và tôn nghiêm hoàng tộc của bản thân mình. Nàng vẫn có niềm tin vững chắc, dân làm trọng, xã tắc thứ hai, vua là thứ yếu. Nếu lấy mồ hôi nước mắt nhân dân cảm y ngọc thực, thì phải gánh lấy trách nhiệm nặng nề.

Cuối cùng nàng âm ỷ với Nhạc Phương, Nhạc Phương rưng rưng rút ra phối kiếm, hai tay dâng. “Điện hạ muốn vì muôn dân trong thiên hạ xả thân, Phồn không dám khuyên nữa. Thỉnh điện hạ động thủ, Phồn đi cửu tuyền trước chờ điện hạ.”

“...Người làm cái gì vậy!?” Mộ Dung Phúc cũng sắp phát khóc.

“Điện hạ! Ngài muốn vì muôn dân trong thiên hạ xả thân, cũng không cần hy sinh vô ích a!” Nhạc Phương giọng nói cũng nghẹn ngào, “Thánh Thượng không muốn nghe ngài nói một chữ nào...”

Nghe vậy, Mộ Dung Phúc khóc thật, Nhạc Phương lệ chảy đầy vạt áo.

Nhạc Phương biết, Mộ Dung Phúc vô cùng yêu dân, đối bách quan quý tộc có lệ, nhìn bọn họ hãm hại tàn sát lẫn nhau cũng chỉ thờ ơ lạnh nhạt. Nhưng động đến dân chúng, đến người vô tội, đều khiến nàng bốc hỏa, không sống chết tranh đấu là không được.

Hấn không biết, Mộ Dung Phúc từ nhỏ bị những giấc mộng kì dị quấy nhiễu, nhưng không nhất thiết đều là ác mộng. Trong một vài cảnh ngắn ngủi mà hỗn độn trong mơ, cũng có những phần nàng thích.

Đó là một đình viên rất lớn, gọi là công viên. Dân chúng bình dân cơm no áo ấm, cả nhà có thể ra đó chơi đùa vào ngày nghỉ. Trong mộng nàng là một tiểu cô nương, một tay nắm tay phụ thân, một tay nắm tay mẫu thân. Niềm vui quây quần đời này nàng chưa từng biết đến tràn đầy trong lồng ngực, chân thật đến thế.

Cho nên, đối với dân chúng nàng đều ôm một cảm giác ôn nhu mơ hồ mà phiến muộn. Tình cảm này ngay cả chính nàng cũng không thể hiểu được.

Chiều lờ của nàng mà nói, chính là không thể không quan tâm đến “người thân”.

Vừa nghĩ tới những chính sách sai lầm được đưa ra, chịu khổ còn không phải dân chúng ư, nhiều gia đình như vậy, nàng liền chịu không nổi.

Nhưng nàng chính là thân vương nhân tử đã thất sủng, xác thực sự tình gì đều làm không được.

Tuy vậy nàng vẫn liên tục viết thư cho vài tướng quân bằng hữu của mình, tha thiết dăn dò. Tuy biết nếu bị tra được, Phúc thân vương không khỏi bị hiềm nghi cấu kết với bên ngoài, nhưng Nhạc Phương đã không nghĩ đến việc ngăn cản nàng nữa.

Không cho Phúc thân vương làm chút gì, nàng sẽ thật sự phát cuồng đến mất đi lý tính. Tội danh cấu kết với bên ngoài, không nhất định sẽ phát sinh, cho dù phát sinh, tội cũng sẽ không quá nặng.

Nhiều lần bị khiển trách hay phạt đánh thôi.

Trọng tâm chú ý của Nhạc Phương chuyển đến đến phương diện khác. Hắn nắm chắc thời gian, kiến tạo kho lúa trong Phức vương phủ, lương thực của vài thôn trang tư hữu một hạt cũng không bán, ngược lại còn mua thu lương thực dư của tá điền. Sự tình được tiến hành rất bí mật, không gây chú ý.

Dự cảm của hắn, càng ngày càng không tốt. Nếu có thể, hắn thà công Phức thân vương chạy trốn tới phía nam, nhưng năng tuyệt đối không muốn đi...

Quốc nạn làm đầu.

Hắn nhiều lần chong đèn kiểm duyệt bản đồ, cảm giác càng ngày càng không ổn. Uy hoàng đế định đô ở Khai Phong, là lấy vị trí chiến lược để thủ, muốn con cháu sẵn sàng chiến đấu, không quên Bắc man uy hiếp.

Nhưng hiện tại Đại Yến mất đi tâm huyết từ lâu, ngược lại chỉ cần một trận chiến có thể uy hiếp an nguy của đế đô.

Vây thành, nguy thành.

Thiên tai nhân họa liên tiếp, Thiên Tử chi Kiếm mất đi... Chẳng lẽ là Đại Yến ta phải vong quốc ư?

Trường Khánh mùa đông năm thứ mười hai, tuyết tai lại buông xuống đại mạc.

Dự cảm tồi tệ cuối cùng trở thành sự thực. Vì muốn sinh tồn, Bắc man tử vốn chia rẽ chinh phạt lẫn nhau rốt cục đoàn kết lại, tựa như sóng triều trào dâng, đánh sâu vào biên cảnh, lại không cướp lương thực như trước.

Bọn họ muốn sống, muốn ở trong thành của người Nam qua mùa đông. Đánh được mấy thành trấn liền, trừ bỏ một số rất ít tướng lĩnh tiếp tục chống đỡ, những người khác đều bị đánh bại thoái lui.

Nhanh như lửa cháy, Bắc man tử được nếm thử cuộc sống giàu có hơn, đồ hồng mãt, nhìn Yến quân dễ dàng sụp đổ, tựa như nhìn đến một đám sơn dương.

Mà kinh thành, kinh thành của người Nam càng tráng lệ hơn, như là một loại hoa quả làm người ta ứa nước miếng, tỏa ra mùi thơm dụ hoặc, ở bờ kia Hoàng Hà, ngoắc ngoắc tay gọi bọn họ.

Dực Đế khẩn cấp triệu tập bốn vạn đại quân, đóng quân ở phía bắc Hoàng Hà, muốn cản Bắc man tử ở phía Bắc Hoàng Hà, sai Lục công chúa và Hà Tiến cùng lĩnh quân.

Lúc Nhạc Phương nói tin tức thu nhận được cho Mộ Dung Phức, gương mặt nàng xoát một tiếng hoàn toàn tái nhợt. Đoạn này... Nàng quen, rất quen thuộc. Nàng đã từng nhìn thấy cảnh tượng này... một cảnh tượng tương tự. Gần như là tái hiện nguyên, chỉ có một chút không giống.

“Bắc Tống, Tĩnh Khang.” Nàng thì thào, “Nhưng Lục muội và Hà Tiến sẽ không phân quân đấy chứ? Cho dù phân quân, Lục muội cùng Hà Tiến hẳn là sẽ không chạy trốn a... Sẽ không, sẽ không.”

“... Bắc Tống?” Nhạc Phương kỳ quái hỏi. Hắn cho tới bây giờ chưa từng nghe qua triều đại này.

“Trong mơ...” Mộ Dung Phức vẽ mặt càng khó coi hơn, “Nhạc Phương, ngươi vẫn liên lạc với các tuyến dân phu vận lương chứ?”

Hắn gật đầu. Phu của thương đội là thám tử tốt nhất. Không gây chú ý, lại có thể do thám được một số tin tình báo cực kỳ hữu dụng.

“Ngươi tìm tuyến, giao phó cho bọn họ...” Giọng nàng càng ngày càng run, “Vạn nhất Lục công chúa cùng Hà Tiến phân quân... Hãy bảo bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất hồi báo... Không, chúng ta lập tức đi vùng lân cận Cấp Huyền!”

“Nhưng, nhưng mà... Điện hạ, không có lệnh vua người không thể rời kinh!” Nhạc Phương giật mình.

“Ngươi nghĩ cách, xin người nghĩ cách!” Mộ Dung Phức khẩn khoản, “Bởi vì hiện tại ta thật rồi bời...” Nàng nói chuyện có phần lộn xộn về loạn Tĩnh Khang thời Bắc Tống.

Đều đóng đại quân ở Cấp Huyền. Nhưng lĩnh quân là một thái giám và một tướng quân không hợp nhau. Cáo trạng lẫn nhau, hoàng đế cho bọn họ phân đôi quân, một nửa ở Cấp Huyền, một vượt sông về trấn thủ phía Nam Hoàng Hà.

Nhưng thái giám lĩnh quân lại sợ phải đón đầu mũi nhọn của người Kim, vụng trộm đào tẩu. Đại quân như rắn mất đầu cuối cùng chạy tán loạn, thành bị mấy ngàn kỵ binh quân Kim đồ sát như sơn dương, quân Kim ngang nhiên làm cầu nổi vượt Hoàng Hà, đại phá kinh thành Khai Phong, bắt đi hai vị hoàng đế.

“Nhạc Phương, người nghĩ biện pháp đi.” Mộ Dung Phúc không ngừng phát run, “Không đáng bị như vậy... Đại Yến trị vì không đến nỗi nào, về nội chính Đế mẫu cũng nhanh nhạy... Không hiểu về quân sự không phải lỗi của nàng. Chúng ta còn không phải là Bắc Tống hủ bại, không đáng gặp vận rủi này.”

“... Ta nghĩ biện pháp.” Gương mặt tái nhợt của Nhạc Phương trở nên nghiêm túc, “Đừng sợ, ta sẽ nghĩ biện pháp.”

Nhạc Phương xác thực nghĩ ra biện pháp. Hấn tốn số tiền lớn hối lộ Tể tướng, lý do hy vọng lấy lại thánh sủng, cực kỳ nhún nhường thỉnh cầu Tể tướng nói tốt, cho Phúc thân vương nhận chức quan áp lương.

Kế này hiệu quả. Trong mưa tuyết, Mộ Dung Phúc mang theo Nhạc Phương, đi đến Cấp Huyền.

27. Chương 27

Áp lương đến Cấp Huyền, cũng chưa nhìn thấy Lục công chúa và Hà Tiến.

Quan quân nhu ra tiếp đón, vô cùng khách khí, nhưng cũng không làm gì. Vạn hồi mãi, vị quan quân nhu mới hé lộ ra rằng công chúa điện hạ và tướng quân Hà Tiến đang tranh cãi âm ỉ, không dám vào thông báo. Lúc trước có mấy người không hiểu chuyện vào thông báo quân tình, đã chết rồi.

Thật là thảm họa.

Nàng nhẩn nhện ở lại thành Huyền, Lục hoàng muội còn gặp nàng một lần lấy lệ, chỉ nói nàng ta đã có tính toán không cần quan tâm. Hà Tiến căn bản không gặp nàng, lính gác cửa rất không khách khí thuật lại chủ tử của bọn họ nói không gặp nữ nhân không tuân thủ nữ tắc, dù có là con rồng cháu phượng đi chăng nữa.

Phúc thân vương không nổi giận, chỉ cúi đầu tính toán binh lực của bản thân mình. Lương thảo đã giao xong, hộ tống nàng trở về cũng chỉ có hai trăm người để nàng sai phái.

Trong đại chiến, ngay cả bọt nước cũng không khuấy lên nổi.

Nàng tâm sự nặng nề đi qua cầu tạm bắc ngang Hoàng Hà, vừa qua Hoàng Hà nàng liền “ngã bệnh”, tạm thời nghỉ ở khách sạn duy nhất trong Đỗ gia thôn bên bờ sông.

“... Điện hạ, nơi này bất thiện...” Nhạc Phương cực kỳ lo lắng.

“Ta biết.” Mộ Dung Phúc thở dài, “Nhưng ta phải tận mắt xem như thế nào... Năm xe dầu vòng còn nguyên chứ?”

“...Còn.”

Nàng cười khổ, “Hy vọng không phải dùng đến...”

Dừng chân năm ngày, vốn trong lòng nàng đã hơi an tâm, muốn thôi giả ốm trở lại kinh thành. Nhưng vào buổi sáng ngày thứ sáu, Hà Tiến mang cờ hiệu và một đội quân nhốn nháo, vượt qua Hoàng Hà.

Lịch sử... luôn xác minh những hình ảnh trong giấc mơ của nàng sao?

Nhìn đoàn người rồng rắn qua cầu, binh mã lộn xộn, lúc nào cũng có binh lính bị ngã xuống nước, rơi xuống sông chỉ còn lớp băng mỏng, xem ra không sống được.

Đội ngũ vô cùng hỗn loạn... Một đội quân như vậy có thể đánh giặc thật sao? Đáy lòng nàng thấy rét buốt từng cơn.

Vội vàng tập hợp được một đội quân bốn vạn người, ngoài tám ngàn Vũ lâm quân ở lại Cấp Huyền và một vạn cận vệ kinh thành, Hà Tiến có thể mang đi, hơn phân nửa là quân đồn trú, còn có một số Thục quân vẫn mang lòng oán hận.

Quân đội hai vạn người này, như một con quái thú cồng kềnh, thông thả ngoằn ngoèo trườn qua cầu tạm vừa mới chế tạo chưa phải chịu tổn hại do chiến tranh, đội quân tiến về phía trước còn chậm hơn so với nòng áp lương.

Đội quân ô hợp lại kiêu ngạo này, mới bắt đầu đã thua một nửa.

Qua ba ngày, mới vượt sông hết, cây cầu tạm thật dài giờ chỉ còn trống vắng, gió lạnh rít gào.

Phóng ngựa đến đầu cầu, Hà Tiến thê mà không để lại nửa người trông coi cây cầu tạm. Mộ Dung Phục càng trầm xuống. Nàng lệnh cho quân hộ tống đổ dầu lên cây cầu tạm, vốn viên tiểu tướng chở lương cự tuyệt... Nhưng lúc thanh kiếm của Mộ Dung Phục kề vào cổ hắn, hắn liền rất phối hợp.

Cây cầu tạm tẩm ướt dầu, lại là gỗ dễ bắt lửa. Nàng khẩn khoản cầu nguyện, tình thế dường xấu hơn nữa.

Nàng cho hai trăm quân sĩ lập tức trở về kinh thành, nhưng tiểu tướng lần này lại không phối hợp, ngay cả kiếm kề trên cổ cũng không chịu.

“Điện hạ ngài không trở về cùng mặt tướng, mặt tướng cũng phải chết!” Viên tiểu tướng mới mười sáu bảy tuổi la hét.

“Người không biết... đi theo ta, mới dễ chết.” Mộ Dung Phục thu kiếm, vẻ mặt càng rầu rĩ, “Người ngẫm xem, nếu hai vạn binh mã cướp lấy cầu tạm... sẽ như thế nào? Nếu Bắc man tử qua cầu... sẽ như thế nào? Khai Phong cách đó không xa ai...”

“Không, không thể nào! Lục công chúa điện hạ xưa nay vũ dũng...” Hắn lắp bắp phản bác.

Nhưng nàng ta chưa từng đánh giặc a! Chẳng lẽ tiêu diệt vài tên sơn tặc nhỏ đã gọi là đánh giặc ư?

Không có cách nào tiểu tướng lại kiên trì muốn hộ vệ Mộ Dung Phục, cùng bất an chờ đợi với nàng. Từng ngày trôi qua, hắn càng ngày càng cảm thấy Phục thân vương chỉ làm ra vẻ thần bí.

Nhưng vào đêm ba hôm sau, bờ bên kia truyền đến tiếng la hét rầm rĩ, xa như thế mà cũng nghe thấy được.

Quân doanh có biến.

Mộ Dung Phục vô cùng chua xót vội vàng mặc chiến giáp vào, Nhạc Phương cũng mặc, cầm theo kiếm. Vội vàng ruổi ngựa chạy tới đầu cầu tạm, có mấy quan quân cười khoái mã điên cuồng hướng về phía cầu tạm.

Hai trăm quân sĩ đuổi tới phía sau chỉ cảm thấy đến trong lòng lạnh run, vị tiểu tướng hoang mang đến mức thậm chí buông tha quyền chỉ huy, nghe theo lệnh Mộ Dung Phục, bắt vài quan quân qua cầu tra hỏi.

Quan quân kích động nóng nảy thật vất vả mới tỉnh táo lại, nói Bắc man tử nửa đêm tập kích Cấp Huyền, Lục công chúa châm lửa đốt chiến, đang đứng la hét trên đầu thành, bị Bắc man tử một tên bắn chết, uy lực còn liên lụy đến phó tướng đứng đằng sau. Quan binh đang ngủ say bị kinh động còn chưa tỉnh táo, nghe thấy “Bắc man tử một tên bắn chết công chúa và phó tướng, đánh vào thành rồi.” Liền hoảng sợ la hét, mở cửa thành chạy trốn.

Không phải chủ tướng chạy thoát... mà chết một cách ngu ngốc. Đêm khuya châm lửa, tự nguyện làm bia ngắm, không bắn người thì bắn ai?

“Lui lại đi.” Mộ Dung Phục cảm thấy thật mệt mỏi, “Lui cả xuống. Nơi này rất nhanh sẽ trở thành chiến trường ...” Hơn nữa còn là một trận đại bại.

Dưới ánh trăng ảm đạm, có thể lơ mơ nhận ra ở bờ bên kia ngựa đang tung vó, Bắc man tử chém đầu người như thái rau.

Sợ hãi có sức mạnh ghê gớm, tinh binh vốn bảo vệ kinh kỳ, hiện tại bị khủng hoảng làm sụp đổ, chẳng khác nào lúa mạch để Bắc man tử gặt lấy từng bó sinh mệnh.

Cây cầu tạm chập chội không chịu nổi, bộ binh tuy đi chậm, nhưng dưới bản năng chạy trốn, vẫn rất nhanh đã chen được lên cầu. Không ngừng có người ngã xuống sông, kêu thảm vài tiếng rồi rất nhanh đã bị chìm trong nước lạnh.

Vì mạng sống, ai cũng mang vẻ mặt dữ tợn, xô đẩy đánh đấm lẫn nhau, nhưng không một ai quay đầu đối phó man tử.

Rất nhanh, bọn họ đứng ở bờ bên này, cũng sẽ bị cuốn vào trong đám tàn quân khủng hoảng.

Nhạc Phương vẫn trầm mặc, lúc này hắn rút ra mũi tên tẩm dầu, châm lửa, căng dây cung. Lại bị Mộ Dung Phúc ngăn cản.

“Điện hạ, để ta.” Hắn thấp giọng nói.

“Để ta.” Mộ Dung Phúc gương mặt trắng bệch, lại vô cùng trấn tĩnh. “Hai vạn mạng người... Hai vạn binh lực, vốn liếng quý giá của Đại Yến ... Phải để ta mới được. Người bắn ra ngọn lửa này phải chết không thể nghi ngờ, ta còn có thể giữ mạng.”

“...Ta không sợ chết.” Nhạc Phương đau xót nói.

“Ta sợ.” Nàng nở nụ cười, “Gia đình bỏ nô.”

Nàng bắn hỏa tiễn vào không trung. Cây cầu nổi tẩm đầy dầu, dầu bị giẫm đạp vẫn là củi dễ cháy, dần dần bắt lửa, bốc cháy bùng bùng.

Nhìn ánh lửa rừng rực và những tiếng kêu khóc thống khổ từ địa ngục. Mộ Dung Phúc cất tiếng khóc lớn, khàn giọng kiệt sức.

28. Chương 28

Mộ Dung Phúc vẫn không đủ ngoan tuyệt, không đủ nhanh. Cho nên có mấy ngàn bại binh vẫn vượt qua cầu tạm, chạy về phía đại doanh của Hà Tiến, cũng gây ra náo động.

Náo động quân doanh là chuyện đáng sợ nhất. Đã từng có binh lính gặp ác mộng kêu khóc, gây ra thảm kịch bạo động diệt cả quân doanh. Bây giờ lại là đêm khuya, khiến cho sự sợ hãi càng thêm trầm trọng...

Nên xuống tay sớm hơn mới phải. Mộ Dung Phúc lấy tay áo lau nước mắt, khàn khàn nói, “Chúng ta đi.” Hai trăm quân sĩ sớm đã bị dọa chạy hết, bên người nàng chỉ có Nhạc Phương.

Nhưng hai người họ vẫn không tránh được bị cuốn vào đám tàn binh đang cuống cuống chạy trốn. Vì muốn cướp ngựa của họ, binh lính còn túm thắt lưng, kiên quyết kéo bọn họ xuống, cuối cùng ngay cả ngựa cũng bị kéo ngã.

Khả năng của bạo dân thật đáng sợ.

Đoàn người dồn họ đến một ngọn núi nhỏ, Nhạc Phương chống hai tay vào vách núi, bảo hộ Mộ Dung Phúc trong lòng, cắn chặt răng, thỉnh thoảng mới phát ra tiếng rên.

“... Nhạc Phương.” Nước mắt nàng đã ngập nghé tràn mi.

“Đừng sợ,” Chống đỡ sức ép từ đám tàn binh cuồng loạn không ngừng xô đẩy, Nhạc Phương vẫn để lộ gương mặt tươi cười, “Gia bảo hộ nô.”

Thời gian vừa như rất dài, lại cũng rất ngắn. Gào lên một tiếng đinh tai nhức óc, nàng ôm chặt lấy thắt lưng Nhạc Phương.

Sinh mệnh yếu ớt vô cùng. Nàng tận mắt thấy rất nhiều người bị giẫm đạp thành thịt vụn.

Đám đông cuối cùng đã thừa bớt, Nhạc Phương xụi lơ xuống.”... Điện hạ, người mau đi đi... Ta nghỉ một chút là đuổi kịp nàng...”

Mộ Dung Phúc cúi đầu, lệ như suối tuôn. Nàng không nói một lời xé một vạt áo, sờ soạng bấp chân ướt sũng của Nhạc Phương.

Là máu. Đại khái lúc có người cướp ngựa, đã chém hấn một đao.

“Nếu người chết, ta sẽ để thiên hạ bồi táng.” Nàng cố gắng cầm máu vết thương, “Dù sao ta đã đeo hai vạn tính mạng trên lưng, thêm nhiều nữa cũng không sao. Ta sẽ khiến vùng đất này máu chảy thành sông, mười nhà chết chín. Người biết ta đã nói là sẽ giữ lời.”

Ngữ khí của nàng, bình tĩnh đến tuyệt vọng.

Nhạc Phương cảm thấy sức lực toàn thân đang theo máu mà chảy hết ra ngoài, tròng to mắt muốn nhìn về mặt nàng. Lại chỉ nhận ra đôi mắt nàng lóe lên ngao tuyệt bốc lên tử khí.

Chảy nhiều máu như vậy, thật còn có thể sống ư?

“Gia, người nói phải giữ lời. Người nói sẽ bảo vệ nô.” Mộ Dung Phúc ngữ khí yếu ớt, mang theo tiếng khóc.

Nàng lúc mềm lúc rắn như vậy... Ai dám nói không muốn đây? Nhạc Phương bật cười khổ, vịn vào vai nàng, giấy dựa đứng lên. Nàng đỡ lẫn nhau, sống sót qua trận binh tai kinh hoàng này.

Chờ trời hừng sáng, viện quân rút cục chạy đến, có người lãnh đạo, đám binh lính kinh hoàng rút cục bình tĩnh lại, trở mắt đối mặt với chiến trường sau một đêm binh tai.

Trận chiến này không có quân địch, sự hoảng sợ đã giết chết ba bốn ngàn người, năm ngàn bị thương nặng.

Mộ Dung Phúc và Nhạc Phương, cuối cùng cũng về đến đại doanh của Hà Tiến, nhưng vẫn không thấy Hà Tiến. Trên ghế thống lĩnh, là bằng hữu cũ của nàng Phan Hòa.

Phan Hòa vô cùng kinh hãi, “... Điện hạ! Sao người có thể ở chỗ này?!”

“Ta mới muốn hỏi người, người sao có thể ở đây? Người không phải ở Định Bắc sao?” Mộ Dung Phúc còn giật mình hơn hấn. Phan Hòa đóng quân ở Định Bắc, đã đi quá xa nơi đóng quân. Nếu luận ra đây là tội mất đầu.

“Ta cầm cự với một toán Bắc man tử, kết quả dùng nghiêm hình tra tấn với tù binh bắt được, ta mới biết đó chỉ là trá binh nhiễu loạn tai mắt.” Phan Hòa ưu tư nói, “Bọn chúng tập trung quân ở đây là muốn tấn công kinh thành! Ta mang theo hai ngàn kỵ binh hỏa tốc chạy đến báo tin... Hắc! Kết quả nhìn thấy một ổ hùng binh, ngay cả nguyên soái cũng đi đầu không biết! Ta mà còn mặc kệ thì ai quản?”

Phan Hòa thật ra rất ân cần, hấn gọi quân y tới chiếu cố Mộ Dung Phúc và Nhạc Phương, cũng rất chăm chú nghe Mộ Dung Phúc nói tiền căn hậu quả, kính nể gơ ngón tay cái, “Hắc! Ta đã nói điện hạ là chính là hào kiệt! Nếu không đốt cầu tạm, ta làm sao có thời giờ chinh quân? Bắc man tử không quen bơi lội, hiện tại không có cầu, cũng tìm được hơn mười thuyền nhỏ qua sông. Nhưng chớ lo lắng, ta sẽ khiến bọn chúng muốn đến cũng không được, đi cũng không xong!” Phan Hòa rất hào sảng cười to.

“Hay người hãy thông báo cho Binh bộ, thuận tiện điều tra tung tích tướng quân Hà Tiến.” Mộ Dung Phúc lại không lạc quan như vậy.

Phan Hòa nhún vai, “Làm gì có thời gian rảnh rỗi thông báo Binh bộ... Chờ bọn họ chỉ huy, Bắc man tử đã đánh tới Khai Phong.”

Hấn hạ giọng, thần bí nói, “Tướng quân Hà Tiến à... Đại khái chạy về Khai Phong... Không chết. Tính cách của ta dù không tốt, cũng sẽ không ngày ngày đánh đập huynh đệ của mình... Hấn có thể đánh đến xảy ra nổi loạn, cũng thật không đơn giản. Nhưng, khéo làm sao, vừa vặn lại xảy ra vào ngày náo loạn quân doanh? Nhưng cũng may mắn có náo loạn, hấn mới không bị người ta chém đầu...”

Mộ Dung Phúc có chút không biết nên khóc hay cười. May mắn đã không gả cho hấn. Xem ra mắt nhìn người của mình vẫn là rất chuẩn, không thể chung vai với kẻ thắng kiêu bại nhục.

Lão quân y của Phan Hòa vô cùng lợi hại, vài bát thuốc đã không coi Diêm Vương ra gì mà cứu Nhạc Phương đang hấp hối trở về. Về phần mắt cá chân sưng to của nàng, nàng cắn bản đã đau quen đến mức không cảm thấy gì cả.

Chăm sóc cho Nhạc Phương, tâm tình nàng rất cuộc đã xuất hiện một ánh bình minh. Phàn Hòa là người biết đánh giặc. Cục diện vốn đang bất lợi được xoay chuyển hoàn toàn, khiến Bắc man tử ngoan cố chống cự ở phía Bắc Hoàng Hà tức giận đến giậm chân.

Mỗi ngày nghe thấy Phàn Hòa lớn giọng thao luyện binh mã, nàng rất cục có thể thả lỏng tinh thần.

Lịch sử... Không nhất thiết phải xảy ra cục diện tệ nhất?

Nhưng lão thiên gia hung tợn cười nhạo nàng một phen.

Hà Tiến mang theo thánh chỉ và Cẩm vệ quân, sét đánh không kịp bưng tai bắt Phàn Hòa và Mộ Dung Phúc. Tội danh thực kinh khủng.

Phàn Hòa là “xúi giục làm phản, tự ý đoạt quân quyền mưu đồ gây rối”. Mộ Dung Phúc là “Thân vương cầu kết Phàn Hòa mưu đồ gây rối”.

Phàn Hòa bị hạ ngục, Mộ Dung Phúc bị giam lỏng trong vương phủ.

Kết quả này, làm cho Mộ Dung Phúc và Phàn Hòa đều trợn tròn mắt.

29. Chương 29

Tất cả đều do tranh công chối tội.

Sau khi bị lột bỏ vương hào, tức đoạt những cung nhân đã được ban thưởng, Mộ Dung Phúc lặng lẽ suy nghĩ.

Bởi vì tranh công, Lục muội và Hà Tiến mới tranh chấp không thể hòa giải. Bởi vì tranh công, cho nên Lục muội mới xếp đặt Hà Tiến đóng quân ở phía nam, muốn cướp công đầu đuổi man tử. Bởi vì tranh công không thành, Hà Tiến mới mượn rượu tiêu sầu, nóng nảy nhiều lần đánh đập cấp dưới và đầu lĩnh Thực quân, thế nên cấp dưới nhẫn chịu không nổi bất ngờ làm phản giết các tướng, Hà Tiến hốt hoảng đào tẩu, bỏ rơi toàn bộ đại quân.

Vì tranh công, cũng để chối tội, xác định tình thế tốt, Hà Tiến mới vạy vẹo sự thật, loại bỏ Phàn Hòa, và ngọn núi duy nhất Phàn Hòa có thể dựa vào là Mộ Dung Phúc... Ai bảo bọn họ có quen biết, Mộ Dung Phúc áp lương xong còn lưu lại không về chứ?

Nói là xảo ngữ quỷ cũng không tin.

Huống chi, Hà Tiến là trung thần, là thanh niên tài俊 mà Dục Đế đã nhìn hấn trưởng thành. Phúc thân vương vô cớ lưu lại, và võ tướng thô lỗ bất kham dám kết giao hậu duệ quý tộc, đương nhiên kém tin cậy hơn Hà Tiến.

Nhưng Mộ Dung Phúc thực khó hiểu. Tuy rằng ngại nàng cẩn thận, Phàn Hòa vẫn ngoan ngoãn viết báo cáo gửi đến Binh bộ, Binh bộ thượng thư cũng hoá tốc hồi đáp, bảo hấn tạm giữ quyền thống soái, tùy cơ ứng biến. Nhưng lúc bọn họ bị bắt, vị thượng thư kia làm như không thấy.

Văn thư có thể không thấy, nhưng Binh bộ thượng thư vẫn còn a! Đây là chuyện kiểm chứng một chút có thể biết, vì sao Hà Tiến vẫn bỏ tù...

Linh quang chợt lóe, nàng đột nhiên nghĩ đến... Binh bộ thượng thư, không phải là chú rể của Hà Tiến sao?

Nàng nhỏ giọng cười, bất đắc dĩ mà thê lương. Quan liêu là một cái vòng luẩn quẩn rắc rối khó gỡ a...

Nghe bên ngoài có động tĩnh, nàng cũng lười không buồn đứng dậy.

Dục Đế đã thu lại tất cả mọi người ở Phúc vương phủ, dù sao cũng là của ngài ban cho. Biển cũng dỡ xuống, đó cũng là ngài ban cho. Nàng thậm chí không thể ra sân. Hàng tháng chỉ cho nàng một đấu gạo, một bó củi, không có gì khác.

May mắn trong sân có giếng, nếu không cũng chết vì khát.

Rất nhiều người tới thăm nàng, hoặc thiện ý hoặc ác ý, nhưng đều bị cẩm vệ canh gác ngăn lại từ cửa.

Nhưng âm ỹ lâu như vậy, mà không thấy gì. Nàng đi đến sân, trở mắt nhìn Nhạc Phương đứng còn run rẩy lại đang đang tâm bình khí hòa thuyết phục.

Hắn nói, hắn không phải người hoàng đế ban tặng, mà là nô bộc của Phúc Hoàng nữ được ghi lại ở quan phủ. Hoàng đế sai cấm vệ trông coi không cho Hoàng nữ rời đi, nhưng không ngăn cản người khác vào chứ.

Mộ Dung Phúc nghe xong trong chốc lát, nói xen vào, “Các vị tiểu ca, hắn nói không sai... Các người nhận định ta sẽ không gượng dậy được nữa?” Về mặt như cười như không.

Bọn cấm vệ lưng túa mồ hôi đầm đìa. Bọn họ đều tham gia quân ngũ nhiều năm, còn linh thông tin tức hơn dân chúng. Phúc thân vương khóc thiêu cầu nổi, đã sớm truyền khắp. Mặc dù kinh hãi nàng lòng dạ ác độc, nhưng cũng biết không sát phạt quyết đoạn như vậy, chỉ sợ Bắc man tử bây giờ đang ruổi ngựa trong kinh thành.

Lại nói, Phúc thân vương vẫn là Hoàng nữ được Dực Đế yêu mến nhất, lần này giận, nhưng ai có thể giận con mình cả đời? Vạn nhất Phúc thân vương lại gượng dậy, bọn họ bất kính với nàng... Đó không phải chuyện đùa.

Nghĩ kỹ thì lệnh cấm này có chỗ sơ hở không thừa nhận cũng không được. Vì thế cấm vệ cười theo, cho Nhạc Phương đi vào.

Vừa vào phòng, Nhạc Phương lập tức ôm chặt lấy Mộ Dung Phúc. Một ngày không thấy, như cách ba thu. Cũng không biết làm thế nào sống được qua hai ngày vừa rồi.

“... Vì sao ngươi không trốn đi?” Mộ Dung Phúc ghen ngào. Rõ ràng nàng đã dặn hắn phải trốn đi thật nhanh, còn giao cho hắn chiếc nhẫn là ấn tín sản nghiệp Giang Nam.

“Điện hạ, ta không thích người nói như vậy, không bao giờ được phép nhắc đến nữa.” Giọng hắn cũng ghen ghen, “Người bắt nạt ta không dậy được, dám bỏ mặc ta.”

Đại kiếp dư sinh, hai người ôm nhau thật lâu, cùng rơi nước mắt.

“Ngu ngốc.” Mộ Dung Phúc mắng.

“Không hề...” Nhạc Phương phản bác, “Tháp tùng chủ công, vốn là trách nhiệm của ta.” Hắn còn hàm lệ, lộ ra dáng vẻ ngượng ngùng, giọng nhỏ như muỗi kêu, “Ta... Ta mới cảm thấy, ta thực may mắn... Vị mưu sĩ nào có thể theo chủ công đến bậc này? Giỏi nhất cũng chỉ kết nghĩa anh em, ai có thể như ta... như ta theo đến... thân mật như thế.”

“...Gia, ngươi càng ngày càng tà ác... Nhưng ta thích.”

Đến khi nhìn thấy đầu gạo và củi kia, Phúc thân vương còn ngồi xổm xuống đi nhóm lửa, Nhạc Phương đau lòng cộng thêm vết thương chưa lành, thiếu chút nữa bất tỉnh.

Mộ Dung Phúc lại rất bình an tự tại. Năm xưa nàng từng tuần thú biên quan, đã tham dự vài trận đánh lớn nhỏ, còn từng đốc quân trên bờ tường, đã học vùi nồi nấu cơm, cũng không phải là nữ tử được chiều chuộng.

Nhóm lửa nấu cháo cũng không khó khăn, còn an ủi Nhạc Phương, còn muốn hắn rửa tay sạch sẽ để hưởng phúc phận được ăn canh do nàng nấu.

Nhạc Phương ăn cháo, ngủ một giấc, hơi hơi khỏe ra, vô cùng thần bí đưa nàng đến bức tường ở góc sân, mở ra một cánh cửa bí mật.

Mộ Dung Phúc mở to mắt, lại có một địa đạo ngắn thông vào một cái hầm chứa đầy lương thực, còn có rất nhiều đậu nành.

“Người nói đậu là thịt chay. Hầm không thể dự trữ được thịt cùng trứng gà, nhưng dự trữ ít đậu không thành vấn đề.” Nhạc Phương bày ra rất nhiều thuốc pha chế sẵn và dược liệu cho nàng xem, “Nếu nhiều người thì khó giải quyết, nếu chỉ có hai chúng ta, vậy thành cũng không sợ. Cách vách còn có hầm giếng, nguồn nước cũng có...”

“Hóa ra người hai năm nay đều bận bịu làm việc này.” Mộ Dung Phúc nhìn quanh căn hầm này. Hắn nhất định tốn rất nhiều tâm tư...

Nhạc Phương có chút ngượng ngùng cười cười. Không chỉ việc này, ngay từ lúc tuyết tai ở đại mạc không được chú ý, hắn liền vô cùng lo lắng bắt đầu đọc binh thư, lặng lẽ học kiếm thuật cùng bọn thị vệ.

Hắn không định làm võ lâm cao thủ, hắn muốn học, chỉ có giết người.

Ai dám phạm Phúc thân vương trong vòng ba thước, chỉ có nước chết.

“... Người cũng đã nhìn ra, chỉ sợ không tránh được vây thành.” Nàng trầm trọng thở dài.

“Điện hạ, người nhất định đã nói gì đó với Đế mẫu phải không? Bằng không sẽ không bị phạt... thế này.”

Mộ Dung Phúc ánh mắt xa xôi, lại thần bí cười.”Đương nhiên là nói không dễ nghe...”

Nàng ánh mắt trở nên sắc bén, “Ta uy hiếp nàng.”

Mộ Dung Phúc đột ngột ngẩng cao đầu, “Nàng có thể vượt qua kiếp nạn này, đương nhiên ta sẽ chẳng có kết cục tốt. Vạn nhất nàng chống đỡ không được, không được cầu ta.”

Giọng nói của nàng rất nhẹ rất nhẹ, “Đến lúc đó, Phồn... Người theo ta đi đi.”

“Tốt.” Nhạc Phương nhu thuận gật đầu, “Nhất định theo người đến cùng, điện hạ.”

30. Chương 30

Tình dương mười ngày, thân thể đã khỏe lại, Nhạc Phương mượn Mộ Dung Phúc một chiếc gậy, đi ra ngoài tìm hiểu tin tức.

Cầm vệ thật không biết làm sao bây giờ, lặng lẽ xin chỉ thị cấp trên, bị cấp trên mắng lại. Giờ phút này lòng người hoang mang, vua tôi loạn thành một đồng, ai dám lấy vấn đề nhỏ của hoàng nữ đến hỏi hoàng đế.

Đành phải mở một mắt, nhắm một mắt, làm như không phát hiện.

Nhưng vị công tử đẹp như con gái này rất thức thời, ra vào đều phát thưởng, lo liệu đồ ăn cũng không quên cho bọn họ bầu rượu.

Sau khi thăm dò tin tức trở về, Nhạc Phương vẻ mặt vừa cười khổ vừa tức cười.

Mạng lưới tình báo mà đến mình cũng thấy ngờ vực có làm nên cơm cháo gì không, nay lại phát huy được đại dụng. Ngay cả tin về hoàng thất cũng tìm hiểu được, không thể không nói các chương quầy sản nghiệp riêng và những người bào chế thuốc không phải là người lương thiện.

“... Cái đêm náo động quân doanh mà chúng ta khó khăn lắm mới giữ được mạng,” Nhạc Phương không biết nên khóc hay cười, “Hoàng thái nữ đã nhận được tình báo. Ngày hôm sau sáng sớm đã lấy danh nghĩa “vì nước cầu phúc” trốn đi Trường An ... Tình báo của Hoàng Thượng còn chậm hơn nàng ta một ngày, chỉ có thể gương mặt nhìn.”

... Được đấy chứ, hoàng đế tương lai cũng chạy khỏi kinh thành.

“Khanh vương gia chạy chậm, bị Hoàng Thượng đuổi kịp ở cổng thành bắt về, nghe nói kinh hách quá độ, bị bệnh.”

Mộ Dung Phúc im lặng một lát, “Vậy hai hoàng huynh đệ còn lại?”

“Cũng bị bệnh, ngự y đã xem, đều là bệnh thương hàn.”

“Chiêu này ta cũng biết, ” Mộ Dung Phúc càu nhàu, “Bọn họ trước kia trốn học để đi chơi. Không phải là ngâm nước rồi không sưởi ấm? Thật sự là nhất bệnh thiên hạ vô nan sự (cứ bị bệnh là không còn vấn đề gì khó khăn)... Thất muội không phải cũng bị bệnh chứ?”

“Không, nàng cùng giải quyết công việc trong triều với Hoàng Thượng.”

“Muội muội này của ta, tuy nói tham lam vợ vét tiền bạc, bán quan bán tước. Nhưng thật sự có chút tài năng, cũng chỉ mua bán những chức quan nhỏ nhàn rồi, tính là có chút đúng mực. Cá tính cũng coi như có đảm đương.” Mộ Dung Phúc thở dài, “Nam nhi nhà Mộ Dung lúc lâm nguy chỉ biết giả bệnh, ngay cả chạy trốn còn không làm được, người nói còn có thể làm gì... Còn vọng tưởng làm hoàng đế cái gì, ngủ cho lành rồi lại nằm mơ.”

Nhìn nhau cười khở, Mộ Dung Phúc lấy sơ thảo luật Đại Yến từ trong ngực ra, Nhạc Phương lại lấy trên giá sách xuống một đồng luận thuật Pháp gia.

Dù sao hiện tại cũng chẳng thể làm gì, phiền não vô ích, không bằng làm một số chuyện thực tế.

Trường Khánh cuối mùa xuân năm thứ mười ba, Hà Tiến đưa hai vạn tàn quân tập hợp được qua sông, quyết đấu với bảy ngàn kỵ binh Bắc man. Nửa đường bị tập kích, thảm bại, chỉ còn hơn ba ngàn người chạy về được kinh thành, trong đó đa số là Thục quân và An Bắc quân, toàn quân bảo vệ kinh thành bị diệt. Hà Tiến tự sát tuần quốc.

Trường Khánh đầu mùa hạ năm thứ mười ba, các cánh quân Bắc man tập hợp, vây đánh kinh thành, quân đội cứu viện ngàn dặm bên ba chưa đến, kinh thành báo nguy.

Về cơ bản giống như tiên đoán của Mộ Dung Phúc.

Mà Mộ Dung Phúc người đã tiên đoán được điềm xấu đó, giờ phút này đang an nhàn trong vương phủ. Chuyện nàng lo lắng nhiều năm rốt cục đã xảy ra, ngược lại nàng không cần bận tâm nữa. Thế này mới buồn cười phát hiện, Nhạc Phương còn lo lắng hơn nàng, làm một vài chuyện, không chỉ là dồn lương trữ đậu, hóa ra trồng đậu không phải để vịnh hoa đậu khấu nở. Rau hạnh, tử vi, cũng không phải vì Kinh Thi mới trồng.

Nàng còn tưởng rằng Nhạc Phương muốn đổi nghề làm thi nhân của phái điền viên, đâu ngờ là trữ lương để chuẩn bị chiến đấu.

Hai người đều chưa lành bệnh, Nhạc Phương lại ngoan ngoãn tuân thủ quy luật “vận động” năm ngày một lần, nhưng thường vẫn vô cùng quần quýt bên nhau, thân mật không có khoảng cách.

Thành phá giang sơn mất, thân là hoàng tộc, chỉ còn duy nhất con đường chết. Thành không bị phá giang sơn còn, nàng đại khái trốn không thoát vận mệnh bị phế truất làm thường dân... Dù sao nàng cũng đã có chuẩn bị.

So với nỗi sầu lo vô vị về tương lai, không bằng luyện tiếu người trước mắt. Hiếm khi Nhạc Phương không hời tiếu, nàng cũng không ân hận.

Nhưng bởi nàng rất hiểu Đế mẫu, nên nàng biết, Đế mẫu vẫn sẽ truyền nàng đến. Đế mẫu thống trị nội chính, rất giỏi đùa bỡn đế vương tâm thuật. Nhưng một người ở ngôi vị hoàng đế lâu, sẽ bảo thủ, không thừa nhận bản thân mình không hiểu quân sự.

Người ngoài nghề lãnh đạo người trong nghề lại thêm không biết rõ người khác, là bệnh nặng vậy.

Quả nhiên, sau khi Bắc man tử vây thành, Đế mẫu truyền nàng đến.

Về phần bọn họ bàn bạc những gì, không ai biết. Nhưng Dục Đế hiếm khi tức giận như vậy, lại ban chiếu để Mộ Dung Phúc tạm nhiếp chính, hết thấy quốc sự do nàng tùy cơ ứng biến, cấm vệ quân đều để nàng quản lý.

Sau khi ban chiếu xong, Dục Đế liền hộc máu té xỉu.

Cả triều xôn xao, đều cho rằng Mộ Dung Phúc bức cung soán vị. Nhưng nàng vẫn ung dung như không, liền gọi Thất công chúa tới, “Tất cả quân nhu hậu cần của kinh thành, đều do người quản lý. Ta biết phủ công chúa của người có một số phụ tá, dùng được thì hãy lấy ra dùng hết. Tóm lại, ta phân cho người một nửa cấm vệ quân, người phải khiến kinh thành lòng người an ổn, thế gia đại tộc nên cấp người thì cấp người, nên cho lương thì cho lương, hiểu không?”

... Phân quyền một nửa cho ta? Thất công chúa khẽ nhếch miệng, dù nàng thông minh gian xảo, cũng có chút mơ hồ.

“Thất muội,” Mộ Dung Phúc nói rất nghiêm túc, “Đại tỷ bỏ đi tránh nạn, coi như là bớt đi hiểm họa, giữ lại huyết thống hoàng thất, nhưng vượt qua cửa ải này, vị trí Hoàng thái nữ của nàng... Người biết. Lục muội lại chết trận, chỉ còn người và ta. Ta thì chỉ là một người què. Người nghĩ mà xem, giúp ta vượt qua ải này... Có phải là giúp chính người hay không?”

Thất công chúa không vui trái lại còn ưu tư. Tứ tỷ này của nàng lòng dạ thâm trầm, có cảm giác rất bí hiểm. “... Còn có bọn Khanh hoàng huynh...”

Mộ Dung Phúc khinh bỉ, “Người có thể tin nhiệm mấy kẻ phế vật giả bệnh? Ta thì không thể.”

Dựa vào vũ lực của cấm vệ quân, Mộ Dung Phúc bắt buộc triều đình hiện có phải tạm giao lại quyền, tổ chức một triều đình quân vụ lâm thời khác. Đưa Phàn Hòa đang cầm giận bất bình từ đại lao ra.

Đội quân một vạn người, chỉ có một ngàn năm trăm cấm vệ quân, còn lại ba ngàn quân già nua yếu ớt, năm trăm tráng sĩ cứng rắn bóp nặn từ các thế gia kinh thành, và hai ngàn người dân được chiêu mộ, cùng với ba ngàn tàn quân chạy trốn sau nạn kiếp. Chính là của cải cuối cùng nàng hết sức vợ vét lấy được.

Phàn Hòa trừng nàng, “Người cho ta những thứ rác rưởi đó... Ta có thể sao? Người nói xem!”

“Bảo vệ cho kinh thành... một tháng.” Mộ Dung Phúc có chút u buồn, “Triều đình phản ứng quá chậm, đội quân chi viện mới xuất phát không lâu... Khoảng cách gần nhất cũng phải một tháng.” Quân đội vùng phụ cận cũng đã ghi danh hết.

“Ta không phải thần...” Phàn Hòa nổi trận lôi đình, “Ta là con mẹ nó bệnh thần kinh! Đám ô hợp như vậy, người muốn ta bảo vệ cho toàn bộ kinh thành? Người có biết kinh thành lớn bao nhiêu không? Một chút binh lực ấy tản ra canh giữ thì con mẹ nó dùng thế nào?! Đông thành không biết tây thành, nam thành không biết bắc thành, người bảo ta điều hành như thế nào? Chạy cũng đủ chết!”

“Người được cũng được, không được cũng phải được.” Mộ Dung Phúc mặc nghiêm mặt, “Lão Phàn, đừng quên người nợ ta bao nhiêu nhân tình. Ta biết hoàng gia Mộ Dung oan uổng người, bắt nạt người. Nhưng người phải trả ân tình cho ta trước, ân oán khác nói sau.”

“... Quen biết người đúng là đen đủi tám trăm đời!” Phàn Hòa tức giận đến choáng váng.

Mộ Dung Phúc cười rạng rỡ, “Quân sự ta không hiểu, đều giao cho người. Nhưng tình báo... Người không cần lo lắng, cam đoan tức thời. Hậu cần người cũng không cần hỏi đến, nhất định cung ứng hết khả năng.”

Về mặt nàng trở nên nghiêm túc, thậm chí mang theo mãnh liệt sát khí.”Hoàng thành Đại Yến, không phải không có một chút tâm huyết. Hãy cho Bắc man tử thấy khí khái của người nước Yến!”

31. Chương 31

Phàn Hòa là cao thủ cao thủ cao cao thủ đánh giặc, Thất công chúa cũng là thiên tài trong lĩnh vực quản lý tài chính ...Làm việc không hàm hồ chút nào, có thể gọi là chim nhận bay qua cũng phải rút một sợi lông (chiếm tiện nghi, biết chớp lấy thời cơ).

Tuy rằng hai cái đầu này có khuyết điểm trên nhiều phương diện... Nhưng dưới thời Mộ Dung Phúc, xác thực phát huy được công hiệu lớn nhất.

Phàn Hòa tâm không cam tình không nguyện tiếp binh phù, chuyện đầu tiên chính là đi đòi các mãnh tướng của Sở Vương hiện bị giam lỏng. Các vị mãnh tướng không biết làm quan này, uống rượu ừng ực, gào thét om sòm, chỉ hận không thể bắt được Bắc man tử, trào dâng vô hạn ý chí chiến đấu.

“Cừu dẫn đầu bầy sói, sói còn không bằng cừu. Con sói đói dẫn đầu đàn cừu, cừu còn biết cắn người.” Phàn Hòa rất đắc ý nói, “Sao ta có thể lãng phí bầy sói đói Sở Vương dường cả đời? Hãy để bọn họ ăn Bắc man tử!”

Hắn còn hoa chiêu chòng chắt, dương công, dạ tập (đêm tập kích), mấy hồi trống lệnh có thể làm cho Bắc man tử công thành phi ngựa vòng quanh kinh thành chết mệt.

Tìm binh lính tinh thông ngôn ngữ của Bắc man lớn tiếng quát mắng, khiêu khích Bắc man tử tức điên.

Không phải Bắc man toàn là đồ đầu đất, sau vài lần chúng cũng thông minh hơn, từ các thành trấn chiếm được trước đó vận đến khí giới công thành, dùng tù binh người Yên đánh tiên phong, lấy ưu bù khuyết, lại được những người Yên đầu hàng hiến kế, dương đông kích tây, ỷ vào ngựa nhanh quấy nhiễu không ngừng, muốn khiến cho quân thủ thành mỗi mệt.

Nhưng nhóm hậu cần, đã sớm nghĩ tới đối sách.

Thất công chúa giỏi gom tiền bạc đã sớm mò hết cửa của cải của bách quan thế gia, còn thêm lũ phụ tá giảo hoạt như quỷ của nàng, trưng thu vật tư vừa ngoan vừa chuẩn, còn trưng thu ngựa của toàn kinh thành, ngay cả ngựa mã (ngựa phục vụ cho nhà vua) cũng không tha.

Bốn con đường lớn Đông Tây Nam Bắc càng vắng vẻ, không cho lập trạm dừng chân. Còn ngựa thì mặc kệ là Xích Thổ Hãn huyết bảo mã, đều ngoan ngoãn đến kéo xe chở hàng.

Mà vật liệu làm ra những chiếc xe chở hàng đó, đều dỡ từ Phúc vương phủ, không đủ còn dỡ cả hoàng cung ra (Dực Đế vô cùng phẫn nộ), chế tạo cực kỳ thô ráp, không có cả nóc xe và vách xe, chỉ đóng đinh vào trục để kéo được ổn định. Nhưng hai con ngựa có thể kéo đến hai mươi người, là phương tiện cứu viện vô cùng nhanh chóng, hơn nữa binh cứu viện tuyệt đối không mệt, xuống xe là có thể hiệp trợ phòng thủ.

Tất cả mã xa phu và người báo hiệu trong thành đều bị trưng dụng, không hổ là Thất công chúa bán quan bán tước thành tinh, phong cho các xa phu là “Hoàng gia ngự thủ”, phong những người báo hiệu là “Hoàng gia uy vũ”, làm cho các xa phu và người báo hiệu đó hưng phấn quá độ, người chạy như điên vận chuyển lính, người điên cuồng gõ la cao giọng, “Đại quân uy vũ! Tránh đường tránh đường...”

Về phần Mộ Dung Phúc người tự nhận không hiểu về quân sự cũng không hiểu nội chính, mang theo Nhạc Phương, tập hợp tất cả lý trưởng, dạy bọn họ hát quân ca.

Nàng giải thích cho Nhạc Phương nghe, “Đánh trận chính là đánh bằng sĩ khí. Hiện tại thời gian quá gấp, không kịp bổ sung cái khác, sĩ khí nhất định phải nâng lên. Quân ca không phải dùng để so đấu, tác dụng của nó là khích lệ sĩ khí, làm ọi người hiểu rõ, chiến tranh là chuyện của mọi người...”

Nhưng nàng thật sự không có thời gian dạy bài khác, liền dạy hát bài quân ca cổ xưa nhất, Nhạc Phương còn tự mình phổ nhạc, vô cùng đồng dạng hùng hồn.

Bài nàng chọn chính là “Vô y” trong “Kinh Thi – Tần Phong”.

“Khởi viết vô y? Dữ tử đồng bào.

Vương vu hưng sư, tu ngã qua mâu, dữ tử đồng cừ.

Khởi viết vô y? Dữ tử đồng trạch.

Vương vu hưng sư, tu ngã mâu kích, dữ tử giai tác.

Khởi viết vô y? Dữ tử đồng thường.

Vương vu hưng sư, tu ngã giáp binh, dữ tử giai hành.”

(Tham khảo trên trang:

Không có áo thì mặc chung áo/mặc chung áo lót/mặc chung xiêm y. Vua mà động binh, thì chúng ta sửa lại giáo mác/mâu kích/áo giáp để cùng chung kẻ thù)

Không thể không nói, trình độ văn hóa của kinh thành có vẻ cao, người biết chữ có vẻ nhiều. Tuy rằng do nàng cứng rắn quy định tất cả đều phải hát, nhưng rất nhiều người hát đến lệ rơi đầy má, có thể thấy họ cực kỳ hiểu ý nghĩa.

Thường thường một người hát, mọi người hòa theo. Ngay cả quân thủ thành mỗi mệt, không có việc gì đều cũng ngâm nga đối câu, cuối cùng là tràn ra cả tiểu đội, mọi người quanh đó cùng hòa xướng.

Lúc cửa Bắc rơi vào cảnh nguy khốn nhất, mưa tên đầy trời, cửa thành đã bị phá. Mộ Dung Phúc và Nhạc Phương cùng trấn Bắc thành chỉ đạo quân trên thành, chính là trong tiếng ca “Vô y”, vung kiếm giương cung, phá nhà dân trong thành để lấy gỗ đá, từng chút từng chút đẩy lui Bắc man tử, từng chút từng chút lấp kín toàn bộ cửa Bắc.

Nàng và Nhạc Phương mỗi người trúng vài mũi tên, may mà không trúng chỗ yếu hại. Mộ Dung Phúc bắn tên đến gãy cả cung, Nhạc Phương yểm hộ nàng chém người đến mức kiếm cũng xuất hiện nhiều lỗ hỏng.

Đến tận khi Phàn Hòa đến cứu viện, nàng và Nhạc Phương lui ra, mới cảm giác được miệng vết thương đau đớn. Mộ Dung Phúc cạn lực ngồi xồm xuống, ới ra.

“Điện hạ! Người cảm thấy thế nào? Quân y, quân y!” Nhạc Phương lo lắng đến quỳnh lên.

“Không sao không sao...” Mộ Dung Phúc ho khan hai tiếng, “Ta nghĩ là do mệt quá. Trị vết thương bị tên bắn là tốt rồi, có nhiều người bị thương nghiêm trọng hơn ta...” Bọn họ mặc chiến giáp, thật ra bị thương không quá nặng.

Từ đây trở đi, hình tượng của Phúc thân vương và Như ý quân* bên người nàng đều vụt sáng. Vị thân vương mặt sắt ồm yếu nhợt nhạt, không mũi tên nào không trúng đích, dũng mãnh phi thường. Ngay cả Như ý quân của nàng tiểu bạch kiếm xinh đẹp như vậy, cũng chém giết đỏ cả mắt, một kiếm lại một kiếm, áo bào trắng nhuộm máu, cũng không hề lui bước.

*: Chức vị của Nhạc Phương đã được nhắc đến trong các chương trước

Rất nhiều rất nhiều năm sau, “Vô y” vẫn là ca khúc được người dân kinh thành yêu thích nhất. Hát xong thường sẽ kiêu hãnh kể rằng ta từng theo chân Phúc thân vương và Như ý quân cố thủ cửa Bắc, hơn nữa còn cho người ta xem những vết sẹo chẳng khác nào huy chương trên mình.

Không đến hai mươi ngày, quân cứu viện cuối cùng đã đến. Thời tiết càng ngày càng nóng, Bắc man tử không thích ứng được kiểu khí hậu này mùa hè gây rộc đi, người nhần được, ngựa cũng không nhin được.

Cán cân của cuộc chiến, rốt cục nghiêng về Đại Yến.

Lịch sử cuối cùng không tái diễn. Quân cứu viện phá quân liên thủ của Bắc man, một đường truy đuổi quét sạch, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái đuổi giết qua Hạ Liên Sơn. Mười vạn đại quân Bắc man tiếng tăm lừng lẫy, chỉ hơn một vạn trốn về được đại mạc, phần lớn đều mai cốt tha hương.

Sau chiến dịch này, hơn mười năm Bắc man không dám vọng tưởng phía Nam. Cũng sau chiến dịch này, Thất công chúa nổi lên trên chính trường, nghiêm nhiên chấp chưởng Hoàng thái nữ. Phàn Hòa một trận chiến thành danh, trở thành chiến thần mới.

Về phần Phúc thân vương và Như ý quân, sau này trở thành đề tài được những người thuyết thư ở Đại Yến yêu thích nhất, còn ra thoại bản, tên là “Thân vương mặt sắt Như ý quân”, vô cùng thần kỳ.

(Tuy rằng cũng vô cùng mang tính tiên hiệp và nói hươu nói vượn)

Đầu mùa thu năm ấy, Phúc thân vương sau khi đã đào vét hết sạch kinh thành mới giúp cho Phàn Hòa chống đỡ được, đã hoàn trả quyền nhiếp chính. Dực Đế lành bệnh quay lại chấp chính tế cáo Thái Miếu, đại thưởng những người có công, chỉ để lọt Mộ Dung Phúc.

Nàng nhận được ý chỉ cực kì ngắn gọn tóm tắt điểm chính: phong Thục vương, phục vương lộc, vĩnh viễn cai trị đất Thục, cho nàng thời gian một tháng chiêu mộ phủ quan, đến lúc đó lập tức khởi hành đến đất Thục.

Một câu ca ngợi cũng không. Hoàn toàn khác với những lời tán dương hoa lệ dành cho Thất công chúa. Phúc thân vương còn được cải phong Thục vương, trên thực tế là giảm nửa bậc. Thân vương vốn cao hơn vương tước nửa bậc, gần với Hoàng thái nữ.

Nhưng Mộ Dung Phúc không một câu oán hận. Tuy rằng không cho nàng dù chỉ thời gian dưỡng thương.

Ngược lại, nàng mừng rỡ như điên, cấp báo cho những người nàng đã nhìn trúng, còn trong thời gian nắm quyền ngắn ngủi thông qua khảo nghiệm các sĩ tử áo trắng, chỉ cần đối phương nhận lời làm việc cho nàng, nàng liền lập tức định chức. Thậm chí không kịp chờ bọn họ cùng đến nhậm chức, chưa đầy một tháng đã tùm Nhạc Phương, chạy trốn chết đến đất Thục.

32. Chương 32: Chương Cuối

“Đất phong ở xa này, là ta cò kè mặc cả với Đế mẫu mới có được.” Trên đường đi, Mộ Dung Phúc cẩn thận giải thích với Nhạc Phương.

Không có cách nào khác, Nhạc Phương điểm gì cũng tốt, chỉ là tâm tư nào cũng giấu dưới đáy lòng, lại không hỏi, mà chỉ tự đau khổ suy nghĩ. Hao tổn tâm lực vô ích, không có lợi với sức khỏe tâm lý.

Bên người nàng chẳng còn ai khác, chỉ có Nhạc Phương mà thôi.

Trước khi Dực Đế nổi giận, giam lỏng Mộ Dung Phúc, từng có một trận tranh biện.

Nàng vẫn biết Đế mẫu có một tật xấu, chính là lúc cuồng nộ sẽ tạm thời mất đi lý trí, chờ tỉnh táo lại mới hối hận không thôi.

May là Đế mẫu sát tính không nặng, người không chết thường còn có thể vấn hồi.

Nên nàng trực tiếp chống đối, thành khẩn thông báo những kết quả có thể xảy ra. Dực Đế đang cuồng nộ làm sao nghe lọt tai, liền sai người kéo ra ngoài.

Trước khi đi, Mộ Dung Phúc nói với Dực Đế, “Đế mẫu ngày sau nếu không thể thu dọn được, nhi thần sẽ quét sạch cho. Nhưng nếu qua kiếp nạn này, thỉnh Đế mẫu phong cho ta đất Thục, vùng Tây Bắc Đại Vương thúc đã cai trị.”

“Trẫm đầy triều văn võ, chẳng lẽ còn phải dựa vào người hay sao?!” Dực Đế nghe vậy càng tức giận.

“Dù Đế mẫu có những người văn hay võ giỏi, không phải là nhi thần thì chưa đủ để thu thập tàn cục.” Mộ Dung Phúc ngẩng đầu.

Lúc này mới khiến Dực Đế thu hồi toàn bộ cung nhân hầu hạ nàng, ngắt nghèo ăn uống, chỉ thiếu chút nữa tức chết vì đứa con gái xấu xa này.

Sau đó Bắc man vây thành, Dực Đế thật sự thúc thủ vô sách, đành phải triệu Mộ Dung Phúc đến. Không ngờ Mộ Dung Phúc yêu cầu được tạm thời nhiếp chính mọi mặt, còn muốn Dực Đế viết trước một văn thư phong Vương, còn phải đóng dấu.

Dực Đế tâm lực tiêu tụy chửi ầm lên, nhưng chẳng có cách nào.

Hoàng đế chưa từng phải nghe lời người khác, làm sao chịu được cơn giận này, mới có thể hộc máu té xỉu sau đó.

Đợi sau khi vượt qua mối nguy vây thành, Dực Đế vẫn chưa hết giận, mới lệnh cường chế một tháng phải cấp tốc rời khỏi kinh thành, đỡ phải nhìn thấy đứa con gái xấu xa này lại sôi máu.

Nhạc Phương cúi đầu một lát, nhẹ giọng hỏi, “Vậy... vì sao là Thục?”

“Xa, khổ, nghèo, có xâm phạm biên cương. Không có ai nghi ngờ, cũng sẽ không có ai tranh cướp với ta...” Nhìn đến ánh mắt u oán của Nhạc Phương, nàng đầu hàng.”Được rồi được rồi, ta nói thật. Bởi vì ta phát hiện, cho dù người thay lòng đổi dạ ta cũng không bỏ được người, đành giả tăng ơn huệ, để người một lòng một dạ với ta ... Vốn ta muốn đi Đại Lý, có vẻ ảm áp. Nhưng vì để người có ơn lo đáp không nỡ thay lòng đổi dạ cho nên...”

“Điện hạ!” Nhạc Phương gào to một tiếng, nước mắt không ngăn được, thánh thót rơi xuống như từng chuỗi trân châu, “Người, người... Người rõ ràng, rõ ràng chỉ vì ta... Còn, còn nói như thế...”

“Ai, người đừng khóc mà...” Mộ Dung Phúc phiền não, “Những người đọc sách các người sao lại thích khóc đến thế?”

Vì sao ta lại yêu một mỹ thụ hay khóc nhè, mà mỹ thụ này lại yêu ta chứ? Thần kỳ.

Nhưng chuyện còn thần kỳ hơn... Cũng đã xảy ra.

Lúc nàng biết, ngây ra như phỗng, dọa lão quân y mồ hôi như tắm chết khiếp, tưởng nàng muốn giết người diệt khẩu.

Chắc, ta là người như thế sao... Bị lộ ra cũng không sao, chỉ có chút phiền toái. Mới thỉnh hẩn tạm thời giữ bí mật.

Nhưng khi đất Thục trong tầm mắt, nàng cuối cùng có thể yên tâm. Chỉ là gia của bọn họ Như ý quân (hiện tại là Nhạc Phương chuyên xưng không có ai dám tự xưng hoặc hẩn xưng như vậy), rất là trì độn, thế mà vẫn chưa phát hiện...

“Cái kia, khụ.” Nàng thanh thanh giọng, “Nhạc Phương... Người có phát hiện... ta béo lên hay không?”

Nhạc Phương dọc đường đi vẫn luôn dịu dàng sẵn sóc nàng nhìn gương mặt nàng có chút phù thũng, và chiếc bụng đã hơi hơi nổi lên, rất thông minh không nói thật. “Ta cảm thấy điện hạ như thế là vừa.”

Hắn dù sao cũng là người đã từng ở nơi hậu trạch hỗn độn, biết nữ nhân đều có chút khẩu thị tâm phi. Lại nói, hắn cũng hiểu Mộ Dung Phúc béo một chút thì tốt hơn, có nghĩa là ăn được ngủ được, khỏe mạnh.

Mộ Dung Phúc xấu hổ cười, “Cái kia, ách... Ta cảm thấy, tiểu hài tử mang họ của người tốt lắm. Họ Mộ Dung rất phiền toái.”

Nhạc Phương nghi hoặc cười theo, “Sao lại nói đến đề tài này?” Hắn đã tiếp nhận sự thực không có người nói dối rồi, có thể làm bạn với Phúc thân vương như phượng hoàng, hắn đã cảm thấy là sự chiếu cố lớn nhất của ông trời, lại trải qua biết bao sinh tử, rất nhiều chuyện đều nhìn thấu triệt. “Giống điện hạ nói, họ của ai thì khác gì? Đều là con của chúng ta...”

Giọng hắn càng ngày càng thấp, kinh ngạc nhìn Mộ Dung Phúc càng xấu hổ tươi cười, ánh mắt lại chuyển qua chiếc bụng khá lớn của nàng.

Không thể nào? Chẳng lẽ...

“... Mấy tháng?”

“Bây giờ là tháng chín... Vậy là năm tháng? Yên tâm, tuy rằng thoát nhìn bụng rất nhỏ, nhưng ta đã để thầy thuốc xem qua, nói ta thực khỏe mạnh, đứa nhỏ cũng thực khỏe mạnh.” Mộ Dung Phúc vội vàng cam đoan.

“Vậy chẳng phải... đầu hè đã có.” Chẳng lẽ là đêm Phúc thân vương vừa tiếp quyền nhiếp chính... Sợ hãi không có ngày mai cho nên...?

“Ai, đúng vậy...” Mộ Dung Phúc có chút ngượng ngùng.

Cho nên, Phúc thân vương đang mang bầu cười ngựa chạy khắp thành, còn trợ giúp khắp nơi, tử thủ bắc môn, bắn đến gãy cung, chém giết Bắc man tử...

Bang một tiếng, Nhạc Phương té xỉu.

Cắn đầu ngón tay, Mộ Dung Phúc bất đắc dĩ lại dở khóc dở cười. Cha đứa bé này yếu ớt quá. “A, đây là kinh hỉ hay là kinh hách chứ...?”

Nàng cũng thực cảm khái. Đứa bé này chính là muốn theo nàng a, đấu tranh anh dũng chém chém giết giết vẫn còn mạnh mẽ.

Thân bị trúng mấy mũi tên cũng không dọa chạy. Khéo ngã sông nhảy lầu cũng không mất được...

Đương nhiên nàng sẽ không đi thí nghiệm, nói giỡn.

Người cha mới cực kỳ lo lắng che chở Mộ Dung Phúc như là che chở đồ dễ vỡ, ước gì có thể công nàng suốt đường đi đến đất Thục.

Mộ Dung Phúc rống hẩn vài lần mới khiến hẩn hơi thả lỏng.

Trước mắt, chưa lập được phủ ở đất Thục, Mộ Dung Phúc tạm thời đưa Nhạc Phương ở tại phủ cũ của Sở Vương. Nhưng đất Thục đã bị Hồi Hột thừa dịp quốc nguy phá hủy một lần, Sở Vương phủ cũng bị giày xéo, miễn cưỡng mới tìm được một mảnh sân tương đối nguyên vẹn để ở.

Thục quân đã bị gọi trở về để Dục đế lãng phí hết sạch. Sau chiến loạn, đất Thục bị tàn phá, trăm phế đới hưng.

“Dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng.” Mộ Dung Phúc thở dài.

“Điện hạ, ta đã điều một chút tài chính từ Giang Nam về đây, quan phủ cũng sắp đến. Hết thấy đều đã tốt.” Nhạc Phương an ủi nàng, “Chỉ là muốn dựng phủ ở đâu? Nơi này dù sao cũng là sản nghiệp của Sở Vương phủ... Chỉ có thể ở nhờ.”

“Bờ sông Bạch Muội, Bình Nhạc.” Mộ Dung Phúc cười một cách dữ tợn, “Để đứa nhỏ té bái từ đường cho dễ. Ai, Phồn, ngươi cảm thấy người tộc Vương thị có giàu hay không? Trăm phé đái hưng, thực cần bắt một nhà hai nhà bù đắp... Ta thực nghèo.”

Nhạc Phương mở to hai mắt. Lúc trước hai ông chú đã bán hấn đi... Nghe nói còn sống. Nhưng giận chó đánh mèo... như vậy có ổn không?

“Nhà của ta nguyên bản là nhà giàu nhất nhì Bình Nhạc.” Hấn trả lời.

“Tốt lắm, vô cùng tốt. Phồn, ngươi không ngại ta trưng dùng một chút chứ? Tương lai trả lại ngươi.”

“Điện hạ cứ việc dùng.” Hấn gương mặt thoát đở bùng, “Tất cả những gì của Phồn, đều thuộc về điện hạ.”

Đứa nhỏ này thật sự là bị làm hỏng rồi. Gần son thì đỏ gần mực thì đen... Mộ Dung Phúc thực cảm khái một phen.

“Giao cho ta đi. Ta đã được huấn luyện đẳng cấp ác bá chuyên nghiệp rồi.” Nàng thực khí phách xua tay, “Ngay cả Đế mẫu còn cho ta bá chiếm toàn bộ Thục, ta cam đoan. Hừ hừ, hừ hừ hừ...” Nàng suy nghĩ phải làm cho hai tên vương bát đần kia sống không bằng chết, hối hận đã sinh ra trên thế giới như thế nào.

Nàng chính là bao che khuyết điểm lại ích kỷ. Phạm người của ta... Kiểu gì cũng chết! Vấn đề trình tự mà thôi...

Nhạc Phương rũ mắt xuống, chứa ý cười. Hấn nghĩ, gặp phải những người này, những chuyện này, hấn đáng ra phải cực kỳ thống khổ.

Kỳ thật không phải vậy.

Những u oán đau khổ hận ý này, đều đã trở thành những ký ức xám trắng mơ hồ, không nhớ rõ nữa.

Hiện tại, hấn chỉ cảm thấy, dáng vẻ ác bá của Mộ Dung Phúc, thật đáng yêu lóa mắt.

Hùng giả viết phượng, thư giả viết hoàng. Chỉ có nàng, nàng hoàn hảo như vậy, mới xứng làm phượng hoàng. Tháp tùng phượng hoàng, cho dù giết người phóng hỏa... Hấn cũng theo.

“Ta tin tưởng.” Hấn ôn tồn nói, tựa như mặt trời tỏa sáng ánh trắng tỏa hương, “Điện hạ. Nhưng vẫn nên chờ sinh con rồi nói sau. Vác cái bụng to này đi tịch biên, không dễ coi đâu.”

“... ..”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quyen-tam-phuong>